

Thiên Định Bất Dời

Contents

Thiên Định Bất Dời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	26
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	51
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11	74
12. Chương 12	82

Thiên Định Bất Dời

Giới thiệu

Nàng chỉ là một thiếu nữ Kỳ Mạc bình thường không ngờ bị bắt đến thảo nguyên phương bắc cho ti

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-dinh-bat-doi>

1. Chương 1

Trong màn đêm sâu thẳm, mọi thứ dường như không tồn tại. Mùi hương, hơi rượu, giá lạnh bao trùm kéo theo nhau lũ lượt kéo đến. Nỗi sợ hãi, sự thất vọng, cảm giác bất lực không thể vọng ra được tiếng gào thét bị ngăn lại do khăn bịt miệng. Không còn gì cả, không còn ai sẽ thành linh xuất hiện cứu lấy. Nước mắt chỉ biết rơi theo khoé mi tràn xuống đôi má hồng vì biết không thể kháng cự lại bàn tay đó.

Khi bước chân đó đến gần, bàn tay lạ chạm lên cơ thể thì mọi thứ đều sụp đổ, tan nát không dừng lại được. Nàng chỉ nhìn thấy bóng đêm tĩnh mịch cảm nhận bàn tay thô ráp ấm nóng đáng sợ vuốt ve lên da thịt trơn mềm của mình.

Hơi thở người đó dồn dập đầy hơi men, tay chân luống cuống cởi hết xiêm y của nàng không từ tốn. Hắn rất muốn nhanh chóng được giải toả còn nàng chỉ vùng vẫy bất lực vì tay bị cột chặt, hai chân cố chống cự nhưng hắn đã đưa đầu gối cản giữa chân nàng. Cả người nàng vì thế chắt động run rẩy cả lên.

Bàn tay to tiếp tục cởi bớt y phục cản trở rồi khom người hôn lên ngực nàng, môi nóng cứ thế càng quấy liếm mút đường cong mềm mại. Tay đồng thời cũng xoa nắn lên bờ ngực làm nàng vừa đau vừa gớm ghiếc. Nàng ớn lạnh, kinh tởm chịu đựng từng chút mọi hành động xâm phạm thân thể mình.

Bờ môi ấm nóng, ướt át hôn dần xuống thân dưới lên đôi chân thon. Tay hắn thăm dò sự ẩm ướt của nàng chuẩn bị đủ cho hắn chưa. Nàng cong người vì cảm giác đáng sợ đó. Cả người nàng không còn như của bản thân mình nữa, không thể kiềm chế phản ứng vô tri của cơ thể.

Nàng sợ hãi, cơ thể thiếu nữ run từng hồi, nàng không muốn như thế. Nàng muốn có được tình yêu, có được một hảo lang quân như ý trao thân chứ không phải thế này. Bàn tay đó vẫn tiếp tục kéo tay nàng quàng khỏi đỉnh đầu giữ chặt xuống giường. Không nhìn thấy nhưng cơ thể nam nhân đó thật to lớn trĩu sức nặng xuống thân thể mềm mại bé nhỏ của nàng, tay hắn giữ nhẹ cũng thật mạnh như một gọng kiềng khó gỡ.

Nàng nghe hắn thở bên tai, mùi rượu vẫn rất nặng. Cả người của hắn ngừng lại làm nàng cũng ngỡ càng sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra thì đau đớn truyền đến khi bị một vật lạ to lớn, nóng như lửa xâm phạm nơi tư mật nữ nhi. Cơ thể bé nhỏ phút chốc không thể thu hết vật to càng như siết lại khiến hắn khẽ gầm nhẹ trên ngực nàng vừa khó chịu vừa sướng khoái.

Cơ bản nàng không thể gào thét, nước mắt không ngừng rơi, cả người bị dày vò đau đớn. Cơn đau xé nát cơ thể chưa qua đã bị nhịp động cuồng dã hối hả của hắn làm cho càng thống khổ. Nàng cảm nhận rõ hết sự ra vào của cơ thể nam nhân trong cơ thể mình. Nàng đau quá, đau cả thể xác lẫn tâm hồn. Máu nữ tử tuôn ra như máu trong tim nàng.

Nàng đã mất tất cả...

Cơ thể nàng giờ đây nhầy nhụa bẩn thỉu vì sự xâm phạm của nam nhân đó. Nàng chỉ khóc yếu đuối cả người bất lực để mặc hắn không thoả mãn cứ bá đạo chiếm lấy mà động. Nàng chỉ muốn có thể chết ngay để thoát khỏi lúc này nhưng trời không chiều nàng.

Cả đêm trường lạnh giá hắn như mãnh thú đói khát không ngừng nghỉ chiếm lấy nàng hết lần này đến lần khác thoả mãn dục vọng đơn thuần. Nàng chỉ đau khổ ám ảnh cả đời thay cho khoái lạc của hắn. Nàng không biết đêm đáng sợ đó ông trời đã định nàng thuộc về ai rồi...

Căn nhà đất nhỏ của dân du mục chật chội tản sáng vẫn âm u do sương sớm. Trời đang rét buốt ẩm mùi cỏ non loan trong không khí. Đề Nghi chớp nhẹ mắt nhìn căn nhà mờ mờ ảo ảo vì sương. Và lập tức nước mắt nàng lăn xuống má, môi mím lại ghê tởm cả cơ thể mình. Chỉ một đêm nàng mất trắng mọi thứ một thiếu nữ có để mơ mộng. Trinh tiết không còn nàng còn thiết sống làm gì nữa chứ.

Dây trói đã tuột, nàng thơ thẩn cố ngồi lên nghe cả người đau đớn, trên thân thể còn vương vô số dấu tích còn sót lại của đêm qua. Giữa hai chân sau khi cử động lại đau nhói thấm ra bạch dịch lẫn máu đào thật kinh tởm. Nàng không chịu nổi, cả người run rẩy lệ tuôn ớn lạnh bản thân mình. Tay nàng bắt giắc tự vòng ôm lấy hai vai và nức lên khóc nghẹn.

Nam nhân còn ngủ trở mình nằm ngửa ra làm Đề Nghi cắn môi không dám nhìn lại. Nàng cầm lấy áo cổ sức mặc vào. Nàng không có làm gì ác đức hay việc gì sai trái nhưng chỉ vì cái người này làm nàng mất tất cả, nàng cảm hận hắn nhưng không dám nhìn. Nàng rất sợ.

Đề Nghi cầm dây trói rồi bước như người mất hồn nhìn xà nhà thấp phía trên. Sự trong trắng của thiếu nữ, tương lai, mơ ước hạnh phúc bên người nàng yêu mến chẳng còn gì. Đề Nghi chỉ có cái chết để chấm dứt đau khổ này thôi.

Má vẫn ướt lệ, nàng máng dây qua xà gỗ và cột thành thông lọng. Ghế bên dưới cũng sẵn sàng, nàng cầm lấy thông lọng chuẩn bị đưa đầu vào thì ở giường nam nhân đó bật dậy làm nàng hết hồn run lên.

Hắn là kẻ cường bức nàng, hại nàng mất hết chỉ còn đường chết. Đề Nghi vừa sợ vừa hận tận xương tủy.

Song hắn đau đầu ôm lấy trán không thém nhìn đến nàng. Hôm qua đi tuần biên giới sẵn được con heo rừng nên hắn cho thuộc hạ làm rượu thịt ăn chơi nhưng không hiểu tại sao sáng dậy lại trần như nhộng như thế. Nghĩ đến Đạt La Mạ lột quần áo giúp là hắn ớn lạnh rồi.

Nhưng sáng này ngoài nhút đầu thì cảm thấy cả người rất sảng khoái thoải mái. Hắn nhìn giường bên có cả vết máu nhỏ. Hồng lẽ nằm mơ ái ái với cô gái nào đó là thiệt sao. Anh chàng mò mẫm ngâm cứu vô tình nhìn ra Đề Nghi đang định treo cổ liền hết hồn lùi lại trên giường...

Nàng run bần bật nhìn hắn ta thật muốn một cước đạp chết “của quý” của hắn hại mình nhưng đêm qua nàng biết hắn rất mạnh. Không khéo hắn bẻ cổ nàng dễ như chơi. Nhĩ Đa nhìn lại nàng, hắn còn dụi mắt lần nữa sau đó quơ tay chỉ phía nàng và la lên xem ra còn sợ nàng hơn nàng sợ hắn...

- Cô là ai mà treo cổ trong chỗ ngủ của bốn vương vậy?

- Người không nhớ gì sao? – Nàng ảm ức không tin nổi hắn có thể không nhớ đã làm gì nàng.

- Nhớ gì...

- Người... chính người đã...

Đề Nghi không tin nổi mình uất ức, chịu đau khổ lại càng phải nói lại cho tên khốn này nhớ hắn đã làm ra những cái trò gì trên người nàng.

Căn nhà nhỏ bị bỏ hoang nằm lơ lửng trên đại ngàn xanh um hôm nay có rất nhiều các lều nhỏ của vương thất đóng quân xung quanh. Binh lính đang tận hưởng buổi sáng với bánh nướng và sữa dê tươi thật bình yên. Bắt đầu một ngày như thế này còn gì tuyệt hơn. Đột nhiên tiếng gào lên chói tai làm mọi người hết hồn sắc sữa đông loạt...

- ĐẠT LA MẠ đâu ra đây? Phải là người thôi chứ không ai sắp xếp vụ này cả... Đạt La Mạ!

Nhĩ Đa la lớn vẫn trần như nhộng xách ngang nàng đi ra khỏi căn nhà nhỏ. Nàng cũng không hiểu sao lại ra thế này nhưng tên khốn này nghe xong mọi việc tự dưng hùng hùng hổ hổ nổi điên, còn khi không lại lôi nàng đi theo nữa mới ác chứ.

Đề Nghi vùng vẫy vẫn bị xách như cái gối nên bất mãn chịu yên trong tay hắn nhìn một tên hói hủ chạy ra. Nam nhân tóc dày thắt hai bím to sau mang tai, râu ria bụm xum nhưng không đáng sợ lắm mặc áo người bộ lạc dáng to bự vạm vỡ nhưng mặt hiền khô có phần chết nhát khúm núm quỳ vội dưới chân nàng. Àk thật ra là quỳ dưới chân tên khốn kia nên cũng quỳ trước mặt nàng...

- Có thuộc hạ đây tiểu vương gia!

Trông Đạt La Mạ rất run xem ra tên khốn hại đời nàng rất đáng sợ. Và hắn chỉ vào nàng đang bị xách hung dữ tra hỏi...

- Cô nương này là sao? Ta đã nói cái gì không nhớ sao? Ta không như cha ta uống rượu là cần nữ nhi hầu hạ. Thậm chí cô ta còn không phải kĩ nữ nữa người làm ăn sao vậy Đạt La Mạ?

Đề Nghi nghe liền rất uất ức, tức giận giãy nảy hét lên...

- Ta là con gái nhà lành bị người làm nhục thế này có chết cũng trù ếm cho người tuyệt tự tuyệt tôn cái đồ khốn xấu xa!

Bọn lính đơ ra tròn mắt nhìn cô gái này cả gan nói thế với tiểu vương gia. Ngay lập tức hắn buông tay làm nàng té phịch xuống đất một cú ề ầm. Đề Nghi tức điên lồm cồm bò dậy định chửi hắn thì ngớ ra.

Bên ngoài này đủ sáng để nàng nhìn dung nhan vô cùng anh tú, tuấn mỹ đến bất phàm của hắn. Hắn ta đẹp hoàn hảo đến mức tưởng đang nhìn thấy bức tượng của một vị thần thánh nào đó. Dù nàng cũng không biết trông thần ra làm sao nữa.

Mắt sâu màu mắt bạc của người tộc phương Bắc, chân mày ngang rậm uy nghiêm lại hài hoà với sống mũi cao vuông vức, môi mỏng cân đối có chút khí chất ngạo mạn khinh người. Gương mặt dài có xương quai nam tính góc cạnh. Mái tóc đen dài quá vai mềm mại lại để xõa ra có chút phong trần, lãng tử.

Nàng chưa từng gặp ai đẹp như vậy, phong thái hơn người lại bất phàm toả ra quyền lực càng hấp dẫn. Chưa kể thân hình hần cao lớn, cơ bắp săn chắc tỏ ra sức mạnh ngấm ngấm nếu nhìn trực diện khoả thân kiểu này. Lại thêm hần cùng “cái thứ nam tính” to lớn dọa mất làm nàng đờ ra tỉnh. Kẻ hại đời nàng quả nhiên đang khoả thân nha.

Hần đẹp như thế nàng nên khóc tức chứ sao lại ngơ ngẩn ra như thế. Một kẻ xấu xa đẹp dữ dội, ông trời thật bất công. Hần thì tay khoanh lại trước ngực nhìn xuống nàng ngồi một đó và tỏ ra quyền lực...

- Trù ẻo hay lắm “sơn nữ”! Chuyện con cái nổi dỗi rất quan trọng, dù ta đây có lỗi với cô nhưng không được ác mồm ác miệng như thế!

Xem hần nhận lỗi nhưng nói thật phách lối. Càng nhìn mặt hần nàng càng tức lên. Hần có đẹp như thế nào thì nàng cũng ghét. Và Đề Nghi đứng lên không do dự tát hần một cái rõ kêu. Hần đờ đẫn, mặt cũng bị cái tát làm quay sang một bên. Bọn lính co ro ôm Đạt La Mạ cũng đang tự giữ má lo lắng nhìn tiểu vương gia. Nhĩ Đa chỉ đứng như trời trồng nhìn nàng khóc lóc nói...

- Hic... tui sắp gặp lại Thụ ca rồi, cũng có thể trở thành vợ huynh ấy rồi bị bắt đến đây cho người mua vui có một đêm. Ta làm ma chắc chắn sẽ ám người mãi nè!

Đề Nghi ngồi xuống ôm mặt khóc oà làm hần chẳng phản ứng theo kịp. Nàng tự la om xòm rồi tự khóc vớ vẩn. Bọn lính thì chen nhau nhìn cô nương bị tiểu vương gia hại khóc rất thảm nha.

Tên nọ suy nghĩ nhưng nghĩ mãi cũng không ra nên giơ tay lên. Cả bọn run rẩy tưởng hần đánh thiếu nữ đáng thương nhưng may là hần túm lấy tên hầu thân cận...

- Hay lắm Đạt La Mạ! Con nhỏ này ám bọn vương là do người cả người mau giải quyết đi!

- Hic... tại hôm qua người “muốn” nên nô tài mới chuẩn bị mà. Tiểu vương gia cũng đã rất “vui vẻ” nên cô ta mới đòi ám người đó chứ - Đạt La Mạ nói với lệ hai hàng thế mà hần vẫn bạo lực giật áo cho được.

- Còn dám nói? Ai rủ bọn vương uống rượu hả?

Đạt La Mạ nước mắt lưng tròng bị đập nằm bẹp ra đất kể Đề Nghi. Phục vụ tiểu vương gia thật là tàn bạo. Nhĩ Đa suy tư rồi nhìn nàng khóc sau đó nói dứt khoát...

- “Sơn nữ” kia! Bọn vương thương xót cho cô còn trẻ không nên chết sớm, mau về nhà đi. Nghĩ quẩn phí tuổi thanh xuân lắm nha!

Đề Nghi đang khóc cho thân mình nghe ra còn tức, nàng liền đứng bật dậy thuận chân đạp lên Đạt La Mạ như hần cho khí thế. Tội tên thuộc hạ rĩ rĩ khóc dưới chân hai người...

- Về gì nữa hả? Người hại đời ta thì ta phải chết để làm ma ám người! - Đề Nghi hùng hổ khẳng định làm hần muốn nhảy dựng.

- Chuyện này bọn vương có biết gì đâu do say chứ bộ. Cô có chết cũng không được liên quan đến ta àk

- Không biết gì?... nói không biết gì là hết sao hic... điều kinh khủng đêm qua ta chịu đựng chẳng lẽ không được ám người hả?

Nàng lại khóc làm bọn thuộc hạ đỏ mặt tưởng tượng tiểu vương gia giả trò gì sau đó đồng loạt to gan lườm mắt nhìn hần ủng hộ thiếu nữ bị hại.

Hần lúng túng bị động nhìn nàng. Cổ nàng nhìn từ trên xuống còn có dấu hôn. Mơ hồ nhớ thì đêm qua hần cũng rất thoải mái. Hần không phải chỉ làm có một lần. Nhĩ Đa bối rối đạp Đạt La Mạ dưới chân mấy cái để suy tư. Sao hần lại như thế chứ. Bình thường một lần là thấy đủ rồi, giờ hần cường bức người ta, còn hành xử mấy lần dù không muốn cũng phải nhận bản thân “dâm tặc” dã man. Nàng hình như là con gái Kỳ Mạc nên nhỏ nhắn trông cũng không tệ tí nào. Xưa nay con người hần có làm có chịu. Xem ra chuyện này hần giải quyết qua loa cũng không được. Cuối cùng hần bí quá nói...

- Rồi... rồi ... bọn vương cho cô làm thị thiếp là được chứ gì?

Thành thị thiếp của hắn thì chuyện hắn làm không ai có thể truy tội nha thật là tiểu vương gia tuần tú tài giỏi. Nhưng Đề Nghi ngẩng lên, chân mày co quắp lại trèo lên đứng trên lưng Đạp La Mạ để cao gần ngang tầm với hắn và tát thêm cái nữa. Hắn ôm má chớp mắt bàng hoàng không tin nổi trông nàng la lên...

- Người nghĩ sao vậy đồ khốn? Ta mà làm thị thiếp của người sao? Ta hận người, nếu đủ to đã bóp chết người rồi. Chờ đi, ta chết hoàn hồn về tìm người đầu tiên nè, ta sẽ ám người không chỉ dọa chơi thôi mà sẽ làm người “sống dở chết dở” luôn!

Nói rồi nàng còn hất cằm thể hiện chí khí khi xoay đi vô căn nhà nhỏ để tự vẫn tiếp đang dở dang. Nhĩ Đa đứng ngơ ra sau đó cười nhẹ tỏ ra thích thú. Bọn thuộc hạ sầm xì quyết liệt...

- Trời! Có người không chịu làm thị thiếp của tiểu vương gia của chúng ta kìa!

- Chắc tui vẫn còn cơ hội cưới được vợ quá!

Có tên mừng, có tên khóc nói chung việc một cô nương từ chối tiểu vương gia là chuyện kinh thiên động địa. Hắn cười đi nhanh theo sau nàng. Đề Nghi đang để lại ghế để trèo lên thông lọng thì hắn khoanh tay nhìn nàng, vẻ mặt có phần gian tà...

- Nói hay lắm “sơn nữ”, xem ai sống dở chết dở?

- Người muốn gì hả?

Nàng sợ muốn chết nhìn hắn cười nửa miệng tà đạo. Bọn lính nghe tiếng nàng la ầm rồi cuối cùng Nhĩ Đa ẵm nàng đi ra bằng một tay vẫn gọn ơ làm nàng chống cự bằng cách nắm tóc hắn giật giật...

- Thả tui ra!

- Buông tóc ta ra cái con nhỏ này?

Hai đứa ngang nhiên dần co làm đám thuộc hạ ngơ ngác nhìn. Cuối cùng hắn dùng tay còn lại nắm hai cổ tay của nàng lại và nói...

- Ta phong cô gái này làm vợ nhĩ của ta để tiện hành hạ các người thấy có được không? – Hắn nhe răng cười ác độc làm đám thuộc hạ ứ ớ không biết trả lời ra sao chẳng lẽ nói “được”? Nàng thì điên tiết cả lên hét lại.

- Ếh? Thị thiếp ta còn không làm, người nghĩ sao cho ta làm vợ lẽ thì ta đồng ý. Ta sẽ mách vợ cả của người để cô ta ghen tuông đánh người cưới thêm vợ nè!

Đề Nghi khí thế nói đồng thời ra sức nắm đầu hắn. Thị thiếp thì tặc tử thật nhưng nếu được phong làm vợ của vương tôn thì cũng sẽ có tên trong gia phả vương thất, cao quý và được tôn trọng trong bộ lạc. Nhưng nàng thì chỉ biết không muốn dính vào tên khốn này.

Nhĩ Đa bực mình vẫn ẵm nàng đi dù sự chống cự của nàng dữ dội. Diễn trước một cái lều vải thưa sơ sài hắn nói...

- Vợ cả của bốn vương trong đó đó, vào mét đi!

Nàng hoài nghi hơi sợ sệt đi vào thử. Hắn chỉ đứng cười khi nàng ngơ ngác nhìn một con dê cái lông trắng đốm đen to tròn đang được lính vắt sữa. Chỉ có con dê cái trong đó thôi. Đề Nghi điên lên xoay lại nắm đầu hắn...

- Người điên hả, đồ xấu xa?

Hắn bị nắm mái tóc dài khốn đốn cổ cản nàng và nói khăng khái...

- Hoa Chu Ni đúng là vợ ta, con dê cái cho nhiều sữa nhất thảo nguyên này ai cũng biết hết. Cô là vợ nhĩ sẽ càng thấp kém hơn nó, bốn vương sẽ đặc biệt hành hạ buộc cô sống dở chết dở nha há há...

Hắn cười càn rỡ, quần quai làm đám thuộc hạ hớn hở tung hô vỗ tay theo sự khoái chí của tiểu vương gia. Nhìn cảnh nàng tức muốn xì khói đầu, dậm chân bất mãn la lên lao lại giật tóc đẹp của hắn...

- Ta không chịu đâu! Ta chết liền để ám người ngay nè!

- Bỏ ta ra!... người đầu cột vợ mới của ta lại, nhét khăn vào miệng để cô ta im lặng một chút. Dọn trại đi!
- Tên chết tiết thấy nàng cho lính trói lại thật còn hấn nhớn như vuốt tóc mượt bay trong gió của mình. Nàng bị trói nhìn hấn đứng khoả thân còn tưởng đẹp lắm thật chừng con mắt liền la om xòm...
- Ta không làm vợ người đầu gã khốn! Cha ta sẽ tìm ta và xử người nè!
- Nhĩ Đa nghe dọa chỉ cười lên mặt...
- Ồh... có biết ta là ai không mà dám xử hả?
 - Người là tên khốn nào mặc kệ người chứ!?
 - Nhét miệng cô ta 3 cái khăn thật bự cho bốn vương!
- Hấn hậm hực nhất định phải xử con nhỏ này mới thoả lòng tàn ác của hấn mới trói lên. Đề Nghi lần này không những mất hết, còn không thể tự tử, không thể bỏ chạy... cứ đà này nàng sống dở chết dở thật rồi.

2. Chương 2

- Nhĩ Đa, chuyện con muốn có bao nhiêu vợ hay thị thiếp cha không phản nản, con cũng không cần xin miễn đó không phải là dê, cừu hay con vật nào con yêu thích là được rồi!
 - Dạ! – Hấn cười vui vẻ trả lời cha tức vương gia Bồ Nặc Khiết Liên Si.
 - Cha vui vì con cũng đã chịu lập vợ... ý cha là con người thật ác. Nhưng ... sao con lại trói vợ kiểu như thế hả?
- Nãy giờ vương gia thắc mắc lắm rồi mới dám hỏi. Đề Nghi bị trói như con heo quay, miệng bị nhét mấy cái khăn nên chỉ có thể ử ử muốn cầu cứu vương gia cũng không được. Nàng bắt lực chỉ có thể ngồi liếc gã khốn đang cười nhớn như thư thái vờ nhìn nàng ra vẻ sủng nịnh ôn nhu nói làm nàng sợ muốn chết...
- Hi... đây là cách con yêu vợ đó cha!
- Vương gia – cha hấn nhìn bề ngoài to con lực lưỡng râu ria cũng rậm rạp không giống hấn tẹo nào, nghe rồi cũng cười khở vì thằng con trai hơi bị “không giống ai”. Nội việc Nhĩ Đa lớn gan sắc phong con dê làm vợ cả, ông ấy đã nhứt đầu cả mấy tháng trời. Giờ việc con trai đối xử với nữ nhân của mình kiểu này cũng khá lo đây. Nhưng dù sao người vẫn tốt hơn dê nha. Vương gia cười cười nói...
- Dù là vợ lẽ nhưng con cũng phải ra mắt bố lão. Con nên nhớ mình là người thừa kế vương vị của đại vương thúc của con nên vợ con phải...
 - Con biết dạy vợ mà cha! Tối nay gặp cha và thập cửu kế mẫu của con nhé!
- Hấn nói qua loa rồi vui vẻ mang nàng lên. Đề Nghi có không muốn vẫn không có cách cản hấn vì mớ dây trói này. Cuộc đời nàng thật trở trêu vì gặp phải loại người này. Nàng bị hấn làm nhục còn chưa tính thì bỏ qua đi sao lại ngang nhiên bắt người ta thành vợ hấn như thế chứ. Nàng không muốn có loại phu quân biến thái cưới cả dê đâu.
- Nhưng giờ nàng ở đâu nàng còn không biết làm sao trốn về đây. Nơi đây một màu xanh non bạt ngàn chỉ có cây cỏ, thảo nguyên và núi. Người bộ lạc ở đây ai cũng to lớn cả. Mọi người không có nhà mà ở trong từng lều vải da lớn kì lạ. Xung quanh còn có nhiều chuồng gia súc cực kì rộng. Rõ ràng Đề Nghi không thuộc về nơi quỷ quái này.
- Hấn mang nàng về khu vực riêng của tiểu vương gia, vào cái lều cực lớn, hấn thấy nàng không thương tiếc xuống giường tròn lớn trải đệm lông êm ái. Đề Nghi nhìn lều vải vì tò mò thì Nhĩ Đa với tay gỡ khăn nhét miệng mình ra. Ngay lập tức nàng chửi vô mặt hấn...

- Đừng tưởng người sẽ là đại vương Liên Khiết thì ta sợ nha. Ta không làm vợ người đâu và sẽ tự tử để... ưm ưm

Nàng chưa chịu tha lòng hẳn đã chán nản nhét lại khăn cho tai êm một chút. Nàng bắt mân vừng vẩy như con trùng sắp chết đuối. Hẳn thân nhiên nằm dài ra cái giường tuyết vời của mình, nói mặc kệ nàng đang cự nự...

- Không cần tự tử cho phí công, làm vợ của ta đồng nghĩa với khó sống đó!

- Ủh... ưh... hừ – Nàng dù không nói được vẫn ra sức bài xích làm hẳn điên lên.

- Cái con nhỏ này bỗng vương nói lịch sự lắm rồi còn la cái gì nữa. Nói cho cô biết có biết bao cô gái rất muốn làm vợ ta nha, chưa kể các kẻ mẫu của ta cũng sẽ lần lượt hành hạ, xử đẹp cô thôi haha

Cái gã này hồng hách chảnh dã man nhưng nàng cứng đầu vẫn hất cao đầu cóc sợ. Nhĩ Đa nhìn thật bức bối trong người...

- Cô muốn tự tử thì cứ việc, để cô chết rồi ta sẽ tìm họ hàng thân thích nhà cô rồi giết hết. Cô biết ta là ai mà việc đó làm dễ lắm nên ngoan ngoãn chịu sự hành hạ của ta đi!

Hắn cười xấu xa làm nàng không vùng vẩy nữa. Hẳn là người kẻ vị quyền lực rất lớn, nàng không thể không tin lời hẳn dọa được. Nàng có chết thì không sao nhưng liên lụy cả nhà thì tuyệt đối không được. Nhĩ Đa ngồi nhìn nàng chật vật bị bắt nên tóc dài rũ rượi, người cũng lấm lem nhưng mặt nhìn cũng khá tội nghiệp. Hẳn lại lấy khăn nhét miệng ra mà hỏi

- Thế cô tên gì vậy vợ của ta?

Dù sao cũng phải biết tên chứ cho dù là vợ dê hay là vợ hành hạ tiêu khiển. Nhưng Đề Nghi không trả lời, cũng không la chỉ bật khóc làm hẳn mất hứng đùa. Khóc như thế còn gì vui nữa chứ? Hẳn để nàng đó rồi đi luôn. Nàng vẫn bị trói chặt nhưng không thể kiềm nổi nước mắt cứ tuôn không ngừng.

Đề Nghi đã mất hết lại phải sống ở đây cho tên chết tiệt đó hành hạ, nàng không biết trách mình hay trách ông trời đây.

Cửa lều phát nhẹ, một dì trung niên ốm thanh vẫn có phần cao lớn như mọi người ở đây và một cô gái trẻ xinh xắn đi vào. Dì ấy hoảng hồn vội vã cúi trối cho nàng rồi khom hành lễ cung kính...

- Nô tì là Lai Thị quản khu của tiểu vương gia tham kiến tiểu nương nương. Đây là Ân La sẽ là tì nữ riêng của người. Giờ nô tì sẽ giúp người tịnh thân thay xiêm y chuẩn bị cho tiệc tối nay ra mắt bô lão.

Ân La vội vã khom hành lễ theo dì Lai Thị. Nàng mắt còn nhoè lệ, tự đứng lại có người cung kính hành lễ chỉ khóc oà lớn hơn nhào nứ đi ấy...

- Hức ... Con muốn về. Con không muốn ở đây đâu dì ơi... Dì giúp con làm cách nào thoát cũng được cả! Giúp con đi dì!

- Sao được tiểu nương nương , tiểu vương gia sẽ trách tội hoặc nổi giận như thế không tốt đâu!

Dì ấy khéo léo xoa dịu cho nàng. Nàng biết mình không còn cách nào khác lại càng khóc lớn. Nàng tưng quẫn không biết phải làm gì khi không thiết sống lại không thể chết. Sống ở nơi xa lạ này đã khổ, còn ở gần người nàng hận nữa chứ. Dì Lai thị dịu dàng vuốt ve tóc nàng...

- Nín đi tiểu nương nương, theo chồng ở nơi xa lạ ban đầu ai cũng như vậy thôi dần sẽ quen mà. - Nhưng nàng đâu phải lấy chồng, Đề Nghi nghe rồi vẫn khóc như mưa. Dì ấy tiếp tục dỗ dành. - Tiểu vương gia là người tài giỏi trong tộc, lại là người kẻ vị, nay tiểu nương nương được làm vợ người phải thấy hạnh diện chứ!?

- Mặc kệ hẳn... con ghét hẳn ta hic...

Nàng oà khóc như nhông nhèo. Hạnh diện cái con khỉ, bị thế này đảm bảo xui xẻo ba kiếp tụ thành thì có. Dì ấy chỉ cười rất nhẫn nại, tiếp tục dỗ dành...

- Nín đi tiểu nương nương, chuyện cũng đến nước này rồi. Tiểu nương nương cố gắng thích nghi sẽ yêu thích cuộc sống ở đây thôi!

- Hic.. không còn lựa chọn khác sao di?

- Không - Di ấy nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng mắt ẩn lệ nhưng không khóc nữa coi như số mình khổ đã định rồi
- Tiểu nương nương tên gì mấy tuổi có thể cho di biết không?

Nàng lau nhẹ mặt lem nhem cố trả lời...

- Hạ Đề Nghi, xuân tới con 18 tuổi!

- Ủhm, để di và Ân La giúp tiểu nương nương tịnh thân nhé!

Nàng sụt sịt nghe theo lời di Lai Thị vì ở nơi xa lạ này chẳng ai thân thiết cả. Dù không biết tên khốn đó nói giết cả nhà nàng có thật không nhưng nàng vẫn tạm tin còn hơn không. Nàng sẽ cố nhịn nhục đến đâu hay đến đó dù cho bây giờ rất khổ sở chỉ muốn chết quách cho yên.

Cuối cùng nàng cũng được tắm rửa sạch những vết tích gớm ghiếc của hấn còn đọng trên người mình. Nhưng nàng vẫn kinh sợ nhớ cảm giác hấn làm gì, cơ thể nàng giờ có tắm sạch cũng đã dơ bẩn rồi. May là bộ áo người bộ lạc làm nàng không nghĩ lung tung kéo lại tự tử thân khóc nữa.

Áo vải dệt rất dày trắng tinh có may đệm lông thú rất ấm áp. Cách may cũng khác áo ở Kỳ Mạc làm nàng thích thú nhìn mình giống người bộ lạc du mục rồi. Ân La ríu rít cười tít mắt khen nàng...

- Tiểu nương nương đúng là người Kỳ Mạc mà!

- Là sao tử?

- Dáng tiểu nương nương bé xiu, mảnh mai, da mềm mại, trắng hồng. Còn tóc dài đen mượt nữa! - Nghe khen nàng cũng mắc cỡ cứ như mình biến thành đệ nhất mỹ nhân rồi. Nhưng Ân La nói câu kết lại làm nàng mất hết cảm xúc. - Hèn gì tiểu nương nương được tiểu vương gia chọn làm vợ là phải rồi.

Phải rồi, nhờ hấn ta “chọn” nàng mới bị khổ thế này đây. Nghe làm vợ, nàng lại ớn lạnh tự ôm vai nhớ điều kinh khủng mình phải trải qua. Dù có thế nào nàng cũng không tha thứ cho hấn. Nàng bị đối xử như kĩ nữ mua vui một đêm, thậm chí có ai trả tiền cho nàng đâu lại phải ở lại đây như thế.

Nàng nghĩ ngợi lại muốn khóc thì cửa lều phát lên, tên khốn đó bước vào làm nàng và Ân La nhìn lại.

Dáng người hấn cao lớn nhưng không quá vạm vỡ như mấy người đàn ông bộ lạc chỉ vừa đủ cơ bắp đẹp hấp dẫn mà thôi. Hình như hấn ta cũng biết dáng mình đẹp nên tự tin ở trần chỉ khoát thêm một tấm lông thú trắng chéo nhẹ qua người đủ làm Ân La mê mẩn chủ nhân. Mái tóc đen dài cũng được cột nửa ra sau càng làm gương mặt nam tính thêm phần hoàn hảo. Tên khốn này đẹp thật, càng nhìn nàng càng muốn khóc vì tức.

Nhĩ Đa thì nhìn lại nàng tắm sạch trông trắng trẻo như cừ non chỉ nói giọng đáng ghét...

- Chà! Cô cũng khá được đó vợ của ta! - Hấn nói rồi xoa cằm còn cười cười càn rỡ. Nàng nhú mày thanh liếc hấn cộc cằn đáp trả.

- Khá được là sao?

- Bộ muốn bốn vương khen đẹp hả, mơ đi tiểu Nghi nhi!

Hấn nói ra tên nàng làm nàng hết hồn. Từ miệng thối của hấn lại gọi ra cái tên xinh đẹp của nàng thật không thể chấp nhận...

- Sao người biết tên ta hả đồ xấu xa? - Vừa la nàng vừa quơ tay loạn xạ

- Biết tên cô thì có gì ghê gớm chứ. Mau đi thôi! - Hấn chỉ cười khinh miệt làm nàng tức.

- Chờ đã, người tên Nhĩ Đa đúng không?

Ân La đứng hầu nhìn hai chủ nhân đôi co mà cũng nhú mày lo theo. Nhĩ Đa chỉ cười nhẹ khi nghe nàng hỏi liền khom nhẹ sát lại nàng làm nàng có chút bối rối né một chút. Tên nọ vui vẻ nói...

- Phải, Bố Nặc Khiết Nhĩ Đa! Nhớ cho kĩ đó!

Trong hấn tự tin với cái tên dài ngoằn khó nghe đó, Đề Nghi hất cằm phán ột câu...

- Tên gì xấu hoắc, nghe thấy mà ghê àk!

- Cái con nhỏ này dám...

Hắn điên lên không bình tĩnh nổi nữa lao lại ấn đầu nàng xuống. Đề Nghi cũng đâu có hiền nhanh nắm lấy tóc hắn và giật. Ân La đứng như tượng nhìn cả hai vật lộn loạn cả lên nhưng không dám can ngăn. May là dì Lai Thị bước vào nhíu mày nhìn hai chủ nhân cổ dằn xé nhau chỉ nhẹ nhàng khom nói...

- Tiểu vương gia và tiểu nương nương đi thôi!

Nhĩ Đa vẫn muốn nắm đầu con nọ tiếp nhưng thấy dì ấy nhìn đành buông ra phải tay nói ...

- Dì đáng ra không nên cho con nhỏ này mặc đẹp như thế làm xấu cái áo! - Nói thôi chưa đủ hắn còn lườm nàng. Gã này thật là tồi tệ vô hạn mà.

- Bộ người đẹp lắm hả? Áo đâu không mặc cứ ở trần khoe thân người béo ú ra không giống ai!

- Ai béo ú hồi nào? - Nhĩ Đa đáng chuẩn không cần chỉnh, mỡ thừa cũng không có toàn là cơ bắp săn chắc mà nàng dám xúc phạm

Đề Nghi lè lưỡi nói ngay...

- Ta nói người béo đó, Nhĩ Nhĩ!

- NHĨ NHĨ ???

Hắn khùng lên bị chọc tức quá sức chịu đựng rồi. Dì Lai Thị chán nản kéo hai chủ nhân còn đang dằn co đi ra ngoài. Nếu không ngăn chắc chắn cả hai sẽ vật lộn đè đầu nắm tóc đến ngày mai luôn.

Nơi này ngụ tại phương bắc nên không khí luôn mát lạnh, đặc biệt về đêm thì càng rét buốt. Đề Nghi rùng mình không quen cảm giác lạnh lẽo này. Bên ngoài trung tâm của tộc lửa lớn đã đốt, đông người trong các tộc tụ lại ăn thịt nướng, uống rượu sữa dê và ca hát.

Đại vương là tộc trưởng tất cả các bộ tộc to nhỏ trong Liên Khiết, còn bộ lão chính là những trưởng tộc của các bộ lạc nhỏ. Nơi đây con người sống tự do, dù là vương tôn quý tộc nhưng cũng không tách rời dân chúng như vua chúa ở Kỳ Mạc chuyên chính quân chủ.

Nhĩ Đa đi trước vẫn xoa cái đầu mới bị nàng nắm nhưng vẫn toát ra vẻ phong độ. Nàng leo đèo đi theo nhìn đông người quanh đống lửa lớn cảm thấy sợ hãi.

Người ở đây không ai giống nàng cả từ bề ngoài cho đến phong tục. Ánh mắt họ nhìn nàng như thứ sinh vật lạ kì quái làm vai nàng run lên sợ hãi. Nàng thấy lạc lõng như đứa trẻ xa mẹ, rất muốn bỏ chạy khỏi nơi này. Bỗng Nhĩ Đa đứng lại kéo Đề Nghi ra nói...

- Bốn vương chỉ muốn hành hạ cô sống dở chết dở thôi nếu cô làm xấu hổ mặt mũi bốn vương thì bộ lão sẽ giết cô đó! - Hắn đang tỏ ra mình cao thượng khi cảnh báo trước cho nàng nhưng đáp lại lòng tốt của tiểu vương gia nàng chỉ hậm hực nói.

- Vốn ta muốn chết mà, ta sẽ ám ngươi khi làm ma nè - Giở dọa chuyện chết với nàng thì nàng cóc sợ nha.

Nhĩ Đa nghe thế nhếch miệng cười gơ tay ôm lấy vai nàng kéo lại làm mấy cô gái bộ lạc tức muốn chết. Nàng chỉ nghe hắn nhẹ nhàng nói...

- Bộ lão xử tội là ngũ mã phanh thây* đó cô nương. Khi xác cô mỗi con ngựa giữ một miếng xem hồn cô có còn nguyên vẹn đi ám bốn vương không?

Nhĩ Đa còn gơ tay ngang cổ diễn tả cắt đầu cái phứt làm nàng ớn lạnh lập tức tự giữ cổ mình nghĩ đến cái chết kiểu đó. Tuy bây giờ đau khổ muốn chết nhưng chết ngũ mã phanh thây sẽ rất đau đớn. Không muốn sống nhưng phải tìm cách chết nào nhẹ nhàng hơn chứ nàng không dùng cảm thế đâu. Đề Nghi run run coi như tạm không làm bậy trước bộ lão vậy rồi để nghĩ cách sau cũng được.

Thấy mặt nàng chưa chi bị dọa đã tái mét rồi làm Nhĩ Đa hài lòng kéo nàng đi tiếp. Giờ Đề Nghi lớ ngớ mới thấy các cô gái nhìn như có thâm cừu đại hận mấy kiếp với mình. Nàng chỉ đang đi với tên khốn kia

thôi mà. Cả mấy cô vợ của bô lão cũng liếc dọc liếc ngang, Đề Nghi tự hỏi có phải do hấn bị nhiều người ghét quá nên người ta cũng ghét mình đi chung.

Nhưng ý nghĩ đó không tồn tại được lâu vì hình như các cô gái có mặt ở đây đều mê mẩn Nhĩ Đa.

Hấn ta vừa có bề ngoài lẫn địa vị, gia thất coi như cũng chưa chính thức có vợ cả hỏi cô gái nào trên thảo nguyên này không mơ ước. Nhưng đừng có ai đại thiếu tôn trọng Hoa Chu Ni là dê không coi là vợ hấn thì hấn xử liền nha. Đó là dê cưng của hấn nhưng trước sau chỗ đó cũng phải cho người thôi.

Bô lão có mười mấy người trông ai cũng giống ai to lớn, râu ria. Ngồi giữa có đại vương và vương gia cha hấn. Đại vương đầu hói trước, tóc sau mang tai cũng thất hai bím ít tóc thật dễ thương. Đề Nghi cố nhịn cười vì sợ bị xử khi nghĩ thế về đại vương của Liên Khiết hùng mạnh. Ông ấy thấy Nhĩ Đa đến vui ngay...

- Nhĩ Đa, con chịu cưới “người” rồi bốn vương mừng quá! Hoa Chu Ni tuy cho sữa nhiều nhưng không sanh con cho con được đâu haha...

- Thì nữ nhân sanh con xong cũng có sữa nhưng chắc gì chịu nổi ngày nào cũng có đủ sữa con uống đúng không vương thúc và các bô lão!?

Mấy ông già không chịu nổi cười ôm bụng. Nhĩ Đa luôn không nhàm chán, ưa thích làm những chuyện không ai làm, lại còn luôn tự hào mấy trò quái của mình. Đề Nghi liếc hấn chỉ cảm thấy hấn vừa xấu xa, ác độc và khùng rất nặng nề. Hấn ăn nói kiểu vậy mà trông ai cũng tỏ ra thích hấn. Nhưng trong các bô lão chỉ có một người duy nhất không cười theo.

Người đó hình trong bô lão nhưng rất trẻ, cũng khá tuấn tú. Nhìn phong thái người đó chắc không phải là nhân vật tầm thường rồi. Đề Nghi lo nhìn đông nhìn tây thì đại vương đã nhìn nàng thật kĩ. Nhĩ Đa cười nham nhảm lên nhất nhờ...

- Chào ra mắt đại vương và bô lão đi!

- Con... con kính chào đại vương và bô lão!

Nàng không biết phải chào ra sao nên lúng túng khom đầu làm mấy bà vợ của bô lão ở sau cười hơi khinh. Tuy nhiên Nhĩ Đa chỉ vui vẻ như vừa ý lắm. Dù sao tên này biết nàng chống đối mình nhưng chịu thể này là “ngoan” rồi. Đại vương cười lớn...

- Nữ nhân Kỳ Mạc hả Nhĩ Đa? Con tìm sao hay thế rất là đẹp! Không hổ danh là cháu trai bốn vương mà!

Ông vua và vương gia cười lớn sáng khoáy làm hấn cũng cười tươi. Đề Nghi run run má hơi đỏ vì được đại vương khen cơ đấy. Lúc còn ở nhà người ta chỉ nói nàng chẳng đẹp bằng tiểu muội thôi chưa ai khen như vậy cả. Chắc do nữ nhân ở đây toàn to lớn như nam nhân làm nàng từ gà phút chốc hoá thiên nga.

Đột nhiên tên khốn nọ giơ tay ẵm nàng lên bằng một tay ra trước thật nhẹ nhàng và vui vẻ đi vào giữa vòng người lớn. Đề Nghi chưa kịp cản hấn ẵm thì hấn đã vui vẻ nói vọng rất uy phong...

- Đây là Hạ Đề Nghi từ giờ là vợ nhì của ta! Hãy lan truyền cho khắp thảo nguyên này biết nữ nhân này chỉ thuộc về Bồ Nặc Khiết Nhĩ Đa ta đây!

Mọi người tung hô theo Nhĩ Đa nhanh chóng múa hát uống rượu. Đề Nghi biết hấn muốn đem mình về hành hạ tiêu khiển mới phong làm vợ nhưng nói như thế cũng khiến nàng thấy kì kì. Gì mà nữ nhân thuộc về hấn, nàng muốn thiên ngay “của quý” của hấn đã hại nàng quá.

Nàng cố nhịn không muốn bị bô lão ngũ mã phanh thây nên đành im ru cho hấn ẵm đi khoe. Cùng với nhiều người hân hoan mừng cho tiểu vương gia lập thêm vợ thì cũng có nhiều cô gái nhìn nàng đầy hấn học. Cả người trẻ tuổi nhất trong bô lão nọ cũng im lặng uống rượu nhìn Đề Nghi đang trong tay Nhĩ Đa...

Cái tiệc thịt nướng rượu lửa đó hình như không có lúc gọi là chấm hết, ai mệt thì về. Đề Nghi cũng không muốn ở lại lâu may là Nhĩ Đa cũng nhanh chóng đem nàng về ngay. Hấn bước nhanh ung dung dù tay vẫn ẵm nàng, đồng thời nàng cũng giật tóc hấn...

- Bỏ ta xuống, đồ khốn! - Nàng chỉ muốn nhổ hết tóc khỏi đầu Nhĩ Đa cho bỏ ghét chắc hấn trọc đầu sẽ càng đẹp “dã man” nên nàng càng giật mạnh

- Bỏ tay cô ra thì có! Đừng làm bồn vương mất hứng động phòng nha!

Đề Nghi đứng tim, vừa nghe thì cả người chấn động sợ run lên. Nhĩ Đa đi vào lều lớn quăng nàng xuống giường. Nàng lù lù trên giường nói bấn loạn...

- Người ... người không được làm thế lần nữa!

Nàng bị cưỡng bức đã không thiết sống rồi vô cùng sợ hãi, cảm giác kinh khủng còn tồi tệ hơn những cơn ác mộng tệ nhất chỉ mới xảy ra nên nhớ như in không quên được. Nhưng tên này muốn làm thế lần nữa, có chết nàng cũng không cho hắn toại nguyện. Giờ dù chết cả nhà có bị sao nàng cũng không lo nổi, thân nàng không muốn vậy bấn lần nữa.

Nhĩ Đa chỉ cười thoải mái vừa nói vừa tổng khứ bớt y phục trang sức trên người mình cho dễ “hoạt động” ấy mà...

- Sao? Sợ rồi hả? Ta đem cô về làm vợ thì nên như thế chứ, dù sao lần trước bồn vương không nhớ gì nhiều ...

Mặt Đề Nghi tái mét nhìn hắn sấn đến. Nàng liều mạng chạy thì Nhĩ Đa cười tóm lấy chân, tay tiện thể tay lột y phục của nàng từ chân lên. Nàng run lấy bầy cố giữ lại y phục. Nhĩ Đa nhe răng cười...

- Về mặt sợ hãi của cô thật thú vị. Hành hạ cô thế này bồn vương thích đó! - Hắn nói tay đã ném cái quần vải trắng của nàng bay vèo khỏi giường. Đề Nghi co chân trần trụi, sợ đến nói loạn lên...

- Người không được làm thế... không được đến gần ta Nhĩ Nhĩ

- Êh... còn dám gọi ta thế hả?

Hắn nửa đùa nửa thật nghe nàng gọi ra cái tên đó thì tức điên nhanh tay xé toạt áo nàng. Đề Nghi ngỡ ngàn nghe cả người vì tiếp xúc khí lạnh nên run lên hết. Nàng rất sợ càng làm cả người run run khiến Nhĩ Đa sưng sờ nhìn.

Trên người nàng còn độc mỗi cái áo yếm hồng, da nàng trắng như tuyết đầu mùa nhìn còn mềm mại hơn cả chăn lông bên dưới. Thân nàng nhỏ nhắn mảnh khảnh nhưng cũng đầy đặn các đường cong thiếu nữ. Hai chân thon ngọc co lại che đầy càng làm ra cái tư thế úp úp mở mở quyến rũ muốn ép hắn phải nhìn thấy nơi tư mật ngọt ngào giấu kín kia.

Hắn nuốt khan, hèn gì hôm đó tỉnh dậy thấy rất sấn khoái, thân người nhỏ thế này hắn nhìn còn không tưởng nổi làm sao “chứa” nổi dục vọng của mình nhưng nàng cũng cùng hắn trải qua rồi.

Nhĩ Đa nắm kéo áo yếm đi muốn mau thưởng thức lại nữ nhân này thì nàng ra sức chống cự hết đánh rồi cào nhưng cũng không lại. Hắn bá đạo cười nắm nhẹ tay xoa nắn qua lại trên bờ ngực non mềm làm nàng co người không còn sức quật cường chống hắn.

Hắn vui vẻ khom hôn ngay lên ngực, tay nâng cao cong người nàng lên cho hắn dễ làm càng. Thân nàng bị ôm sát vào ngực lớn mạnh mẽ của hắn. Nàng nắm tóc hắn, đánh hắn cũng không ngăn được hắn lại xâm phạm người mình.

Đề Nghi sợ lắm, sợ đến phát khóc như đêm khủng khiếp đó.

Nước mắt nàng rơi ra, tự cắn môi uất hận, cả hai tay buông thông xuống vô lực không màng hắn vẫn dùng môi nóng ướt thưởng thức làn da trơn mềm của mình. Nhĩ Đa cảm giác nàng nắc nhen mới ngấn lên, mắt Đề Nghi nhoà lệ, môi tự cắn lại tươm máu vẫn cố nói nhen ngào...

- Hic... ta hận người, ghét người...ta không bao giờ tha thứ cho người đâu...

Nàng khóc đau đớn còn hơn đang bị ai chém giết. Gương mặt xinh xắn chỉ có đầy nước mắt và nước mắt mà thôi. Hắn nhìn nàng, dục vọng trong ánh mắt tắt ngấm và buông tay đang ôm người nàng ra. Sau đó với lấy tấm chăn lông thấy ngang che sơ thân thể run rẩy của nàng.

Đề Nghi nhận ra hắn rời đi, chưa nín kịp vẫn nhìn theo. Nhĩ Đa bước xuống giường khoác sơ áo lại và bước đến cửa lều nói không nhìn lại nàng thêm lần nào nữa...

- Tối ở đây lạnh lắm nếu chưa quen lấy áo khác mà mặc!

Hắn phất cửa lều vải đi luôn. Đề Nghi ngồi lên ôm cái chăn cổ chùi nước mắt. Nàng không biết hắn đang nghĩ gì lại tha cho nàng giữa chừng như vậy. Nhưng cho dù lần này Nhĩ Đa có tha thì không có nghĩa nàng cho hắn tốt. Dù sao cũng là hắn cưỡng bức nàng một lần rồi, hắn luôn là kẻ nàng căm hận không tha đâu...

Tuy nhiên thoát được đêm nay cũng may rồi. Nàng tưởng mình tiêu thêm lần nữa chứ. Không biết rồi ngày tháng tiếp theo phải ở nơi của tên khốn xấu xa đó sẽ ra sao đây.

3. Chương 3

Các tì nữ, binh lính đi qua đi lại đều không thể không hiếu kỳ nhìn tiểu vương nương – vợ mới của tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa đang ở trong chuồng cừu lớn để... dọn phân.

Bên ngoài tiểu vương gia nằm ở ghế tựa dài, tay gác sau đầu thư thái ung dung, vô cùng thích thú quan sát quá trình làm việc của nàng. Cô nàng loay hoay chặt vật với gần 200 con cừu trong cái chuồng rộng hết cả ngọn đồi. Chúng cứ đi qua ị, đi lại ị khiến nàng có làm cả ngày cũng không xong. Lại thêm có gã khốn kia cứ nằm đó lăm chuyen...

- Bên trái chưa sạch kia Nghi nhi! Còn phía kia nữa kia! - Nhĩ Đa khoái chí tận tình nhất nhờ cho nàng. Đề Nghi ngẩn nhìn mắt phóng ra lửa gào lên!

- Tui thấy rồi không cần nhất! - Cái tên khốn này chỉ làm nàng ghét cay ghét đắng mà thôi. Nhưng hình như nàng càng bắt mẫn hắn càng thích thú tăng cường hành hạ đủ trò.

- Hi... bốn vương chỉ sợ cô làm không sạch thì con cừu khác tới ị sẽ không phân biệt được đâu là mới, đâu là cũ há há...

Hắn ôm bụng cười ngặt nghẽo thiếu điều té lăn khỏi ghế làm nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi. Chắc chắn Đề Nghi không thể ghét ai hơn ghét tên khốn này nữa rồi vì quá là ghét hắn ta. Thế mà trong khi nàng bị ức hiếp thì các cô gái bộ lạc ngất ngư nhìn tiểu vương gia cười, có người không chịu nổi té xỉu mới kinh dị.

Đề Nghi nhăn mặt không hiểu Nhĩ Đa có cái gì hấp dẫn với cái kiểu cười càn rỡ đáng ghét đó. Nàng nhin không quan tâm hắn hay các cô gái khác chỉ lo hốt phân cừu vào giỏ tre nhỏ.

Chợt có ba mỹ nhân đi đến ‘uốn éo’ với Nhĩ Đa.

Họ rõ ràng lướt mắt đưa tình thiếu điều tự cởi áo nhào vào hắn ngay tại chỗ. Nhưng tên nọ chỉ cười mỉm nói gì đó. Đề Nghi cũng chẳng để ý đến song hắn gọi nàng...

- Nghi nhi, chào các mẹ đi! - Hắn nói, tay chỉ ba mỹ nhân, nàng ngơ ngác liền.

- Hơ? Mẹ hả?

- Đây là các mẹ mẫu của bốn vương cũng coi như là mẹ chồng cô đó!

Hắn nhe răng cười giới thiệu ra dáng ta đây rất lễ nghĩa. Đề Nghi lóng ngóng cạnh hàng rào chuồng nhìn ba cô gái đó trẻ chỉ cỡ tuổi nàng hoặc hơn vài tuổi mà thôi. Công nhận vương gia cha hắn cũng ham vui lấy vợ trẻ hơn cả con mình nữa. Nàng không ưa gì hắn, đây lại là mẹ kế thì có gì mà phải chào chứ, nên Đề Nghi chỉ bắt mẫn khom người cho có.

Ba người đó cũng nhìn lại một cách sầm soi nàng, thù ghét bước đến nói cố ý không cho Nhĩ Đa nghe thấy...

- Cô cũng giỏi đó nhưng coi chừng trước sau đừng tưởng độc chiếm được Nhĩ Đa.

- Độc chiếm gì? – Đề Nghi cứ tưởng mình nghe lộn. Họ là mẹ kế của hắn cơ mà sao khẩu khí giống vợ lớn đi “đánh ghen” vợ nhỏ mới quá vậy.

- Nhĩ Đa là của bọn ta nhớ đó!

Họ trừng mắt cảnh cáo rồi xoay lại dịu dàng ọ qua lại với Nhĩ Đa trước khi đi. Hấn chỉ nằm đó cười. Nàng đứng như con ngốc vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa thì tỉnh vì nghe hấn cười...

- Ta nói cô sẽ khó sống khi làm vợ ta mà!

- Đó là mẹ kế của người! - Nàng đang không hiểu sao mẹ kế lại nói như thế thì tên nọ vui vẻ giải thích nguyên nhân.

- Thì sao... ai cũng đã từng “vui vẻ” với ta cả, cha không biết đâu!

Tên khốn đó thật là ... Hấn gian díu với mẹ kế lại còn tỏ ra vui vẻ, tự hào như thế thật là chẳng ai khốn nạn hơn nữa. Đề Nghi nhú mày nhìn Nhĩ Đa sau đó hất tay đang cầm giỏ tre nhỏ về phía hấn.

Nhĩ Đa hoảng hồn nhìn thấy lập tức lộn một vòng núp sau ghế tựa né “cơn mưa phân cừu” màu đen lộp độp. May là tiểu vương gia nhanh nhẹn chứ nếu không hưởng phân rồi. Hấn đứng dậy cười...

- Có biết dơ không con nhỏ này?

- Nhĩ Nhĩ là gã khốn xấu xa, cả mẹ kế cũng không tha! - Nói thôi chưa đủ nàng còn le lưỡi làm gân trán tiểu vương gia nổi cộm.

- Cô chết chắc rồi!

Nhĩ Đa tức điên hùng hổ bước sấn đến. Đề Nghi sợ nên lùi lùi rồi nhìn hấn nhảy ngang vào chuồng cừu thật gọn. Lập tức nàng hốt hoảng quay đầu chạy vào mớ cừu trắng để thoát thân. Biết hấn ta đáng sợ nhưng nàng không thể kiềm lòng không chọc hấn được. Nhĩ Đa tất nhiên đuổi theo.

May là chuồng cừu ở nơi này rất rộng nên còn có đường chạy. Đề Nghi nhắm mắt chạy, chân hấn dài hơn nhanh dã man. Nhĩ Đa khoái chí cười xấu xa khi gần bắt được nàng để vận cổ trả thù thì đột ngột cô nàng đứng lại.

Hấn cũng bất ngờ ngừng theo rồi nhú mày nhìn nàng ngồi xuống làm gì đó với mấy con cừu. Hấn nhìn và rồi nàng hôn hờ xoay lại bế một con cừu con bé xíu xiu trắng tròn như cục mây trắng miệng còn nhai cỏ ngơ ngác. Nhĩ Đa cũng ngơ ngác như con cừu đó đưa mắt nhìn nàng...

- Nhìn nè con cừu con này nhìn thật cưng! “Huỳnh” uội nuôi nó nha tiểu vương gia?

Đề Nghi không những nói dịu dàng còn cười với hấn. Chắc do hấn bị phơi nắng rồi hay chạy quá sức nên thấy người ta cười thật là xinh. Tự dưng có cái gì đó rục rịch trong ngực hấn, tim hấn đập nhanh cả lên kì quái. Chỉ là một nụ cười thôi mà tiểu vương gia bị gì rồi lúng túng nói không lưu loát...

- Ồh ... thấy thích thì cô cứ ...

- Trúng kế rồi, đồ ngốc!

Nhĩ Đa đang bối rối trả lời không để ý thì hết hồn vì nàng khoái chí la lên hất thêm một đống phân cừu vào hấn. Tiểu vương gia phong độ đứng chết trân húng hết số phân đen tròn đó. Nàng làm xong chịu không nổi cười hí hửng quăng dụng cụ, tay ôm con cừu bé bỏ chạy còn hét lớn...

- Xì... ta cóc thêm xin xỏ người thì cừu cưng này cũng là của ta thôi. Nhĩ Nhĩ ngốc, xấu xa và ngốc!

Dù sao cũng trả thù được chút xíu nhưng đủ làm Đề Nghi vui dã man rồi. Hấn đứng im giữa chuồng cừu bị mấy con cừu cái ve vãn mà không giận nàng dám vô lễ chọc mình, ngược lại môi bắt giác cười mỉm nhanh chóng đuổi theo.

Đề Nghi chỉ biết chạy và la loạn cả lên dẫn co con cừu với hấn không rõ là đánh lộn hay đùa giỡn nữa. Nhưng mọi người nhìn vào chỉ ghen tị với Đề Nghi mà thôi có thể gần tiểu vương gia như thế.

Cả hai không biết từ xa có một cô gái đi với cả đoàn tì tùng đứng nhìn tức giận khi Nhĩ Đa rình Đề Nghi lên và bị giật tóc nhưng vừa la vừa cười.

Thế là ở lều riêng của tiểu nương nương có thêm một đối tượng đáng yêu. Đề Nghi cười vuốt ve con cừu bé...

- Tỉ sẽ gọi cưng là tiểu Bạch. Hai cưng phải thân thiết đó!

Nàng vuốt ve cả con dê cưng của Nhĩ Đa và âu yếm cừu của mình. Cho dù Hoa Chu Nhi là vợ cả của hân cấp bậc hơn nàng, lại được hân cưng nhưng con dê này rất dễ thương, sữa thì rất ngon nữa nên nàng không hề có ác cảm. Đề Nghi rất vui vẻ với hai con vật ở chung lều với mình. Chợt hân nói làm nàng mất hứng ngay...

- Đừng có lôi Hoa Chu Ni của bốn vương chơi với cừu của cô àk! - Hân đứng khoanh tay trước ngực nhìn vào lều nhỏ nãy giờ nhưng bị nàng coi thường hơn hai con thú kia đành phải lên tiếng cho nàng biết sự có mặt của mình.

Đề Nghi nhìn bộ mặt khó ưa của Nhĩ Đa chỉ thản nhiên chun mũi trả lời...

- Đây là quyền tự do của Hoa Chu Ni, người không có... - Đề Nghi đang hậm hực nói thì mặt hân se lại giờ tay ra dấu cản nàng nói tiếp

Nàng khó hiểu hân bị cái gì nhưng vẫn không nói chỉ nhìn hân ta. Con này hơi sợ vì nhìn mặt hân ta đang suy nghĩ gì đó không biết có gì xấu xa hay không đây. Và Nhĩ Đa nhìn nàng, nhíu mày ra vẻ nghiêm trọng...

- Cô gọi một tiếng “tiểu vương gia” đi! - Hân ra lệnh lập tức nàng tỏ ra không tuân lệnh ngay.

- Tự đứng lại kêu tui làm thế là sao?

- Gọi hay muốn ta “quăng” cô vào chuồng cừu ngủ hả? - Mặt Nhĩ Đa đáng sợ dọa làm nàng sợ ngay. Cái chuồng đầy cừu đó vào ngủ thế nào cũng bị dẫm chết. Vì cái mạng nhỏ nàng không muốn bị đập chết, Đề Nghi vội gọi ngay.

- Tiểu vương gia!

Nàng gọi rồi thấy Nhĩ Đa càng tỏ ra dăm chiêu hơn ban nãy nữa. Nàng chả hiểu nổi cái gã khốn này bị cái gì rồi mà làm những việc khó hiểu. Suy nghĩ xong hân lại nói

- Vậy gọi “huynh” xem!?

- Huynh !... đủ chưa hả đồ khốn? - Nàng nhăn nhó bất mãn nghi ngờ cái đầu của hân hôm nay có vấn đề rồi.

Nhĩ Đa lại rất suy tư làm nàng chỉ biết ôm con cừu nhỏ nhìn hân. Và cuối cùng gã đó cười bước đến ghé sát xuống mặt nàng vui vẻ ra lệnh...

- Được, khi ta đi săn về cô phải luôn gọi ta là huynh, rõ chưa? - Nhĩ Đa hài lòng nói ra kết luận của quá trình suy nghĩ nãy giờ của mình. Còn nàng nghe mà kinh người la lên.

- Vô lí! Ta ghét người gần chết sao lại phải gọi cái kiểu xưng hô gần gũi, tôn trọng vậy chứ?

Nàng bất mãn lắm nha. Ở đây với hân là đủ khủng khiếp lắm rồi chẳng lẽ lại còn gọi “ huynh huynh muội muội” với hân hay sao. Nhĩ Đa nhìn thái độ không chấp thuận của nàng rồi nắm lấy tóc trên đỉnh đầu nàng một cách bạo lực kéo cao lên. Đề Nghi nhăn nhó cổ nín lấy tóc nghe Nhĩ Đa gầm gừ dọa...

- Không gọi thì bốn vương sẽ lấy tóc cô cột cao lên, chân không chạm đất lưng la lưng lảng à biết!

Tiểu vương gia nói thật chứ không dọa chơi, tay càng dùng lực nắm tóc nàng. Đề Nghi run lấy bầy chỉ nghĩ đến viễn cảnh tra tấn dã man đó của hân đã thấy da đầu và tóc muốn tróc khỏi sọ rồi. Nàng cuồn quýt nói...

- Được... được, tui nghe lời huynh là được chứ gì thưa Nhĩ Nhĩ xấu xa! - dù sợ nhưng nàng cũng chèn thêm chút bất mãn làm hân nhíu mày càng tàn bạo nắm chặt mái tóc đen dài của nàng.

- Nói lại cho êm tai coi!

- Uh đau... muội biết lỗi rồi tiểu vương gia, huynh tha đi mà!

Đề Nghi đau quá nên không còn sức giữ ý chí kiên cường nữa. Hân nhìn nàng mắt rưng lệ cầu xin có chút dễ thương. Nàng gọi hân dịu dàng thế này như lúc ở ngoài chuồng cừu lừa hân không hiểu sao hân nghe rất êm tai, vui vẻ.

Nhĩ Đa cười buông tay còn xoa lên đầu nàng bạo lực. Đề Nghi tức điên vội xua tay hấn ra ôm đầu giờ mới dám tỏ ra cảm phần. Hấn thư thái đi khỏi lều không quên nói...

- Ngoan lắm Nghi nhi, ta đi săn mấy ngày với cha và đại vương ở nhà đừng hòng trốn đó! - Cái này tiểu vương gia giống doạ hơn là dặn dò

- Hứ!? Tui mà trốn hả? Tui sẽ ở đây làm loạn lên cho huynh biết mặt cái đồ xấu xa ép người ta làm việc điên khùng vô cớ àk - Đề Nghi nói thiếu điều nhảy dựng vì ghét hấn.

Nhĩ Đa không thềm để tâm nàng la lối mà chỉ cười đi luôn có vẻ rất thích thú. Nàng ôm con cừu của mình mà thật không hiểu nổi hấn ta nữa.

Tiểu vương gia đi săn thì số con gái lượn lờ quanh khu vực này giảm đến không thấy ai cả. Đề Nghi suy nghĩ có khi họ chạy ra rừng chỗ hấn đi săn hết rồi cũng nên. Tất cả là một đám các cô gái ngọc, có vấn đề ở đầu mới mê loại người như Nhĩ Đa.

Về phần nàng ở lại nói sẽ phá nát chỗ này nhưng chả biết phải làm gì. Vả lại ngoài Nhĩ Đa đối xử với nàng tệ bạc thì ai cũng cung kính, phục tùng nàng cả. Tiểu vương gia nói một họ cũng rầm rập nói một không dám trái lời. Công nhận quyền lực thật đáng sợ nhưng nàng cũng hơi thích dù có tí không thoải mái.

Đề Nghi giờ mới có cơ hội rảnh rỗi nhìn dòng sông chảy qua đại bình nguyên nơi đông bộ tộc này. Nơi đây con người sống với tự nhiên thật tự do, thư thái, không khí lại luôn mát mẻ dễ chịu thoáng mùi cỏ non thật tuyệt. Chỗ này ở cũng không tệ nhưng nàng vẫn buồn vì đây cũng không phải là nhà mình.

Nàng nhớ nhà, rất muốn về nhà gặp người thân. Nàng biến mất chắc cha mẹ và tiểu muội rất lo lắng. Có ai biết nàng đang bị kẹt ở đây không. Nhưng suy cho cùng nếu Nhĩ Đa không giữ nàng lại để hành hạ thì nàng cũng không còn mặt mũi trở về với tấm thân không còn trong trắng nữa.

Nàng lại nhớ việc đó rồi nên rùng mình muốn bật khóc thì thấy một cô gái bộ lạc đi với một đám tùy tùng bước đến. Nàng ở đây chỉ biết có dì Lai Thị và Ân La thôi nên ngơ ngác và bị cô ta đột ngột đánh ngang má té xuống.

Đề Nghi ôm má nhìn cô gái trẻ đó mang vẻ mặt hống hách. Bỗng dưng nàng nhớ đến lời Nhĩ Đa đã nói làm vợ hấn đồng nghĩa với khó sống. Xem ra nàng không cần đến Nhĩ Đa thì cũng sắp sống dở chết dở rồi đây.

Sau mấy ngày săn bắn, tâm trạng của Nhĩ Đa cực tốt. Vốn hấn thích nhất là đi săn, lại thêm về cùng chiến lợi phẩm hấn cũng nghĩ ra trò mới hành hạ Đề Nghi rồi. Chắc chắn về hấn sẽ đem nàng ra “chơi” ngay. Vương gia và đại vương chỉ cười nói...

- Trông con rất hào hứng khi được về đó Nhĩ Đa!

- Hi... con nóng lòng gặp vợ thôi Vương thúc! - Hấn cười toe toét không ai biết ẩn sau đó là mưu đồ độc ác nha.

- Nhớ dữ vậy sao, mới bốn ngày thôi mà! Haha nhưng cũng phải rồi con mới lập vợ chưa bao lâu nên còn thăm thiết lắm đúng không?

- Dạ không. Con nhớ mấy trò hành hạ cô ta thôi. Con đi trước nha!

Hấn hớn hờ thúc ngựa chạy đi không chú ý hai người lớn đang hơi lo cho sở thích của hấn. Nhĩ Đa làm việc gì cũng tốt, xứng đáng làm người kế vị không ai phản đối nhưng tính cách còn cần chỉnh lại hơi bị nhiều để bớt “không giống ai”.

Hấn xách con nai sao to có cặp gạc lớn quàng qua vai bước nhanh vào lều nhỏ khoe Đề Nghi. Nhưng trong lều chỉ có Hoa Chu Ni và tiểu Bạch ở một góc riêng ăn cỏ vui vẻ như hai mẹ con. Hấn lại đi qua lều lớn của mình, rồi chuồng cừu, rồi bờ sông, sau đó đi xung quanh khu lều.

Mọi chỗ đều không có dấu tích của Đề Nghi. Ngay lập tức trong người hấn dâng lên cảm giác tức giận cực kì quăng con nai xuống đất và hét lớn...

- ĐẠT LA MẠ đâu ra đây ngay!

Cứ hễ tiểu vương gia nổi giận chắc chắn cũng nghe câu này. Chưa biết là chuyện gì khiến tiểu vương gia không vui nhưng Đạt La Mạ đã khóc trước lật đật chạy ra quỳ thăm trước hân...

- Dạ, có nô tài!

Hân nhìn tên hầu và không do dự co dõ đập ột cước nổi cơn tanh bành...

- Ta biểu người ở lại canh con nhỏ đó cơ mà sao cô ta trốn rồi hả? - Vừa hỏi giận dữ hân vừa đập đập. Đạt La Mạ rưng lệ nói.

- Tiểu nương nương không có trốn! - Đạt La Mạ muốn nói mình bị đập oan rồi cũng không xong. Nhĩ Đa nghe lập tức hỏi.

- Thế cô ta đâu rồi?

- Công chúa Lâm Nhã bắt tiểu nương nương đi, bọn thần căn còn bị đánh nữa!

Nhĩ Đa nghe liền đứng hình sau đó đập tên nô tài thêm một cái mới vẫ đi luôn. Đạt La Mạ lệ tuôn không ai thấu cho nỗi lòng trung thành với chủ nhân khi cứ bị đối xử “bằng chân” hoài ắc.

Lúc đó Đề Nghi cả người bê bết máu đỏ tay cầm con dao cũng đầy máu, tay run run yếu sức. Nàng cố nhìn lại cô công chúa ngồi thư thái nhìn mình. Cô gái đó là Bát công chúa của Liên Khiết - Bồ Nặc Y Lâm Nhã cũng là biểu muội của Nhĩ Đa. Sau khi nhận cái tát Đề Nghi bị dẫn về đây gần ba ngày rồi. Nàng vẫn cố cứng rắn nói...

- Cô còn muốn tui làm gì nữa?

- Còn nhiều lắm, cho người chịu cực hình cũng không bù được tội dụ dỗ Nhĩ Đa ca đầu! - Lâm Nhã nói rồi hân học nhìn nàng. Đề Nghi nghe thật giận la lên.

- Sao ai cũng nói tui dụ dỗ hân hết vậy? Tui bị hân hại khổ gần chết đây mà...

Đề Nghi không chịu nổi la lối thì Nhĩ Đa đã xuất hiện. Nàng nhìn hân chạy đến, mấy ngày không gặp hân là mấy ngày nàng bị hành hạ. Dù hận hân, ghét hân nhưng không hiểu sao hân xuất hiện đột ngột lúc này lại khiến nàng dễ chịu như sắp được cứu.

Nhĩ Đa nhìn Lâm Nhã rồi nhìn Đề Nghi bị đứng trong đám thịt máu cừu đỏ nhầy nhụa. Mấy ngày nay nàng bị ép cạo lông, lột da cừu đến hai tay đều bị thương, cả người bê bết máu tanh. Chẳng nghĩ ngợi gì Nhĩ Đa đến kéo nàng ra khỏi đó. Đề Nghi dựa vào người tên khốn này nhưng không thấy kinh sợ, thậm chí còn buông cả con dao rọc da xuống đất thấy nhẹ nhõm. Hân nhìn Lâm Nhã và tức giận...

- Muội làm cái trò gì vậy Nhã nhi? Đây là vợ huynh bộ không nể mặt huynh hả? - Nhĩ Đa nói tỏ ra bực mình như chính mình bị chọc mất hết sĩ diện.

Cô công chúa nhỏ nhìn hân như vậy càng giận hơn nói lớn tiếng.

- Huynh còn hỏi? Cô ta dụ dỗ huynh. Huynh đã nói chưa muốn có vợ mà đột nhiên lại đem cô ta từ đâu về không chọn muội - Lâm Nhã nói muốn nhảy dựng làm Nhĩ Đa nhăn mặt thở dài

- Chúng ta là biểu huynh muội làm sao lấy nhau được nói mãi muội không hiểu sao? Còn động đến vợ của huynh nữa thì huynh không tha uội đâu!

Nói đùa một câu cảnh cáo cô biểu muội, hân ăm Đề Nghi lên bỏ đi. Nàng nhìn thấy công chúa nhìn theo có vẻ càng giận dữ hơn. Tuy nhiên có Nhĩ Đa chắc chắn cô ta không dám làm gì rồi. Đề Nghi mệt rã rời không nghĩ gì nhiều, không nhìn công chúa Lâm Nhã nữa, hết sức lực ngã bẹp lên bờ vai của Nhĩ Đa.

Nàng mệt lắm nên không quan tâm đó là vai của hân. Nhĩ Đa giật mình lúc lắc người nàng...

- Nè, xiu hả Nghi nhi!?

- Xiu cái đầu huynh!... mệt quá, gần ba ngày tui không được ngủ đó... Đồ khốn, sao lại đi săn lâu như vậy hả?

Đề Nghi nói như trách giận làm hấn đơ ra. Nàng bị công chúa hành hạ rất uất ức chẳng biết làm gì ngoài khóc nữa. Tất cả cũng chỉ do hấn gây ra thôi nhưng không hiểu sao nàng lại kể lể ra như thế, còn khóc như mưa ngớt ngấn nữa.

Dù hấn “hại” nàng nhưng ở đây chỉ có hấn mới khiến kẻ khác không “hại” nàng thêm. Nhĩ Đa lặng thinh nghe nàng khóc, tay bắt giắc ôm chặt hơn. Bỗng nhiên lúc này hấn chỉ muốn che chở cho nữ nhân bé nhỏ này thôi.

Trong lều lớn của tiểu vương gia, giọng tiểu vương nương rên rỉ khiến kẻ hầu không ai dám bén mảng đến gần. Nhưng sự tình bên trong không khiến người ta đổ mắt như đã nghĩ....

- Áh... nhẹ tay thôi cái đồ Nhĩ Nhĩ chết tiệt! - Đề Nghi vừa la vừa đánh hấn bộp bộp vì đau quá!

- Còn cô thì im đi, la như thế làm sao ta bằng cho được - Hấn cố nén giận, dù bị đánh vẫn sức thuốc bằng tay cho nàng

Đề Nghi nhăn nhó vì đau nhìn Nhĩ Đa bằng lại hết mấy ngón tay bị đứt do lột da cừu mấy ngày trời. Nhĩ Đa lén nhìn mắt nàng ứ lệ cũng cảm thấy xót cổ làm nhẹ tay nhất có thể. Việc tiểu vương gia đích thân băng bó vết thương cho thế này là cực kì hiếm có lắm rồi nên mọi người bên ngoài chỉ xầm xì tiểu vương nương chắc đang rất được tiểu vương gia “sủng ái” nha.

Chắc chắn chỉ có nàng mới hiểu sự sủng ái của hấn đồng nghĩa với đau khổ thôi.

Nàng đã tắm rất kĩ vẫn thấy ớn như mùi máu tanh vẫn bám trên người. Trong khi nàng đang suy nghĩ có cần tắm lần thứ ba thêm không thì hấn lại thấy nàng vừa trắng lại thơm phức. Nhĩ Đa không dám hít thở mạnh nữa và cố không suy nghĩ “lạc hướng”, nói...

- Cô là vợ của ta mà sợ cái gì chứ? Công chúa cũng đâu có quyền ép cô làm mấy việc đó!

- Nói hay quá!? Không sợ công chúa thì tui bị ngũ mã phanh thây sao?... ui da nhẹ thôi! - nàng la lên cảm thán nhăn nhó làm hấn hết hồn

- Đau lắm hả?

Nhĩ Đa không chút ngần ngại cầm bàn tay nhỏ và xoa lấy hời làm nàng bị khớp sứt tỉnh. Nàng và hấn sao tự nhiên lại cùng ngồi, nắm tay nắm chân thân thiết kiểu này chứ. Cả hai vốn là ghét nhau, nàng hận hấn, hấn muốn chọc phá đẩy dọa nàng. Cho dù nàng không bình tĩnh đã khóc ngon lành trên vai hấn nhưng hấn vẫn là tên khốn xấu xa hại đời nàng còn gì.

Đề Nghi lập tức thoái lui làm Nhĩ Đa nhú mày nhìn không vui...

- Làm gì vậy?

- Huynh... huynh kêu công chúa hành hạ tui có đúng không? - nàng phải nghi ngờ hấn theo chiều hướng xấu xa thôi thế mới là đúng đắn. Nhĩ Đa nghe mà tức điên lên .

- Ai nói vậy hả? - tiểu vương gia đã chạy đi cứu con nhỏ này khỏi tay Lân Nhã còn bị nghi ngờ như vậy thật oan uổng. Đề Nghi chun mũi nói.

- Chắc chắn là thế! Huynh đâu có tốt như vậy? Huynh muốn tui bị hành hạ lắm mà nên lúc đi săn dặn công chúa làm vậy!

Đề Nghi thấy mình suy nghĩ có lí lắm vì hấn ta xấu xa. Nhĩ Đa không còn đủ bình tĩnh với con nhỏ này nữa, mặt tối sầm tức điên giờ tay nắm lấy tóc nàng rồi kéo ngược cao lên...

- Nếu muốn bỏn vương đã tự tay xử cô rồi cần gì kêu ai làm thay chứ? Giờ có muốn ta treo cô lên hay không? - Hấn nói không giống dọa chơi, mặt nàng lập tức nhăn nhó co ro sợ vội cười cười

- Không có thì thôi không cần giận vậy chứ!?

Nàng cố làm hấn bớt giận vì không muốn bị treo lên bằng tóc đầu. Nhĩ Đa hạ hoả bớt cổ bình tĩnh bằng tay tiếp cho nàng. Đề Nghi cũng ngoan ngoãn không pha trò chọc hấn nữa.

Nàng nhìn Nhĩ Đa. Hôm nay có thể nhìn hắn gần như thế này càng thấy hắn thật đẹp. Chân mày sao lại đều và đen như vậy. Nam nhân gì lông mi dài thật còn có phần cong cong nữa. Màu mắt xám tro hơi lạnh lại cuốn hút kì lạ. Mũi cao, môi lại cân đối hồng nhuận như thế thật quyến rũ. Mọi thứ trên khuôn mặt kết hợp lại đều hài hoà, thật là hoàn hảo. Đề Nghi chun mũi thầm nghĩ con gái mê hắn như thế cũng phải thôi.

Nàng bị người ta ghét và hành hạ chỉ vì làm vợ một gã khốn tuấn tú còn là người nổi dõng vương vị kể ra cũng đúng đắn. Đề Nghi không biết nên cười hay nên khóc đây.

Nhưng hắn ta có thể nào vẫn xấu xa, hắn đã làm cái chuyện khinh khủng với nàng. Cho dù lúc tỉnh táo hắn cũng không làm như thế nữa, càng lúc ở gần cũng bớt sợ Nhĩ Đa hơn rồi dù vẫn phải xem hắn xấu xa. Tuy nhiên có cảm giác yên tâm vì nếu không phải Nhĩ Đa hành hạ thì nàng vẫn an toàn không bị ai khác ám hại.

- Sau này cô phải nhớ là bốn vương cho cô làm vợ có nghĩa là chỉ có ta mới có quyền hành hạ cô mà thôi nên... - Nhĩ Đa nói nửa chừng mới nhìn lên liền dừng.

Nàng đã dựa vào gối ngủ mất tiêu rồi không nghe hắn đe dọa. Đề Nghi mấy ngày không ngủ thật sự mệt lắm, thêm cái giường lại thật êm ái nữa.

Hắn bực mình định nắm tóc lôi nàng dậy để về lầu của nàng ngủ thì tay vừa sờ vào mái tóc mềm đã ngừng lại. Tóc nàng mềm mượt, lại còn thoảng thơm. Cái mặt ngủ thật bình yên và có chút khờ khạo cũng thật đáng yêu.

Tiểu vương gia tự dừng hồi hộp, tay hạ dần muốn sờ lên đôi má hồng phấn may là tỉnh kịp. Anh chàng thu tay lại, thở hổn hển quay đi ôm đầu. Hắn bị điên rồi sao lại muốn sờ soạn con nhỏ đó. Nhĩ Đa dần xé đầu óc và lí trí cuối cùng len lén nhìn lại.

Đề Nghi đã hạnh phúc ngủ ngon lành, hắn thở dài với chăn lông đắp cho nàng rồi lại ôm đầu khổ sở không biết mình bị gì. Nàng cứ thế vô tư ngủ thật say giấc không biết mình đã làm “trò” hại tiểu vương gia rồi.

4. Chương 4

Đêm ở thảo nguyên rất lạnh cho đến khi nắng buông những tia nắng ấm áp. Người dân bộ lạc có thói quen đi chăn thả bầy gia súc từ rất sớm thế nên khi trời sáng hắn thì mọi việc cũng đã làm xong rồi họ sẽ bắt đầu hưởng thụ bữa sáng với những cốc sữa dê tươi ngon.

Dân chúng là thế còn kẻ vương tôn rảnh rồi ngủ thẳng giấc không cần gấp gáp dậy sớm làm gì.

Đề Nghi kéo chăn lông ra nghe trời còn lạnh nên lười biếng muốn ngủ nữa dù sao cũng không ngủ mấy ngày rồi. Và nàng mới trở người qua thấy Nhĩ Đa ngủ say bên cạnh liền hết hồn mắt mở to, dụi mắt lần nữa tên khốn đó vẫn nằm một đống không biến mất khiến nàng vội vã ngồi bật lên.

Nàng nhìn cái lều lớn của hắn, nàng không nhớ mình ngủ hồi nào lúc tối qua nữa. Hắn ở trần nằm sắp ôm gối ngủ trông thật hiền như đứa trẻ to xác. Nhưng dù hắn có bộ dạng ngủ dễ thương thì nghĩ đến cả đêm ngủ cùng hắn là nàng run lên rồi. Đề Nghi tức giận nắm lấy tóc hắn làm hắn hoảng loạn thức giấc...

- Đồ khốn xấu xa!

- Ahh... bỏ tóc ta ra! Đau!

Tỉnh giấc kiểu bị nắm đầu này tiểu vương gia không sao chịu nổi. Thế là hai đứa dần co một lúc thì Nhĩ Đa ôm đầu nhìn nàng đầy căm phẫn, còn nàng thì né xa hắn ta một chút. May là quần áo nàng còn chỉnh chu không có vẻ bị hắn giở trò nên Đề Nghi mới tha cho tóc hắn. Tên đó giận nói hung hăng...

- Đây là lều của ta, cô ngủ luôn thì ta biết làm sao? Lẽ ra ta mới phải là người oan ức chứ. Biết vậy ta quăng cô vào chuồng cừu rồi.

Nhĩ Đa nói ra thật có lí làm nàng mím môi nhìn đúng là lều của hấn mà nàng ngủ chiếm chỗ không thể trách việc hấn cũng ngủ ở đây. Nhưng cả đêm cả hai ngủ chung, có sao cũng không ổn nên nàng vẫn cố giữ lí lẽ nói lí nhí.

- Sao... sao không ra chỗ khác ngủ chứ? - Nàng ngủ với hấn thế này người ta đều sẽ biết hết rồi còn gì.

Nhĩ Đa nhìn nàng như thế lập tức nổi khùng nắm lấy cánh tay nàng kéo lại gần mình nói...

- Sao bốn vương phải ngủ chỗ khác, cô là vợ của ta thì cũng hợp lí thôi. Chẳng phải đã là người của ta rồi đó thôi còn không cho nằm chung thật buồn cười.

Nàng nghe hấn nói thế lẽ ra phải tức hay sợ nhưng không hiểu sao tim đập trẻ nhip vì điều đó là sự thật. Dẫu lúc đó là bức ép không tự nguyện nhưng nàng quả thật là người của Nhĩ Đa rồi có không muốn chấp nhận thì cũng không được.

Đề Nghi ôm đầu thật khổ sở làm hấn nhìn không biết nàng bị cái gì nữa. Hấn ngáp một cái lưỡi biếng không quan tâm nàng ra sao rồi quơ tay kéo Đề Nghi cùng nằm xuống. Nàng hết hồn nhận ra thì đã bị ôm mất rồi. Thế mà tên khốn đó còn mắt nhắm nghiền nói...

- Ngủ tiếp đi, dậy chi cho sớm chứ? - Tiểu vương gia toàn là ngủ đến trưa không bao giờ dậy cái giờ bình thường này như mọi người.

Đề Nghi bị ôm cứng ngắt, má tì vào ngực hấn cảm thấy run lên sợ hãi. Nàng cố cào cào đòi thoát ra.

- Bỏ ra! Tui nhổ hết tóc của huynh bây giờ Nhĩ Nhĩ! - nàng nói là làm thật muốn nhổ hết tóc của Nhĩ Đa ra thật.

- Một... không ngủ thì thôi! - Hấn còn buồn ngủ lắm thấy nàng không yên nên buông lăn qua bên kia tiếp tục mộng đẹp.

Nàng ngồi dậy mừng muốn chết vội chỉnh lại quần áo đầu tóc. Gã này không biết là dâm tặc hay ngây thơ háo sắc đây cứ hay làm trò khiến nàng sợ muốn chết. Tim nàng vẫn chưa đập đều nữa định xuống giường thì chợt ngừng lại. Tự dưng ngủ quên với Nhĩ Đa làm nàng nhớ ra một chuyện, Đề Nghi vội vả bỏ lại lấy người hấn. Tiểu vương gia lưỡi biếng còn trùm chăn lên đầu làm nơ sự có mặt của nàng nữa...

- Huynh lần đó có bắt cả tiểu muội của tui không vậy Nhĩ Nhĩ ? Tiểu muội Đề Hân của tui đó Nhĩ Đa!

- Ôn quá đi... Làm sao bốn vương biết tiểu muội của cô chứ? - Hấn cộc cằn nói lòng hậm hực muốn ngủ yên một chút

Đề Nghi nhìn Nhĩ Đa chui trong chăn vẫn cố chấp gỡ chăn ra hỏi cho rõ...

- Tui hỏi thật đó. Hôm tui bị Đạt La Mạ bắt là đang đứng ở bìa rừng chờ muội ấy. Giờ tui nhớ ra không biết muội ấy có bị bắt hay không nữa!?

Tiểu muội Đề Hân đẹp hơn nàng, lẽ ra phải là con mồi hấp dẫn để bị bắt hơn chứ nên nàng rất lo. Nhĩ Đa bị phá không ngủ tiếp được bắt mãi nằm ngửa ra bực mình nói...

- Sao lại nhớ ra “sớm” quá vậy cô nương?

- Tui không giỡn đâu. Huynh hỏi Đạt La Mạ có bắt tiểu muội tui không giùm đi! - Nàng năn nỉ lo lắng lắm. Hấn uể oải vì buồn ngủ quá đi mất với Đề Nghi.

- Không có! Bắt có mình cô cho bốn vương thôi, Đạt La Mạ không tự ý bắt nhiều người đâu!

Phải rồi, Đạt La Mạ chỉ bắt có mỗi nàng mới khiến đời nàng khốn khổ thế này đây. Nhưng chuyện của nàng đau khổ thì cũng đã xảy ra, có than thở thêm thì cũng khổ như thế rồi nên nàng chỉ mừng vì tiểu muội không bị cảnh như mình...

- Thật may quá! Chắc tiểu Hân không sao!

Nhĩ Đa nhìn nụ cười nhẹ nhõm của nàng không có một chút giả tạo. Nàng thật sự là mừng cho tiểu muội. Hấn lập tức nắm kéo Đề Nghi xuống. Nàng đang không đề phòng nên ngã ụp lên ngực hấn.

Tim nàng muốn bay loạn xạ vì tư thế này. Người của hấn thật to và mạnh mẽ, nước da ngăm nhẹ nóng bỏng làm tay nàng không dám đặt đầu trên ngực trần của hấn. Sao tự dưng nàng lại bối rối, ngại với tên khốn này chứ.

Nhĩ Đa thì chỉ nhòm người lên sát mặt nàng và hỏi rất khó hiểu...

- Cô bị bốn vương hại mà còn mừng vì tiểu muội không sao hả? Lẽ ra phải hi vọng người bị bắt không phải là cô chứ? Không oán trách hay sao?

Hấn biết nàng đau khổ vì chuyện hấn “không cố ý” làm rất nhiều, chính vì thế dẫu hấn rất muốn thưởng thức lại nàng nhưng không làm khi nàng miễn cưỡng kiểu thà chết như thế. Nay Đề Nghi còn mừng cho tiểu muội không sao khiến hấn không hiểu nổi. Nàng bỏ ngờ rồi trả lời ngay...

- Sao lại phải thế? Đó là tiểu muội duy nhất của tui. Tui rất thương muội ấy!

Nàng thật tình nghĩ sao nói thế. Nhưng không hiểu sao Nhĩ Đa không vui khi nghe nàng có vẻ rất gần gũi với cái gia đình của nàng của Kỳ Mạc xa xôi. Nàng rõ ràng ở đây nhưng vẫn lo cho tiểu muội, chắc chắn cũng nghĩ mãi về nơi đó.

Hấn ngồi dậy kéo theo cả nàng vẫn trong lòng mình

- Cô nghĩ thế sao? Cô từ lúc đến đây đã gần cả tháng rồi mà binh lính ở biên giới báo không có động tĩnh gì về việc có ai tìm cô cả, còn ở đó lo cho tiểu muội này nọ nữa.

Đề Nghi nghe mà sưng ra. Cả nhà không ai tìm nàng thật sao? Nàng biến mất đột ngột như thế ít nhất cũng phải tìm gần biên giới chứ vì cánh rừng đó chắn giữa hai biên giới hai nước mà. Nàng run run nói hơi bấn loạn...

- Huynh... huynh nói gì kì vậy? Họ không bỏ rơi tui đâu... cha tui nhất định sẽ cho người tìm tui. Dù có gì thì vẫn là người thân của tui ...

Nàng nói rõ ràng là không còn bình tĩnh nữa. Nhĩ Đa nhìn mắt nàng lại ứ lệ. Nàng đang khóc vì những “kẻ vớ vẩn” khác, điều đó làm hấn càng không vui. Dù đó là gia đình của nàng nhưng hấn cũng cố thêm quan tâm. Đề Nghi ở đây cho hấn hành hạ tiêu khiển rồi không thể có ý muốn trốn về đó được. Hấn sẽ dùng mọi thủ đoạn để nàng không suy nghĩ lung tung nữa.

Và nàng mắt đầm lệ sợ sệt hỏi lại với chất giọng run run...

- ... không ai tìm tui thật sao?

Cho dù nàng không có mặt mũi trở về nhưng cả nhà chắc chắn cũng phải tìm nàng chứ sao có thể không cho người tìm. Cha nhất định sẽ cho đông người tìm là đằng khác. Nhĩ Đa nhìn nước mắt của nàng vẫn lạnh nhạt trả lời ...

- Người của bốn vương ở biên giới không nghe gì về cô cả!

- Chắc là mọi người nghĩ tui bị cộp ăn rồi cũng nên – Nàng đang cố tự biện hộ ình không bị cả nhà bỏ rơi quên lãng không lo lắng.

- Cho là thế đi cũng phải cho người tìm xương hay cộp gì chứ!?... Xem ra cô chẳng được ai quan tâm rồi Nghi nhi. Ngoan ngoan ở đây với bốn vương đừng có nghĩ về việc trốn trở về nữa.

Hấn thích thú giơ tay giữ lấy hai má của nàng khi Đề Nghi thẫn thờ. Và nước mắt của nàng cứ lăn xuống tay hấn là hấn không cười nữa. Nàng lại khóc cái kiểu đau khổ khiến hấn rất không vui.

Nàng không nói gì, khóc chạy ra khỏi lều lớn. Hấn ngồi đó nghe tay mình ướt thứ nước ấm áp nhưng mặn đắng đó. Hấn đã làm đúng có đúng không? Nói dối, chọc phá nàng chút thôi nhưng lại làm nàng tổn thương rồi.

Đề Nghi về nằm khóc không tin mình bị cả nhà bỏ mặc. Tuy cha mẹ luôn tự hào về tiểu muội, cũng cưng chiều muội ấy hơn nhưng nàng cũng là con của cha mẹ. Nàng sẽ không tin lời tên khốn đó đâu nhưng lại không có căn cứ cho là hấn nói bậy thôi.

Nước mắt rớt không ngớt, đau đớn cứ xảy đến với nàng, cả người thân cũng không quan tâm lo cho sự sống chết của mình nữa. Nàng đã làm gì sai chứ...

Nhĩ Đa ngồi trên ghế uống trà khi Đạt La Mạ vào quỳ xuống. Hấn hỏi...

- Sao rồi? Có phải cô ta nhà gần biên giới không? Cha mẹ buôn bán nhỏ hay là con thợ săn... àk không, cô ta giống con tướng cướp hơn hung dữ quá trời - Nhĩ Đa vừa phỏng đoán vừa nhíu mày vì Đề Nghi thật quá phức tạp đầu giống loại nữ nhi tầm thường. Đạt La Mạ vội báo.

- Dạ thưa, tiểu nương nương Đề Nghi là đại tiểu thư tri phủ huyện Diên An, huyện lớn nhất của Kỳ Mạc giữ biên giới với nước ta thưa tiểu vương gia!

Hấn nghe xong phun cái phèo ngậm trà rồi giơ tay quẹt ngang miệng. Đạt La Mạ nhắm mắt trước vì biết thế nào hấn cũng nổi khùng. Nhĩ Đa chọi cái ly hết lên...

- Sao người bắt người cho ta hay quá vậy? – Tiểu vương gia chửi thiếu điều phun ra lửa.

- Tại nô tài đâu biết, thấy đẹp đẹp lại đứng một mình trong rừng nên... - Đạt La Mạ đến giờ cũng khổ vì mình bắt Đề Nghi về lắm rồi. Nhĩ Đa vì chuyện đó cứ mãi trút giận lên hấn khi bị Đề Nghi chọc tức

Nhĩ Đa siết nắm tay, cắn môi ngồi trên ghế hậm hực nói...

- Chết tiệt...vậy chắc cha cô ta cho lính tìm dữ lắm rồi!

Một nữ nhân bình thường cũng đã rắc rối huống chi nàng có gia cảnh không tệ. Đạt La Mạ vội trả lời...

- Vâng ạ! Có lệnh tìm kiếm trên khắp Kỳ Mạc nhưng vì điều luật không thông thương biên giới hai nước nên mới không thể tìm sang bên Liên Khiết được.

Nhĩ Đa suy tư không vui. Hấn đã nói dối làm nàng đau khổ rồi chắc chắn nàng sẽ không còn nghĩ đến cả nhà nữa. Chuyện người nhà nàng tìm như thế này hấn sẽ không để Đề Nghi biết được nếu không mặt mũi tiểu vương gia còn để đâu nữa.

Đạt La Mạ nhìn thái độ kì lạ của hấn chỉ rụt rè hỏi...

- Người định để tiểu nương nương về nhà sao tiểu vương gia?

Tên thuộc hạ hỏi làm hấn sứt tỉnh lập giận dữ gầm gừ...

- Ai nói! Cô ta là của bốn vương sao phải trả lại!

Đạt La Mạ ôm đầu trước may là Nhĩ Đa không chọi thêm thứ gì cả. Hấn ngồi thở có vẻ không bình tĩnh cho lắm. Đạt La Mạ run run nói

- Thần chỉ hỏi thôi, sao tiểu vương gia giận như thế chứ? – Tiểu vương gia toàn là ức hiếp tên thuộc hạ thôi thật oan ức.

Nhĩ Đa thì nghe cũng sưng ra vì đúng là sao tự dưng hấn lại nổi điên vô cớ như thế chứ. Hấn chỉ muốn chọc Đề Nghi thôi sao lại giống như bày trò để nàng không trở về nhà nữa. Hấn bị khùng mất rồi.

Nghĩ về Đề Nghi cũng như một con vật hoang hấn bắt về miền cường ép sống trong sự kiểm soát giam cầm, nàng tuy ở yên nhưng trong đầu chỉ muốn chống đối vùng thoát. Hấn siết nắm tay, ánh mắt se lại ra lệnh...

- Theo dõi mọi động tĩnh biên giới của người nhà cô ta cho ta!

- Dạ, nhưng có cần nói với tiểu nương nương không vương gia!

- ... không! Tuyệt đối không!

Đạt La Mạ nhận lệnh rồi đi. Hấn ngồi đó cũng chẳng hiểu sao phải giấu Đề Nghi. Có lẽ vì sợ mất mặt, cũng có thể hấn cho là nàng biết người thân còn tìm sẽ còn suy nghĩ trở về nhà.

Nàng trở về nhà chắc chắn sẽ vui vẻ, cười rạng rỡ, hấn không cho phép chuyện đó xảy ra. Nếu nàng không cười với hấn thì cả trở về nhà khóc hấn cũng không cho.

Đề Nghi giặt quần áo bên bờ sông trong tâm trạng vừa buồn vừa bức bối. Buồn thì là do nghe hấn nói không ai tìm nàng, còn bức là do phải giặt đồ cho cái gã khốn mình căm ghét nhất.

Từ sớm hấn đã có lệnh giặt giũ đặc biệt cho nàng. Dĩ nhiên hành hạ bằng việc giặt thôi thì dễ quá nên Nhĩ Đa còn cố gắng sai người mang tất cả áo quần của hấn ra cho nàng giặt dù vẫn sạch tinh tươm.

Đề Nghi nhìn “núi” quần áo của tiểu vương gia chỉ muốn vừa vò vừa nhàu xé hết áo của hấn. May mà dì Lai Thị và Ân La giúp một tay nên nàng mới không xé cái áo nào cả. Dì ấy và Ân La vui vẻ kể cho nàng nghe về lễ hội đêm nay...

- Nói chung lễ hội tối nay là một trong những ngày lễ lớn của bộ lạc, rất là vui, ai cũng mong chờ cả.

Nàng nghe kể thật là tò mò muốn biết lễ hội ở đây chắc phải thú vị hơn ở nhà mình rồi. Lòng nàng có chút hưng phấn không nhớ việc buồn nữa và nói với dì Lai Thị...

- Vui vậy hả dì? Tối nay con cũng đi nha! - Nàng chưa chi đã muốn đi ngay rồi.

- Ấy... tiểu nương nương không được đi!

Dì Lai Thị nói làm nàng ngỡ ra. Và ngay lập tức sắc mặt Đề Nghi tối sầm nhẵn lại. Việc gì “bất hạnh” đối với nàng chắc chắn có liên quan đến tên khốn Nhĩ Đa đó.

- Gã tiểu vương gia đó không cho con đi đúng không? Lại bắt con giặt đồ cho hấn nữa có phải không dì?

Nàng nói cố không nhìn cái chồng quần áo cao ngất của hấn. Bắt nàng giặt đồ thì hấn không cần trực tiếp giám sát, chỉ cần kiểm tra lại sau thôi. Ngày nào Đề Nghi cũng muốn điên lên với mấy trò hành hạ của hấn.

Dì Lai Thị nghe nàng kết tội cho tiểu vương gia cũng giặt mình định giải thích thì gần đó con gái reo lên. Đề Nghi tưởng là Nhĩ Đa về nên con gái la như vậy nhưng không phải. Nam nhân đó bước xuống ngựa phong thái tuấn mỹ không thua gì Nhĩ Đa cả.

Đề Nghi nhanh chóng nhìn ra đó chính là cái người trẻ tuổi ngồi trong hàng bô lão lần trước ra mắt có thấy. Người này trẻ chỉ hơn Nhĩ Đa tầm vài tuổi, dáng vẻ cũng tuấn tú, cao lớn bất phàm còn thể hiện dáng vẻ rất là có quyền lực.

Nàng chu môi nhìn các cô gái bám theo người đó, nữ nhân ở đây cũng rảnh dỗi hết Nhĩ Đa còn bám cả người khác nữa chẳng lẽ ai đẹp cũng bám theo sao? Nàng hỏi ngay...

- Con đã nhìn thấy người đó trong bô lão đó di!? - Đề Nghi vừa nói vừa chỉ cho dì Lai Thị thấy. Dì ấy cười gật đầu đáp lời.

- Đúng rồi! Đó là vương gia Lai Ân Kim Thị Bốt Đạt Phi – trưởng tộc Lai Ân là người trẻ nhất trong bô lão. Người mới 25 tuổi thôi hơn tiểu vương gia Nhĩ Đa 3 tuổi nhưng tiểu vương gia phải gọi là thúc lặn.

- Nhĩ Đa phải gọi thúc luôn sao? ... nhưng dì mới nói ... chẳng gã khốn Nhĩ Đa đó mới 22 tuổi hả?

Nàng hét lên hỏi không bình tĩnh làm dì Lai Thị cười cười vì nàng cứ gọi tiểu vương gia là đồ khốn mãi sửa cũng không được. Đề Nghi ôm má không tin nổi Nhĩ Đa trông “già” như thế lại trẻ thế sao? Biết sự thật này nàng sốc quá đi mất.

Vương gia Đạt Phi đang bị vây lấy cũng nhìn qua bờ sông nhìn Đề Nghi ngồi đó với đồng quần áo chất cao, ánh mắt có tí kì lạ.

Nàng không biết bị nhìn chỉ mãi sốc làm Ân La phải “biện hộ” bỗ cho tiểu vương gia tuyệt vời mình thần tượng...

- Tiểu vương gia vừa trẻ lại có tài đó tiểu nương nương! - Ân La hầu hạ cũng biết rõ quan hệ của hai chủ nhân này không như bên ngoài người ta ganh tị. Thật sự Đề Nghi không có giấu mình ghét hấn. Mà hấn cũng không ngại công khai hành hạ nàng. Thế nên nàng chỉ chun mũi nói với Ân La.

- Tài cán gì? Giới ức hiếp người ta. Cả đi chơi hội cũng cấm người ta đi nữa mà. Hấn ta xấu xa, độc ác!

Đề Nghi nhấn mạnh mấy từ cuối làm dì Lai Thị nhăn nhó vội giải thích tiếp chuyện đang dang dở...

- Không phải đâu tiểu nương nương. Lễ hội Tuần Thu chỉ dành cho nam nữ chưa thành thân thôi nên người đâu được đi!

- Hơ? Sao lại kỳ vậy? – Nàng đó giờ mới nghe lễ hội cũng chọn đối tượng nữa chứ. Đề Nghi muốn đi chơi sao lại khó khăn như thế.

- Luật mà tiểu nương nương. Năm 20 tuổi vì sợ đến hội này bị con gái bám nên tiểu vương gia ngang nhiên công bố lập Hoa Chu Ni làm vợ cả đó. Thanh niên vào độ tuổi cặp kè đều phải đi, vui lắm. Dì gặp chồng cũng ở hội này nè!

Dì Lai Thị cười cười kể làm nàng nhăn nhó nói lần cuối kết luận.

- Nói chung là con không được đi hả dì?

- Ủhm... nhưng Ân La được đi!

Ân La cười làm nàng nhìn ganh tị rồi ừ ừ giật tiếp. Lễ hội chắc chắn rất vui. Nàng ở đây rất buồn chán, cả hội nhỏ cũng không thể đến xem cho biết. Từ ngày đến đây với tâm trạng đau khổ nàng không biết gì về nơi này, suốt ngày chỉ lẩn quẩn với mấy trò Nhĩ Đa bày ra, thế mà đang có lễ hội vẫn không được đi... Đề Nghi rất muốn đi!

Nàng đang chán nản thì có người bước đến cười vui vẻ, khom nói trên đầu nàng...

- Bỏn vương nghe thấy rồi nha! Muốn đi lễ Tuần Thu mà không được hả Nghi nhi? - Giọng của hấn mang đầy sự châm chọc thật đáng ghét làm nàng tức điên liếc lại.

- Đồ nghe lén!

Đề Nghi quăng bộ đồ ướt mình đang giặt lên người hấn. Nhĩ Đa đứng trơ ra ướt nhẹp theo bộ đồ còn đầy nước đó. Dì Lai Thị và Ân La chỉ biết cắn răng sợ nhìn tiểu vương gia nhanh chóng nổi khùng hét lên...

- Cái con nhỏ này dám... - Nếu không vì thể diện vương thất của mình hấn cũng đánh nàng rồi dù nàng có là nữ nhi đi chăng nữa. Chẳng có ai dám vô lễ với hấn còn nàng cứ liên tiếp làm tới chọc hấn.

Đề Nghi nhìn nhưng không sợ chỉ chun mũi gào lại...

- Dám chứ... tui ghét huynh cái đồ khốn xấu xa!

Chửi xong nàng còn le lưỡi sau đó cổ giặt tiếp mặc kệ Nhĩ Đa. Anh chàng giận run lên nhìn nàng to gan chọc tức mình còn làm ngơ như thế coi thường hấn quá mà.

Thế là đám con gái đang vây quanh vương gia Đạt Phi cũng đồng loạt nhìn qua bờ sông vì cảnh “nóng bỏng”. Cả Đạt Phi cũng nhìn Nhĩ Đa giận dữ cởi áo giữa thanh thiên bạch nhật và ném cái áo bị ướt lên đầu Đề Nghi. Nàng nghiêng răng lấy áo của hấn khỏi đầu hậm hực nhìn lên thì hấn đã ra lệnh...

- Giặt luôn đi! Dì Lai Thị và Ân La khỏi phụ cô ta nữa! Một mình giặt hết đi!

- Nhưng tiểu vương gia... – Dì Lai Thị muốn nói giúp vì cả đồng quần áo như thế nàng phải giặt cả ngày mới có thể xong. Nhưng hấn đang rất giận nên mắt liếc Đề Nghi không thèm nghe.

Nàng cũng không cần dì Lai Thị năn nỉ hấn để phụ mình nên cũng cứng đầu nói...

- Dì và tỉ cứ đi đi. Con sẽ làm hết cho hấn thấy!

Hai đứa liếc nhau rõ ràng là thù ghét cùng cực chứ chả có tí tình ý lãng mạn của hai vợ chồng cả. Nhĩ Đa quay đi cứ ở trần như thế không quan tâm đám con gái trong tộc chết mê chết mệt.

Tên này thật không chịu nổi tính cách quái đản, khó ưa của nàng. Và đang tức giận hấn nhìn thấy người ta đang chuẩn bị cây làm đóng lửa cho lễ hội tối nay.

Hấn không thích lễ hội này nhưng mấy cô gái trẻ hình như rất thích nên đứng cười đùa quan sát người ta chuẩn bị. Nhĩ Đa khề nhìn lại Đề Nghi, hình như từ ngày bị hấn ép ở đây nàng chỉ khóc hoặc cãi nhau với hấn, nàng thậm chí còn không cười nói gì đòi hỏi mong muốn cái gì. Nhớ đến gương mặt khóc đau đớn của nàng hấn nhanh chóng đi luôn với một chút suy nghĩ.

Còn nàng giặt tiếp, tay muốn vò xé hết mớ áo quần của hắn ta. Trên đời này không ai đáng ghét hơn Nhĩ Đa. Di Lai Thị và Ân La muốn giúp nàng nhưng không thể cũng đành lòng đi luôn kéo tiểu vương gia lại nổi giận hơn. Đề Nghi cười nhẹ tỏ ra mình ổn nhưng ngay sau đó lại đứng lên dầm dẫm đạp áo của tên khốn đó dưới chân.

Vị vương gia trẻ tuổi đứng bên kia này giờ thấy hết chỉ khẽ nhếch môi cười sau đó bỏ đi.

Đề Nghi trút giận lên mớ quần áo rồi thấy vẫn chưa đủ. Nàng nhìn các cô gái yêu thích Nhĩ Đa gần đó rồi cười khoái chí. Nàng đã nghĩ ra một cách trả thù hắn ta rồi...

- Các tỉ muội ơi có thứ này hay lắm nè!

Các cô gái nghe nhìn qua Đề Nghi tươi cười chỉ vào đồng áo của hắn. Mắt họ lập tức sáng ngời, là áo của tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa chứ không phải đùa đâu. Đề Nghi nhe răng cười khi khi gian ác vì trò này của mình thật “độc” mà.

Trời đêm ở cao nguyên đầy những vì sao lấp lánh kín trời. Các dãy sao như dòng sông sáng trắng trên nền trời đen trải dài vô tận thật rất đẹp. Bên kia sông, dưới vẻ đẹp của màn đêm vừa buông thì đồng lửa lớn cũng đã đốt mở đầu lễ hội. Tiếng nhạc cụ, tiếng người cười nói rôm rã làm cho Đề Nghi chỉ thở dài ồm tiểu Bạch.

Nàng ngồi trên hàng rào chuồng cừ nhìn mấy người trẻ tuổi lũ lượt qua lễ hội vui chơi. Nàng muốn biết lễ hội của người bộ lạc ra sao quá đi mất. Đáng ghét là ở đây nàng cũng nổi tiếng là vợ nhi của tên khốn kia rồi nên không thể trốn đi chơi trong đó. Đề Nghi buồn rầu rĩ định bụng đi ngủ để quên nỗi khao khát thèm muốn đi chơi của mình.

Nhưng nàng mới nhảy xuống thì thấy một người đi đến. Ban đầu nàng nhìn không ra Nhĩ Đa rồi cứ bất ngờ đến ngỡ ra.

Hắn mặc một cái áo tay dài màu đen có phần “kín đáo” so với phong cách mặc áo như không mặc khoe dáng chuẩn bình thường. Tuy nhiên thể này càng tôn lên dáng người cao lớn hoàn mỹ của hắn. Chưa kể tóc Nhĩ Đa còn cột cao lên hết làm gương mặt nam tính càng cuốn hút gấp bội.

Tim nàng tự dưng đập trẻ mấy nhịp nhìn hắn đi đến gần mình. Hắn chỉ cười vì mặt nàng ngẩn ra trông ngốc dã man. Nàng nói không lưu loát...

- Sao huynh mặc đồ “lạ” quá vậy? - Buổi sáng cả hai cái lộn như thế mà nàng giờ thật chỉ quan tâm mỗi áo của hắn. Nhĩ Đa không để tâm lắm cái thứ mình đang mặc chỉ nói qua loa.

- Áo của người chưa trưởng thành truyền thống của bộ tộc. Đi thay áo đi, bốn vương chờ!

Hắn giơ đưa bộ đồ màu trắng làm nàng ngỡ ra. Hắn không giải thích gì cả, nàng cũng ngờ ngợ ngắc ngắc không biết gì cũng chịu vâng lời đi thay áo. Nhĩ Đa ngồi chờ ngoài chuồng cừ, tay hứng chụp con cừu nhỏ của nàng lên xuống như đồ chơi, môi hắn hơi mỉm nhẹ cười. Chọc hắn giận như vậy nhưng hắn vẫn “chiều” như thế này thì nàng cũng rất được chiều cổ đặc biệt rồi.

Bộ váy áo ngắn lửng gối màu trắng ngà vừa vặn dáng nhỏ của nàng có mấy cục bông trang trí tròn tròn dễ thương làm Đề Nghi rất là thích. Nàng xoay qua xoay lại nhìn rồi không hiểu Nhĩ Đa làm trò gì khi bắt nàng thay áo này. Nhưng nàng cũng không lo quá dù sao bình thường hắn bắt nàng làm việc hành hạ còn ác hơn nên chắc cũng ổn thôi. Nàng đi ra thì Nhĩ Đa nhìn lại.

Ánh mắt của hắn làm nàng có chút mắc cỡ. Nhĩ Đa cười quảng không thương tiếc con cừu nhỏ vào trong chuồng rồi bước đến. Nàng chưa kịp xót cho tiểu Bạch của mình bị đối xử như thế thì đã bị hắn nói có một câu “hết hồn”...

- Đẹp lắm Nghi nhi! - Nhĩ Đa nhìn nàng đáng yêu đúng như hắn nghĩ trong bộ áo hắn phải đích thân chọn trong mớ áo của kích cỡ “trẻ con” ở đây.

Đề Nghi nghe run run hơi vui, nàng cố bình tĩnh không yếu tinh thần vội tỏ ra cộc cằn...

- Nói cái áo chứ gì?

- Áo thì ta đã khen áo, bốn vương khen cô mà! Đi thôi!

Nàng bối rối thật sự không biết hấn bị va đầu vào đâu rồi mà nói chuyện có tí quái lạ. Nhưng Nhĩ Đa cầm tay định dắt đi thì nàng muốn rơi tìm ra khỏi lồng ngực vội không cho hấn nắm. Hấn nhú mày hơi bực nhưng không nói gì, cũng không lịch sự ẵm nàng lên luôn.

Đề Nghi mím môi lại bị hấn bế một tay như thế. Biết trước nàng cho hấn nắm tay dắt đi còn đỡ hơn thế này. Nhĩ Đa vui vẻ đi nhanh không khó nhọc khi rình nàng theo như thế. Nàng không còn lựa chọn nào nữa cũng nín vai hấn hỏi...

- Đi đâu vậy Nhĩ Nhĩ?

- Đến nơi cô biết liền thôi đừng nôn nóng!

Mặt hấn như thế không biết là có giở trò gì không nhưng nàng cũng lơ theo rồi. Tay hấn ôm nhẹ nâng người nàng trong lòng như thế nhưng không hiểu sao Đề Nghi không thấy sợ như lúc đầu. Người hấn rất ấm áp như cái lò sưởi vậy khiến nàng thấy không khó chịu chút nào. Nhưng nàng tự nhủ không được quen với việc này vì dù sao hấn cũng là gã khôn xấu xa hại đời nàng khổ như thế này.

Nhĩ Đa đem nàng thẳng đến lễ hội làm nàng ngỡ ra. Nhìn tận mắt lễ hội Tuần Thu đông người, náo nhiệt làm nàng vừa vui vừa không hiểu nín hấn khi Nhĩ Đa cho nàng xuống sợ gây chú ý...

- Dì Lai Thị nói chúng ta không đến được mà! - Đề Nghi nghĩ hấn còn phải cấm nàng đi nhưng sao lại dẫn nàng đến đây. Hấn chỉ cười nhẹ nói.

- Không ai nhận ra đâu! Ra nhảy đi!

- Nhảy gì?... Tui không biết nhảy đâu...

Nam nữ thi nhau nhảy múa quanh đống lửa thổi nhịp nhạc vang lên để tìm kiếm đối tượng của mình. Người bộ lạc thích thế, không ngại khi nhảy theo những bài múa truyền thống. Còn nàng lóng ngóng bắt chước không thành chỉ làm trò cười cho Nhĩ Đa mà thôi.

Hấn thậm chí cười toe toét không chịu nổi nhưng nàng không giận lắm vì nụ cười tươi của hấn thật đẹp. Hấn hay cười với nàng nhưng chưa bao giờ nàng nhận ra điều này. Đôi lúc Nhĩ Đa cũng không xấu xa lắm, giống như tự dưng không nói gì lại dẫn nàng đến lễ hội chơi như thế.

Cả hai vui vẻ chơi hết mấy trò trong lễ hội không hay có một người đã nhìn thấy từ lâu. Vương gia Đạt Phi bị nữ nhi bu quanh đã nhìn thấy Nhĩ Đa. Đạt Phi uống hớp rượu cười hơi khinh bỉ khi thấy Nhĩ Đa cười và luôn nắm lấy tay Đề Nghi.

Đề Nghi chơi vui lắm cũng không bận tâm đi chung với tên khôn mình ghét. Nàng còn thở hổn hển vì một nắm tay hấn...

- Nhảy mệt quá! Sao không có nước mà toàn sữa không vậy? - Nàng nhìn quầy đồ ăn uống thịt và mấy cái bình trắng sữa. Nhĩ Đa cản nàng ngay.

- Rượu sữa dê đó không phải sữa đâu. Bỏ vương sẽ đi lấy nước khác cho, đứng yên chờ ta ở đây nha.

Gã đó chạy đi vào dòng người đúng là không ai nhận ra vì làm sao người ta có thể ngờ tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa cao quý lại lén trà trộn vào lễ hội này. Nàng ngồi xuống bãi cỏ như mọi người và gặm thịt nướng chờ. Vui chơi làm nàng mệt và đói, thịt nướng vị ngon tuyệt nên Đề Nghi hăng say ăn thì một người đứng trước mặt. Đề Nghi ngẩn nhìn mà hết hồn xém tí nuốt cả que xiên.

Đạt Phi cười nhìn nàng ho sặc muốn nghẹn mà lắp bắp...

- Vương... gia Lai Ân... gì đó! - Cái vị vương gia trẻ này trong bộ lão mà nàng coi như tiêu rồi. Đạt Phi chỉ cười lớn...

- Haha... Lai Ân Kim Thị Bốt Đạt Phi! Ra vợ nhí của Nhĩ Đa cũng có biết ta đó!

- Tui... tui không cố ý đến dự hội này đâu.

Hội này không dành cho người đã có gia thất mà vị vương gia này biết rõ nàng là vợ của Nhĩ Đa nữa. Người này trong bộ lão không biết có trách tội gì không nữa làm nàng rất sợ. Đạt Phi nhìn nàng sợ sệt cổ gồng xem Nhĩ Đa có trở lại chưa để cứu mình không...

- Không sao, Nhĩ Đa cũng đến mà hả? Nó lấy con dê vì không muốn đến cái lễ hội này nhưng nay vì tiểu vương nương đây để đến thì ta chắc chắn sẽ xem như không thấy rồi!

Đạt Phi nói và mặt nhìn nàng có chút đáng sợ làm nàng run run. Sao có cảm giác hình như vương gia này không có thiện cảm khi nói về Nhĩ Đa. Nàng cười cười cảm tạ vương gia không truy tội sau đó chỉ mong Nhĩ Đa mau về cứu mình khỏi tình cảnh này.

Chợt Đạt Phi mỉm nhẹ nhìn nàng lần nữa nói...

- Không biết Nhĩ Đa tìm ra cô ở đâu nhưng làm nữ nhân của hắn khổ lắm đúng không? Chẳng biết bao lâu thì cô bị bỏ rơi như đồ cũ nữa...

Wương gia nói như tiếc thay cho nàng và bỏ đi để nàng ngó ra tại chỗ. Chẳng hiểu sao nàng hơi tức vì lời của tên vương gia đó. Trước hết nàng không phải là nữ nhân của Nhĩ Đa, mà lại còn bị bỏ rơi gì nữa, nàng không phải vợ thật của Nhĩ Đa thì lo bỏ rơi cái gì chứ.

Rõ ràng vương gia Đạt Phi có chút không ưa Nhĩ Đa. Nàng cũng rất ghét hắn ta cơ mà sao lại bực Đạt Phi chứ khi nói thế. Nhĩ Đa là loại người xấu xa, lăng nhăng, nữ nhân bên cạnh hắn đêm không xuể thì bỏ vợ chắc cũng nhanh chóng thôi. Vậy là sẽ có lúc hắn sẽ tha cho nàng?

Đề Nghi đưa mắt nhìn những đôi nam nữ ngồi trò chuyện cạnh nhau, ai cũng tìm được ý trung nhân với tình yêu đích thực cả. Còn nàng thì có gì? Nàng không thể tìm kiếm tình yêu hay người đàn ông nào nữa, rồi Nhĩ Đa không còn muốn hành hạ nàng sẽ bỏ đi như đồ cũ. Nàng sẽ là gì ở chốn xa lạ này.

Phải rồi... nàng còn có thể chết để ám Nhĩ Đa mà.

Đề Nghi ngẩng lên nhìn trời sao đêm lấp lánh. Tiếng người vui vẻ vẫn vang quanh. Ông trời tại sao lại bắt công với nàng như thế?

Nàng cười buồn lỗi không phải tại ông trời, lỗi là tại tên khốn Nhĩ Đa đó. Hắn hại nàng, hành hạ nàng, rồi chán thì bỏ dễ dàng như thế thì nàng không tha cho đâu. Đề Nghi hậm hực cầm bình rượu sữa dê lên uống.

Nàng không khuất phục... tất cả tại hắn làm ra thì hắn phải trả...

5. Chương 5

Nhĩ Đa trở lại thấy đã có vài người nhìn mình rồi không thể ở lại lâu thêm. Hôm nay hắn chỉ muốn dẫn Đề Nghi đi chơi thôi không muốn chuốc rắc rối đâu. Hắn đưa nước, nói khi ánh mắt nhìn quanh thận trọng...

- Nước nè Nghi nhi! Uống xong về thôi ta thấy sắp bị người ta nhìn ra rồi!

- Uh... Đồ khốn xấu xa! – Nàng ngắt ngư chữi làm hắn hết hồn nhìn lại mặt nàng đỏ lừ, mắt mơ màng.

- Cô uống rượu hả?

Tiểu vương gia khổ sở nhìn ba bình rượu sạch nhẵn rồi lại nhăn nhó nhìn nàng say mềm chữi bới mình liên tục. Hắn chán nản công nàng về vì cũng do mình lơ là để nàng lại với mấy bình rượu làm chi.

Đường về lều không phải là xa nhưng Nhĩ Đa thật cực khổ. Hắn không ngờ Đề Nghi uống rượu vào lại quậy như vậy. Nàng nắm tóc hắn như phi ngựa, còn không ngừng chữi hắn và nói nhảm. Sau lần này hắn thế nào cũng bắt nàng tránh xa rượu ra.

Nàng rũ trên vai hắn thật thê thảm kể lẽ đủ chuyện...

- ... tui chỉ đang chờ tiểu Hân để lên Kinh gặp Thụ ca thôi mà giờ thế này đây... Tui nói cho huynh nghe cái đồ đáng ghét... tui thích Thụ ca lắm đó nha!... hic nhưng hình như huynh ấy chỉ coi tui như tiểu muội thôi chưa bao giờ nói thích hay tỏ ra như nam nữ thích nhau cả... chuyện sẽ thành thân là do tui mơ mộng một mình đó...

Nhĩ Đa nghe nàng thắm nảo bộc bạch hết do say không cầm lòng được cười phá lên vô cùng càn rỡ, khoái trá...

- Haha... ra là vậy! Tội nghiệp cho cô quá, Nghi nhi!

Hắn cười chọc quê và không thể nào nhịn được khi biết cái chuyện của nàng nha. Đề Nghi dù say vẫn biết tức nên nắm tóc hắn làm Nhĩ Đa la làng...

- Đau!

- Không được cười tui... dù tui không đẹp, không giỏi như tiểu muội nhưng tui cũng có lòng tự trọng đó biết chưa – Nàng nói làm như lí luận lắm nhưng nghe ra thật nhảm nhí khiến hắn nhíu mày đáp.

- Ta thấy chả có gì liên quan với nhau cả. Cô đúng là say rồi! - Nếu nàng đang không say thì hắn cũng xử cái vụ nắm đầu hắn như ngựa thế này rồi. Đề Nghi bất mãn cự nự không chấp nhận.

- Say gì? Tui không có say... hic tất cả đều tại đồ khốn huynh cả hại đời tui ra như thế này... cha, mẹ, tiểu muội không ai lo lắng vì tui mất tích nữa... hic tui sống thật không có ý nghĩa!?

Cuối cùng cũng đến nơi, Nhĩ Đa thấy nàng khóc lóc xuống cái giường to. Nàng bình thường đã rắc rối, say vào càng làm hắn mệt thêm. Vừa mới hưng dữ la như thế lại khóc thê lương rồi. Hắn biết nàng say, lại biết chắc chắn sáng ra nàng cũng không muốn thấy mình ngủ ở đây nên định đi tìm nơi khác ngủ thì áo bị níu lại.

Đề Nghi mắt rưng nước, ngồi nắm vạt áo của hắn. Nhìn nàng lúc này thật đáng yêu nên hắn xoay lại và... nhận ngay cái tát.

Tiểu vương gia sững người ôm má sau đó nổi khùng hét lên nắm tóc nàng một cách bạo lực nhất.

- Tưởng say thì muốn làm gì thì làm hả? Bồn vương sẽ treo cô lên nè.

Nhĩ Đa rất hùng hồn xử nàng vì tức quá. Ai ăn một cái tát mà không điên lên chứ, huống hồ chẳng ai dám đánh hắn vậy mà nữ nhân yếu đuối này cứ lộng hành mãi.

Đề Nghi không sợ hắn dọa, ngược lại mím môi muốn khóc níu ôm lấy hắn. Nàng ôm thật chứ không phải làm trò. Nộ khí của tiểu vương gia phút chốc bay mất tiêu. Hắn ngớ ra nhìn nàng...

- Hic... sao lại không cho tui chết đồ khốn... cả gã xấu xa như huynh cũng sẽ chán hành hạ tui thôi... hic không ai cần tui cả Nhĩ Nhĩ ơi!

Nàng khóc nức thật sự rất là đau khổ khi nghĩ về chính bản thân mình. Hắn nhìn nàng ôm mình khóc như vậy, phút chốc đầu óc trống rỗng nói...

- ...ngốc! Bồn vương cần cô mà!

- Thật không?... hic đừng bỏ rơi tui như cả nhà tui nha!

- Không có đâu!

Hắn giữ tay nàng đang níu mình ra sau đó kéo người nàng cao lên để đặt nhẹ môi hôn môi nàng. Đề Nghi nhắm mắt không những không sợ hắn mà còn hé nhẹ đón nụ hôn.

Nhĩ Đa nhanh chóng dùng môi chiếm giữ cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào. Lưỡi hắn ham muốn nhanh chóng quấy rối vào trong miệng nàng muốn nhiều hơn của nàng. Nụ hôn của hắn nhanh chóng làm nàng thở không ra hơi, Đề Nghi níu cứng áo hắn như muốn ngừng lại như níu giữ. Môi cả hai đan xen giao triền thân mật không có lấy tí khe hở nào xen vào.

Nhĩ Đa cũng không ngờ hôm nay nàng lại ngoan như thế, có lẽ do say là nhiều nhưng hắn vẫn rất hài lòng với môi nàng. Đề Nghi thở dồn ngắn nhìn hắn, vẻ mặt với đôi môi đỏ sưng vì hắn, mắt có chút mơ màng làm người hắn nhanh chóng rạo rức.

Nhĩ Đa không muốn chừng chờ nên nắm áo nàng có ý cởi ra thì Đề Nghi bỗng giữ tay cản. Hắn tưởng nàng lại không cho nhưng nàng chỉ chun mũi nói hậm hực tức...

- Muốn gỡ trò nữa hả, đồ khốn?

- Phải! Không cho sao? - Nhĩ Đa cũng cười không sợ nàng hung hăng đâu. Miễn nàng đừng có khóc thì cái gì hắn cũng không sợ. Nhưng Đề Nghi chỉ hất cằm nói cao giọng.

- Tui không dễ cho huynh toại nguyện đâu!

Hắn cũng không biết nàng định giở trò gì nữa khi nàng có vẻ say như thế thật là nghi ngờ. Và tiểu vương gia giật mình nhìn nàng đứng trên giường với cởi áo của mình.

Hắn đang tính cởi áo người ta tự dưng bị cởi áo nên hơi dờ dẫm.

Rõ ràng nàng say lắm rồi mới to gan hơn bình thường nhiều. Nhĩ Đa cố bình tĩnh nhưng nàng vừa cởi thì bàn tay bé mềm cứ vuốt trên người mình, cho dù thành đồng vách sắt cũng đổ sụp hướng chi người hắn rạo rức sẵn rồi.

Dục vọng của hắn càng lúc càng không chịu đựng nổi nữa.

Đề Nghi đứng trên giường nên cao ngang hắn, tay cởi áo hắn ra, mắt nhìn cơ bắp nam tính hấp dẫn liên liếm môi. Nàng khom tì môi lên bờ ngực nam tính làm Nhĩ Đa xém nhảy dựng, giọng run kéo nàng ra...

- Nghi nhi...

- Đứng yên. Dám làm hại tui... hôm nay tui sẽ cưỡng bức lại huynh!

Nàng say nói quả quyết làm hắn bật cười không tin nổi nàng uống chút rượu lại lớn gan hơn người. Hắn là nam nhân bị dọa như thế cũng hiểu kì ghê xem mình sẽ bị làm gì.

Đề Nghi mang chút hơi men không những to gan lại còn không ngại ngừng như bình thường tiếp tục lột áo Nhĩ Đa ra. Cái miệng nhỏ không hiểu là hôn hay gặm nhắm thân hắn vừa nhột lại vừa kích tình người ta. Hắn cố không cười đứng yên nghe nàng sờ soạn, cả người vì thế sắp chịu không nổi rồi.

Và nàng dám bỏ cả đai lưng cho quần hắn tuột xuống.

Tự dưng Nhĩ Đa cũng hơi mắc cỡ vì nàng ngơ ngẩn ngồi trên giường nhìn dục vọng ngất cao của mình. Má nàng hơi ửng hồng nhìn, sau đó mím môi không biết làm gì. Nàng từng biết kích cỡ của “nó” rồi mà vẫn còn ngây ngốc ra nữa sao? Hắn thở dài nói...

- Nghi nhi, ta thật chịu hết nổi rồi! - Hắn muốn ăn tươi nàng ngay, cảm giác đồ ăn dâng đến miệng như vậy rồi không được ăn thật khó chịu, bức rức.

Nhưng nàng không nghe còn gơ tay ra. Hắn hơi khựng nhìn Đề Nghi dám nắm lấy nóng thiếp của mình nên hơi hoảng...

- Nè ... làm gì vậy?

Tiểu vương gia chưa từng bị làm cho bối rối thế này. Nàng chạm vào dục vọng nam tính to lớn, má cứ thế đỏ lên hết môi lẫn nhấm...

- Chính “nó” hại tui! - Nàng nhìn chăm chăm cái thứ quan trọng nhất trên người của hắn rồi nói kiêu đó ai mà không sợ. Nhĩ Đa đẩy đầu nàng ra.

- Cô... cô không được làm bậy nha! Ta lần đó không có cố ý mà, ta...

Hắn giải thích chưa xong thì nàng đã đưa cái miệng nhỏ đến. Nhĩ Đa không nói gì nổi vì sự to gan của nàng. Đề Nghi say càng làm cho hắn điên lên. Nàng vừa nín, vừa ngậm lấy dục vọng của hắn hỏi sao hắn còn có thể bình thường đây.

Nàng nhú mày chỉ muốn cắn cái thứ chết tiệt của hắn đứt ra luôn cho rồi nhưng lại không làm, nàng cảm giác mình làm chuyện ngớ ngẩn nhưng không thể “không” làm nữa rồi. Người nàng cũng trống rỗng, nóng cả lên không biết làm gì nữa.

Cái miệng bé nhỏ, ẩm, lại có chút ướt át càng khiến vật nam tính càng sưng nóng hơn. Đầu cự vật trơn nhẵn nhạy cảm vù chiếc miệng nhỏ nhắn nóng bỏng. Nhĩ Đa gặm gù không chịu được, tay đang đẩy đầu nàng ra lại kéo cho nàng ngậm sâu dục vọng của mình. Hắn chỉ nàng cách làm hắn thỏa mãn khiến nàng

lúng túng liếm mát lại như nuốt ra vào nửa phần to lớn, tay cũng không ngừng nghịch trên vật nam tính thô cứng.

Nàng bạo gan, lại vụng về làm hấn chỉ gằng trong cổ họng càng nóng rực. Miệng nàng không sao chứa hết cự vật nam nhân, dịch từ miệng không kịp nuốt vào cứ men theo vướn khỏi miệng. Tay vuốt đi nàng lại cổ liếm nhẹ theo dọc thân cự vật nóng cứng.

Khoái cảm nàng mang lại thật tuyệt nhưng không đủ. Nhĩ Đa không thấy thỏa mãn tí nào. Cuối cùng không còn chịu đựng nổi, hấn kéo nàng ra.

Đề Nghi bỏ ngõ mắt long lanh lệ nhìn hấn, miệng nhỏ mím lại không biết mình đã làm gì sai. Hấn tỏ ra giận dữ nắm xé toạt cái áo xinh xắn của nàng rồi gầm gừ...

- Nữ nhân chết tiệt này bốn vương không tha cho cô là phải rồi!

Nàng chỉ nhìn hấn chòm đến cõi vợi vả những mảnh vải linh tinh còn sót lại trên người mình. Nói hấn dâm tặc cũng được nhưng hấn rất hài lòng vì mình lần đó làm ra những chuyện như thế với nàng và có nàng như lúc này.

Đề Nghi cũng bình thường, không đẹp xuất sắc như những nữ nhân hấn từng trải qua nhưng lại có sức hút hấn mãnh liệt làm hấn không chịu nổi sinh ra ham muốn. Hấn đã rất rạo rực, lại bị nàng ngốc nghếch kích thích nên điên cuồng muốn nhanh chóng có nàng.

Má nàng đỏ lên khi hấn tấn công lại hôn lên từng tác da thịt của nàng không chừa lại gì. Những dấu đỏ nóng bỏng ẩn ẩn hiện ra trên làn da trắng mịn từ cổ xuống ngực. Cơ thể nàng thật thơm làm hấn không ngừng lại được. Nhĩ Đa cắn lấy một bên ngực làm nàng cong người tay luồn vào tóc hấn thở dồn nói đứt quãng...

- Đau mà... tui không thích như thế...

- Chứ thích như thế nào? Muốn cưỡng bức ta mà chưa gì đã đầu hàng rồi sao?

Hấn chòm lên trên người nàng nói bá đạo làm Đề Nghi đầu óc mông lung vì men rượu nên không biết trả lời gì hay nói mình muốn gì lúc này. Tay Nhĩ Đa càng xoa lấy bờ ngực đầy đặn. Nàng mím môi vừa khó chịu vừa cảm thấy rất khó tả nên chỉ mím môi chịu đựng.

Hấn nhìn nàng rồi hôn lấy cái môi nhỏ. Nàng hôn đáp còn vòng tay ôm lấy vai hấn tận hưởng. Thân nàng càng áp vào thân thể nam nhân to lớn phía trên mình.

Nhĩ Đa không chờ nổi nữa tay giữ lấy cơ thể mềm mại bé nhỏ của nàng rồi dùng lực hông đẩy dục vọng của mình sâu vào chiếm lấy người nàng. Cơ thể nàng lại lần nữa chứa lấy vật nam tính to lớn của hấn nên cong người lên, hai chân thon cũng co lại giữ quanh hông Nhĩ Đa ...

- Ahh...

Nhĩ Đa thở ra nhìn nàng mắt ngấn lệ đắm chìm trong cảm xúc mơ màng cùng mình. Người nàng nhỏ nhắn so với hấn nên bên trong chật khít, trơn nóng, mỗi chuyển động tới lui làm cho hấn cảm thấy cực kì khó khăn, lại sướng khoái không tả nổi.

Lần này không đau như đêm kinh khủng ấy đối với nàng chỉ có một chút khó chịu và mau chóng qua đi bù lại cảm xúc lâng lâng trôi bồng bềnh vô phương hưởng mặc cho Nhĩ Đa chỉ huy đến đâu thì tới. Hấn cũng không cưỡng dã mà lại ôn nhu, rất nhẹ nhàng từ tốn cùng nàng thăng hoa.

Đề Nghi nhìn Nhĩ Đa lúc này, nàng được thấy nam nhân đang bá đạo nhịp động chi phối cơ thể mình nhưng không sợ hãi. Nàng biết mình là của hấn. Cơ thể nàng cũng thuận theo làm theo ý chủ nhân là hấn.

Căn lều sớm vang âm thanh nóng bỏng, giọng nàng rên khê thổ thổ thật đáng yêu làm hấn cười thu tay ôm cao nàng lên. Khi nóng thiếp đưa lên, nàng lại càng bầu chặt vai hấn, mông tròn cũng thuận theo tới lui phụ thêm chút kích tình. Nàng như thế thật hư hỏng nha nhưng hấn càng thích thú cuồng dã ra vào hoa huyết nhạy cảm của nàng nhiều hơn.

Nhịp động càng lúc càng nhanh hơn, mạnh mẽ hơn làm Đề Nghi yếu sức ôm vai hấn, mím môi cảm giác luồng ấm nóng phóng thích vào sâu trong người mình.

Cảm giác đỉnh điểm thăng hoa làm nàng bầu chặt tay vào lưng hắn cào thêm mấy vết, rên khẽ lại hết sức quyến rũ. Nhĩ Đa thở ôm lấy thân thể trần trụi mềm mại của nàng. Hắn chưa từng cùng ai lại đạt đến cảm giác tuyệt như thế.

Cơ thể hắn vẫn chôn sâu trong người nàng, hắn muốn có nàng dù vẫn đang ôm nàng trong tay. Hắn hôn vùi vào tóc nàng, tay vuốt lên tấm lưng thon mịn thì thầm ngọt ngào...

- Nghi nhi của ta!

Nàng không nghe gì, cả người mềm nhũn ngủ quên đi ngay sau hoan ái kích tình cực độ với hắn. Nhĩ Đa bỏ ngõ lắc lắc người nàng song nàng vẫn ngủ như chết vì say và hết sức lực...

- Nè, bốn vương thấy chưa đủ mà cô ngủ rồi sao Nghi nhi?

Nàng thậm chí còn không biết trời trăng mây gió, nói gì tỉnh dậy cho hắn thoải mái thêm. Hắn thở dài khốn khổ đỡ nàng nằm xuống sau đó nhìn nàng ngủ.

Thân người trắng nõn đầy những vết hôn, ngực tròn trịa cứ phập phồng theo nhịp thở, chưa kể nơi tư mật bên dưới vẫn còn động lòng nam nhân nào lỡ liếc nhìn qua hướng gì hắn đang muốn thưởng thức lần nữa.

Đề Nghi ngủ thật hấp dẫn làm Nhĩ Đa chỉ cần rưng rưng lệ.

Cái này rõ ràng là quả báo vì cái tội hắn cưỡng ép nàng đầu tiên đây mà. Nhưng Nhĩ Đa lại nhìn má nàng hồng hồng và không giấu được nụ cười, ánh mắt vô cùng ngọt ngào cùng nằm ôm lấy nàng vào lòng. Nhĩ Đa không kiềm nổi hôn thêm một nụ hôn lên môi nàng.

Nhất định từ bây giờ hắn càng không cho nữ nhân này đi đâu cả.

Ánh sáng chớp choạng, trần lều vải tròn to hiện ra từ từ làm Đề Nghi chớp chớp mắt khó chịu. Sao đầu nàng lại quay cuồng, cả người cũng mệt như tử. Nàng không thích cảm giác sáng dậy mệt mỏi như thế chút nào. Song mọi thứ dường như lưu mờ vì gương mặt hoàn hảo của ở ngay phía trên mặt nàng làm Đề Nghi tỉnh hẳn.

Nhĩ Đa cười ôn nhu nói với nàng...

- Trưa quá rồi đó! Bốn vương còn đang nghỉ không biết cô tính ngủ đến bao giờ nữa?

Nàng run run ngay nhìn nụ cười sảng nịnh có chút tà ác của hắn. Hình như người nàng đang trong cái ôm của Nhĩ Đa. Cơ thể chạm nhau hình như không có lấy một mảnh vải cản lại.

Đề Nghi nín thở thử nhìn người mình nên kéo chăn ra kiểm tra. Và quả nhiên nàng trần trụi, cạnh hắn cũng trần trụi. Đề Nghi túm chăn che người ngay, mắt nhắm chặt, hai tay ôm mặt rồi la lên đau khổ...

- ÁHHH... không phải lần nữa chứ?... không thể nào...

Đề Nghi chẳng nhớ chút gì từ lúc vương gia Đạt Phi nói làm nàng tức uống rượu. Nhĩ Đa nhìn nàng khốn khổ, xấu hổ như thế thật không nhận ra nỗi nữ nhân bạo gan đòi “cưỡng bức” mình tối qua.

Hắn cười, trong lòng rất vui vẻ, tay trong chăn vuốt ve lên cơ thể mịn màng làm nàng đơ ra tim đập loạn. Hắn đưa mặt vào hõm vai nàng vừa nói vừa bá đạo không biết xấu hổ hít mạnh mùi hương của nàng sau đó cứ thì thầm...

- Hi... “chúng ta” lỡ say quá mà! Ta đã cảnh báo cô không được uống rượu mà không nghe lời ta! - Hôm qua tiểu vương gia đây rất là tỉnh táo nha nhưng ngu gì nói cho nàng biết chứ.

Nàng nằm như chó chết cảm giác tay Nhĩ Đa xấu xa “vẽ” vòng vòng trên ngực mình. Tự dưng một loạt hình ảnh kích tình tràn qua đầu nàng vì đụng chạm của Nhĩ Đa. Những kí ức vô cùng sống động khiến má nàng nóng lên.

Nàng đã cùng Nhĩ Đa làm việc đó lần nữa thật rồi.

Thậm chí người mở đầu cũng là nàng ôm lấy hắn... nàng còn to gan cầm lấy vật nam tính nóng bỏng của hắn dùng miệng hết liếm rồi mút, cả các tư thế đáng xấu hổ cùng hắn... Đề Nghi muốn điên lên, sao nàng lại làm ra cái chuyện nhục nhã như thế.

Giờ nàng làm sao còn trách được cái chuyện hắn cưỡng bức nàng nữa khi nàng lại tự đem mình lăn lộn trên giường cho hắn thỏa mãn như vậy nữa chứ.

Nhĩ Đa đưa môi muốn hôn lên cổ nàng thì Đề Nghi lấy lại lí trí nhanh chóng đẩy hắn ra rồi bật dậy. Lại lần nữa nàng cảm giác nơi tư mật giữa hai chân ngọc lại thấm ra bạch dịch của hắn.

Nhưng lần này nàng không thấy kinh tởm chỉ thấy muốn chôn mặt xuống đất vì quẫn bách mà thôi. Nhĩ Đa còn làm nàng xấu hổ hơn khi ân cần hỏi sau vai nàng...

- Có muốn tắm không ta sẽ giúp cho! - Hắn còn muốn tắm chung chứ đâu có hiền như vậy nhưng Đề Nghi gào lên giật tóc hắn...

- Im đi, đồ Nhĩ Nhĩ xấu xa!

Mặt nàng đỏ hết rồi nhanh chóng chạy xuống giường tìm áo. Nhĩ Đa chỉ thư thái nằm đó nhìn nàng túng quần nhặt mấy mảnh vải không vẹn nguyên vì áo bị xé hết. Trông nàng lúng ta lúng túng khốn khổ thế, hắn lại vui không dứt nổi nụ cười trên môi.

Đề Nghi len lén nhìn xung quanh bước nhanh về lều nhỏ của mình hi vọng không bị ai nhìn thấy nàng từ đâu chạy ra. Không ngờ chạy về trót lọt thì Ân La đang trong lều của nàng cho hai con vật cưng của hai chủ nhân ăn. Nàng xấu hổ trốn không kịp cố che cái áo đen mình mặc là của Nhĩ Đa.

Ân La nhìn nàng như thế má cũng đỏ đủ hiểu tối qua nàng làm trò gì mà sáng ra bộ dạng như thế. Cô thì nữ nhanh nhẩu hiểu ý cười...

- Chắc tiểu nương nương muốn tịnh thân thay đồ, tì sẽ chuẩn bị ngay!

- ... dạ!

Nàng thật không còn mặt mũi nào nữa để nhìn Ân La nữa. Chỉ vì tên khốn xấu xa đó làm bậy rồi còn xé nát cái áo dễ thương của nàng làm nàng không có áo mặc đành phải mặc áo của hắn chạy về.

Ân La chỉ cười vì xem ra hai chủ nhân tiến triển thế này tốt hơn cả lộn cả ngày. Vốn ai cũng nghĩ Đề Nghi là vợ của hắn nên chuyện này cũng không phải là tội lỗi gì nhưng nàng có muốn làm vợ của hắn và lại cùng hắn như vậy đâu.

Nàng mím môi không biết sao số mình cứ bị ông trời đối xử tệ bạc như vậy thì hắn đột ngột xuất hiện. Tim nàng muốn ngừng đập nhìn hắn ở trần giận dữ.

Sao giờ nhìn hắn nàng mắc cỡ như thế chứ? Tất cả cũng tại nàng nhớ hết chuyện đã cùng làm với hắn trên giường nên lại không bình thường thế này.

Nhưng tên đó không mắc cỡ vì bận tức điên rồi...

- Áo của bốn vương đâu hết rồi? Cô giặt áo của ta lẽ ra phải khô ráo xếp vào rồi chứ?

Hắn nóng giận làm nàng ngớ ra sau đó sực nhớ reo lên nữa chứ càng khiến Nhĩ Đa nổi khùng.

- Ah... tui cho hết rồi!

- CÁI GÌ? Cô cho ai áo của ta hả?

Hắn không thể tin nổi, thậm chí tức muốn choáng váng luôn. Trông hắn hung dữ nàng cũng quên luôn cả việc ngại ngần nữa, nhanh chóng lớn tiếng cãi lại với hắn...

- Ai biểu bắt tui giặt nhiều đồ chứ. Tui cho hết mấy cô gái ái mộ huynh cả rồi. Họ rất mừng còn cảm ơn tui rồi rít nữa đó! - Nàng còn nhớ mình nói cho thì các cô gái lập tức lấy không thừa lại một mảnh vải nhỏ. Nhĩ Đa thở dồn tức quá thế.

- Cô muốn bốn vương ở trần hả?

- Chứ không phải lúc nào cũng mặc áo như ở trần sao? Kêu người may áo khác đi!

Nhĩ Đa không thể tin nổi hôm qua mình đã ôm ấp cái loại nữ nhân đáng ghét này cả đêm, thậm chí còn ngấm người ta ngủ như gã khùng. Tiểu vương gia hối hận kinh khủng và thấy nàng đang mặc áo của mình nên hùng hổ bước đến nắm lấy. Đề Nghi hết hồn cố giữ lại áo...

- Trả áo cho bản vương ngay! - Hắn giận quá không bình tĩnh nổi, cố cởi áo của nàng đang mặc ra.

- Nè... gì mà đòi của tui chứ?

- Áo của bản vương mà!

Hai đứa dần co quết liệt. Má nàng nóng lên vì hắn làm thật chứ không giỡn cứ muốn lấy lại áo. Nhĩ Đa mạnh tay rồi sưng ra nhọt trắng nõn của nàng lộ ra còn cả mấy vết hôn đỏ của hắn làm ra. Đề Nghi xấu hổ che lại nhưng không kịp vì Ân La trở lại định giúp nàng đi tịnh thân.

Cô tì nữ ngẩn ra nhìn tiểu vương gia đang cởi áo của tiểu nương nương. Hai đứa đứng chết trân tại chỗ vẫn giữ cái tư thế cởi áo khó nói. Người nàng lộ ra hết trơn, Nhĩ Đa quyết cởi áo như vậy làm Ân La “hiểu lầm” đỏ mặt che mắt nói trước khi chạy ra...

- Nô tì vô ý quá! Tiểu vương gia và tiểu nương nương cứ thoải mái ak!

- Ân La tì...

Đề Nghi gọi theo, lệ đổ vào tim không biết phải làm sao vì bị hiểu lầm rồi. “Sự trong sạch” của nàng đã bị gã khốn này hại nát hết rồi. Thế là nàng điên lên đá hắn ra khỏi lều của mình...

- Ở trần đi đồ khốn xấu xa!

- Bản vương sẽ xử cô nè!

- Thách huynh đó!

Vậy là tiểu vương gia và tiểu nương nương lại chiến tranh tiếp. Nhĩ Đa đi khi cố bình tĩnh không thể nào lao vào bẻ cổ nàng được. Còn Đề Nghi vào đi tắm cho hạ cơn giận và làm sạch dấu tích của hắn ta trên người.

Và nàng nhìn cái áo đen to, hai má đỏ lên rồi lại tự nhủ nhớ khổ sở.

Lần trước là Đạt La Mạ bày trò cho Nhĩ Đa hại, còn lần này tự nàng hại mình mà. Nàng lại cùng hắn ta như thế thì thật là... nàng cũng không biết phải làm sao đây khi không cảm thấy đau khổ nhiều như buổi tối bị bắt đó. Nàng sợ chính mình đang quen mình là nữ nhân của hắn đây.

Tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa không có áo mặc nên ở trần ngồi làm nữ nhân mê mết. Nhiều cô gái tự mang áo mình may ra dâng nhưng hắn hổng thèm lấy cứ ngồi như giận dữ. Đề Nghi bị dọn chuồng cừu trông ra thật chứng con mắt.

Hắn ta mất áo còn hổng hách thấy ghét như thế biết trước nàng cho hết cả quần xem hắn ra sao. Chắc cũng không thể ở trường hổng hách nổi đâu.

Đề Nghi cố dọn không nhìn nữa, dạo này lúc nào nàng cũng nghĩ về Nhĩ Đa dù là việc thù ghét, hay là việc xấu hổ.

Trời đang vào đông, một cơn gió rét buốt làm nàng rùng mình dù mặc đến mấy cái áo rất dày. Lập tức nàng chồm nhìn Nhĩ Đa và sưng sờ nhìn hắn cuối cùng “chịu không nổi” cũng nhận một cái áo của một cô nương rất đẹp.

Nàng mím môi nhìn và tự hỏi nữ nhi quanh hắn nhiều như vậy, hắn xem nàng là gì, nàng có đặc biệt hơn tí xiu hay là cũng tầm thường như các cô nương đó.

Chợt Nhĩ Đa nhìn qua đây làm nàng ngồi thụp xuống núp. Hắn không thấy nàng nữa nên đi vào vì còn công việc phải làm với đại vương. Đề Nghi ôm đầu không biết mình sao lại trở nên vô cùng để ý đến hắn ta còn suy nghĩ bậy bạ như vậy nữa. Hắn là gã khốn xấu xa nàng không thể quên mất sự thật đó được.

Dì Lai Thị cung kính đưa một cái áo mới dày ấm thì hấn ngay lập tức cởi cái áo đang mặc quăng đi ngay và mặc liền áo của dì ấy. Bà nọ chỉ lắc đầu đi cầm áo dưới đất nghe Nhĩ Đa cộc cằn than...

- Lạnh chết được mà ta không thể chịu được áo người lạ may. Mặc vào thấy ớn à! - Đối với dì Lai Thị hấn luôn không ngại là chính hấn thích ca cẩm như trẻ con. Dì ấy cười khổ nói.

- Dì đâu thể may áo cho người cả đời được. Người nên sửa thói quen từ từ.

- Ta không thích!

Nhĩ Đa nói trống không, dứt khoát làm bà ấy cười lại xem áo mình may rất vừa vặn trong lòng rất phần khích nhớ lại chuyện cũ...

- Ôi... mới ngày nào nô tì còn thay tả cho người mà giờ lớn thế này rồi...

- Nè! Dì không được nhớ chuyện xưa... - Ai còn trẻ con mà không có nhiều chuyện xấu hổ, đặc biệt tiểu vương gia đây rất trọng thể diện của mình nha.

- Tiểu vương gia như con trai của dì, thấy người trưởng thành có vợ dì rất vui. Rồi tiểu nương nương sẽ may áo cho người thay dì

Dì Lai Thị cười nhất về Đề Nghi làm hấn lập tức co quắp chân mày lại hậm hực nói...

- Áo cô ta may sao? Phải rồi... ta còn chưa xử cô ta dám làm bốn vương không còn một cái áo để mặc đây!

- Nhĩ Đa tức nhưng mấy ngày nay cũng bận quá nên không gặp nàng xử cho ra lẽ.

Dì ấy nhìn hấn mắt rực lửa hận thù và nhớ đến nàng khi nhất về hấn cũng tỏ ra tức giận cái kiêu tràn đầy sát khí như thế. Dì Lai Thị cười nói ngay...

- Cả hai rất xứng đôi!

- Xứng gì với nha đầu đó chứ!

Hấn nói không vui vẻ nhưng lúc nàng ngoan ngoãn không cứng đầu, chống đối thì hấn cũng rất thích bên nàng. Tất nhiên là tiểu vương gia đây thích nhất khi cùng nàng quần quít trên giường rồi.

Đầu hấn chỉ nghĩ thôi đã thấy hơi có chút cằn cỗi, hấn không biết có nên chuốt rượu để nàng lại nhiệt tình chấp nhận hấn như hôm lễ hội hay không? May là dì Lai Thị nói làm hấn thôi nghĩ về kế hoạch xấu xa nhằm tấn công lên “người nàng”...

- Mấy hôm nay tiểu nương nương cứ ngẩn ngơ làm sao ấy. Có khi buồn hiu, có khi lại tự nổi giận, lúc lại tự lẩm nhẩm rầu rĩ nữa có lẽ là do tiểu vương gia còn giận đó! Người nên làm hoà với tiểu nương nương đi!

Hấn đơ ra vì không phải nàng mới là người giận hấn hay sao. Nhĩ Đa không nghĩ gì thêm mau chóng đứng dậy định đi và sực nhớ...

- Cô ta đang ở đâu dì?

- Tiểu nương nương chắc ra cánh đồng bên sông rồi!

Nhĩ Đa không chờ nữa nhanh chóng đi làm dì Lai Thị chỉ cười vì hấn tỏ ra không ưa người ta nhưng thật sự rất là quan tâm. Dì ấy hiểu Nhĩ Đa hơn ai hết, hấn thật sự đối xử với Đề Nghi không đơn thuần là hành hạ tiêu khiển nữa rồi.

Nhĩ Đa đi ra cánh đồng lúa mì rộng cạnh sông khuất sau các cụm lều. Đề Nghi đang ngồi ôm chân buồn bã nhìn ra sông.

Bên kia sông còn một thảo nguyên rất rộng rồi mới đến rừng và núi cao ở phía xa. Nói là sông nhưng dòng chảy của nước băng tan từ đỉnh núi không mạnh trông như một con suối to trong vắt.

Muốn vượt sông qua bên đó cũng không khó nhưng ... nàng vượt được sông thì sao?

Nàng cảm giác bị giam cầm, ở lại vô dụng, muốn bỏ đi cũng không biết đi đâu. Nàng lại rầu rĩ vì mình thật tệ sao lại uống rượu hại mình thêm lần nữa chứ.

Nàng lại nhớ tới Nhĩ Đa rồi nên ôm đầu thì thấy người bước đến. Đề Nghi ngẩng lên thì hắn đã ngồi xuống trước nàng. Tim nàng lại đập từng từng không kiểm soát nổi...

- Dám trốn ra đây hả Nghi nhi?

Nàng bối rối tự dừng không nhanh nhẹn cải lại ngay như bình thường. Đề Nghi vụng về nói lại hắn...

- Tại... tại huynh đâu bắt tui làm gì đâu nên tui ra đây chơi không được sao?

Nàng nói có chút né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Màu mắt xám tro tuyệt đẹp của hắn sẽ tẩy não của nàng mất. Hắn vẫn nhìn nàng như vậy. Nàng thấy không tự nhiên, thở cũng không dám thở mạnh. Tên khốn này định nhìn đến ép chết nàng sao? Nhưng hắn nắm lấy tóc kéo nàng lại gần...

- Chỉ là xảy ra thêm lần nữa thôi mà, cô cứ trách tiếp bốn vương chứ đừng ư ư thế này chứ!

Dù nàng lúc đó không miễn cưỡng cùng hắn nhưng có lẽ chỉ do say. Hắn cũng không muốn nàng buồn bã như vậy vì thật sự hắn cũng rất vui khi cùng nàng gần gũi. Đề Nghi lén nhìn nét mặt nghiêm túc của Nhĩ Đa rồi tự cắn nhẹ môi bối rối cố bình thường nên nín lại tóc hắn la lên...

- Ừ ư gì? ... tui đang tìm cách ám hại lại huynh đó Nhĩ Nhi xấu xa!

Nàng hi vọng mình tiếp tục chống lại hắn là đúng nhưng Nhĩ Đa không những không giận nàng nắm tóc lại còn cười thật tươi như trẻ con. Tim nàng cứ đập nhanh, cứ như bức tường phòng hộ của nàng vừa bị đánh sụp vì nụ cười rạng ngời của hắn. Nhĩ Đa đưa tay vòng nhẹ người nàng rồi bế thốc lên làm má nàng đỏ ửng.

Hắn vui vẻ nắm tay giữ lấy nàng, còn nàng xấu hổ không dám giữ vào người hắn dù là cái núm vai và nghe Nhĩ Đa nói...

- Thế mới là Nghi nhi của ta. Bốn vương sẽ không xử cô vụ áo của ta coi như hoà!

Tiểu vương gia tỏ ra mình rất nhân ái, vị tha bước đi đem nàng trở về. Đề Nghi không nói gì nổi khi trong tay hắn thế này. Nàng hỏi rụt rè...

- Tui có nặng lắm không?... lúc nào huynh cũng bế tui như thế... không mệt sao?

Nàng thấy hỏi ra vấn đề nhỏ này rất xấu hổ. Hắn nghe đờ ra vội nhú mày suy tư nâng nàng lên xuống. Nàng chơi với sợ té nên ôm cứng vai hắn. Nhĩ Đa nói...

- Bốn vương cũng không biết!

- Hơ? Sao lại không biết chứ? - Nàng nhú mày không hiểu nổi gã này mà. Hắn nói thật không ngần ngại...

- Ta có bế cô nương nào nữa đâu làm sao so sánh cô nặng hay nhẹ. Nhưng cô nhẹ hơn Hoa Chu Nhi, ta phải bằng hai tay mới vác nổi nó đó.

Nàng không hiểu sao thấy vui kì lạ vì mình có lẽ là nữ nhân đầu tiên hắn bế như vậy. Chuyện nhỏ thôi nhưng nàng thấy cũng thật to tát. Nhĩ Đa nhìn nàng im ru không nói gì cả thì chỉ cười đều xấu xa nói...

- Cô ăn nhiều thêm một chút, thân người cô chẳng có gì hấp dẫn cả. Bốn vương nhìn chỉ thấy thất vọng ghê gớm - Hắn nói thất vọng nhưng tay đã có ý sờ lên ngực nàng rồi. Đề Nghi thật không vui vẻ gì nữa

- Đồ xấu xa! Hạ lưu, vô liêm sỉ, đáng ghét!

Má nàng đỏ lên đánh hắn vì tức. Nhĩ Đa cười vẫn ôm nàng trong tay không né mấy cái đánh như đuổi ruồi. Đột ngột hắn nắm lấy bàn tay nhỏ. Nàng sững ra nhìn Nhĩ Đa. Ánh mắt hắn làm nàng run rẩy...

- Đừng ghét bốn vương nữa Nghi nhi!

Đề Nghi thật sự thần thờ, tim bắt đầu đập loạn cả lên. Hắn nói chuyện vớ vẩn gì như thế làm nàng bối rối. Nhĩ Đa bỗng cười khoái chí không chờ nàng nói gì đã buông tay. Nàng bất ngờ té úm xuống sông liền hốt hoảng cố ngồi dậy.

May mà nước chỉ ngang đầu gối vì ven bờ nhưng cũng đủ uống nước và lạnh run. Tên chết tiệt đứng trên bờ cười quần quai thiếu điều bò lăn ra đất...

- Há há... đồ ngốc, vậy mà cũng tin. Dám cho hết áo của bốn vương hả? Đáng đời lắm Nghi nhi!

- Đồ... Hồi nầy nói hoà mà! – Nàng tức điên không ngờ vẻ mặt chân thành của hắn chỉ là lừa đảo. Hắn cười khà khà thích thú vì trả thù được.

- Hồi nầy là hồi nầy, bây giờ thì khác rồi!

- Tui sẽ giết chết huynh, đồ Nhĩ Nhĩ xấu xa!

Nàng cố nhào lên bờ lôi hắn theo xuống sông. Hai đứa dần co ven bờ sông cười giỡn không suy nghĩ gì nhiều. Đối với nàng Nhĩ Đa vẫn là gã khốn xấu xa nhưng ... đỡ ghét hơn tí xíu rồi, chỉ tí xíu mà thôi...

6. Chương 6

Sau khi tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa cưới thêm vợ mới là “người” thì các cô gái chuyển sang vương gia Đạt Phi nhiều hơn. Bởi vì đó là người độc thân và có vai vế cao còn lại trong tộc. Ai cũng mong được làm vợ cả hết.

Chẳng ai như nàng có “đối thủ” giành chồng là một con dê cả. Nàng thậm chí còn rất cưng “vợ cả” của hắn, so ra số nàng vợ lẽ thì may mắn lắm rồi.

- Nam nhân ở đây muốn lấy bao nhiêu vợ cũng được hả Ân La tí?

- Dạ! Tỉ cũng mong sẽ được làm vợ cả!

Ân La than thở trò chuyện với nàng. Đề Nghi cũng thờ dãi theo với tỉ ấy nhưng ít ra Ân La còn có thể chọn chồng đâu như nàng số phận hẩm hiu.

Nàng đưa mắt nhìn ngoài trời đang chuyển đông nên càng có phần lạnh thêm, không ngờ nàng có thể chịu nổi khi ở đây lâu như vậy. Bỗng nhiên người chưa đến nhưng cái giọng của hắn vang bên ngoài làm nàng hết hồn, tim lại đập trề nhịp ...

- Nghi nhi!!!

Đề Nghi thậm chí cuốn cuồng cả lên nói gì có thể ngồi nhân hạ tiếp với Ân La. Cô tì nữ nhú mày nhìn tiểu vương nương tìm chỗ núp trước khi tiểu vương gia đến. Nàng gần đây rất sợ gặp hắn khổ nỗi nàng biến mất thì hắn luôn quyết tìm cho ra bằng được.

Khi Nhĩ Đa phát cửa lều đi vào thì nàng vừa trèo lên giường nhỏ đắp chăn giả vờ ngủ.

Nàng run run hi vọng hắn tha ình. Chỉ nhìn hắn nàng “sợ” lắm vì mình trở nên kì quái không mặc cỡ cũng ngại ngùng. Hắn nhún khe đi đến không nói không rằng ném chăn đi là vác nàng lên vai. Nàng đau khổ vì trốn cũng không thoát...

- Giờ này mà ngủ hả? Bỏn vương sắp bắn cung với đám nam nhân trong tộc còn không biết đi coi nữa! - Hắn nói hậm hực như trách tội sau đó mang nàng đi. Đề Nghi liều chết chống cự đánh vào lưng hắn thùm thụp

- Bỏ tui xuống! Sao tui phải đi coi chớ?

- Ai cũng có vợ cổ vũ cả, bỏn vương không muốn bị xấu hổ đâu!

Hắn nói thật thản nhiên như nàng là vợ hắn thiệt không bằng nhưng nàng cũng không giãy nảy nữa. Nhĩ Đa tuy có hai vợ nhưng thật ra là chỉ có mỗi nàng thôi.

Chẳng biết sau này hắn lập thêm vợ sẽ ra sao nhưng lúc này đi đâu cần vợ hắn cũng dắt nàng theo làm nàng cũng không chán ghét lắm... thậm chí hơi vui mới kinh khủng.

Ân La cũng vui vẻ chạy theo nhìn hai chủ nhân khấn khít thể này tốt hơn cải nhau.

Nữ nhi trong tộc hầu như ai cũng liếc nàng. Đề Nghi không dám ngẩng đầu lên chỉ biết dụi mắt núp trên vai hấn. Cái tên khốn chết tiệt ả nàng đến tận ghế ngồi không cho chân nàng chạm xuống đất dù là có trải thảm lông hay là cỏ non.

Má Đề Nghi hơi đỏ, run run vì sợ bị người ta ghét, nhất là mấy mẹ kế của hấn đang tức điên liếc nàng dữ dội.

Nàng ngồi ở nơi dành cho những người có cấp bậc cao trong tộc dù sao nàng cũng là tiểu nương nương. Xung quanh cũng toàn là mấy người vợ “đồng đức” của các bộ lão.

Đề Nghi đưa mắt nhìn thấy các nam nhân bước ra khoảng cỏ cắm sẵn cung tên lớn, ai ai cũng hôn má vợ trước cả. Hình như lại là kiểu truyền thống vợ vắn nào của người bộ lạc nữa. Và bỗng nàng đơ đơ ra ngần nhìn Nhĩ Đa cười với mình.

Ngay lập tức nàng sợ run như cừu nhỏ thấy chó sói dữ tợn...

- Cười... cười cái gì?

- Đưa mặt đây!

Cái gã không biết xấu hổ nói ra thật là bình thản. Ngay lập tức nàng phùng mang trợn má nói không bình tĩnh...

- Hông! Mặt của tui sao lại phải đưa? Huynh muốn gì hử, tui đánh bây giờ nha! – Nàng cố dùng sự hung dữ để cản hấn làm bậy. Nhĩ Đa bực lên rồi, hấn đem nàng ra tận đây chả lẽ không “dùng” được.

- Phong tục mà. “Hun” má chút thôi! - Sự kiên nhẫn của tiểu vương gia không nhiều, đã cố nhịn nàng lắm rồi vậy mà nàng cứ cứng đầu.

- “Hổng” cho!

Nàng tự vệ, lấy hai tay ôm má mình lại ngay khiến Nhĩ Đa càng tức với nàng hơn nữa. Bộ lão bắt đầu nhìn hai đứa này làm trò quái gở. Mọi người chỉ còn chờ hấn ra mà thôi làm hấn càng cố hôn má nàng nếu không được thì mặt mũi để đầu đây.

Nhưng Nhĩ Đa thấy nàng thật ra đang mắc cỡ, mặt nóng đỏ trông thật đáng yêu. Xem như vì nàng có chút ngại nơi đông người nên hấn tha không xử nàng chỉ đưa tay giữ lên hai tay ôm má của nàng. Đề Nghi đơ ra không biết hấn định làm gì thì mắt mở to bất ngờ khi hấn dám hôn lên môi mình.

Nhĩ Đa áp hôn mút nhẹ môi dưới rồi môi trên của nàng. Cả người nàng cứng đờ ra, mắt hoa tai ù không nhận thức nổi gì cả.

Hấn vui vẻ thấy nàng ngơ ngác rồi mới kéo tay nàng ra, dời môi lên má nàng. Môi hấn ẩm, mềm tì nhẹ lên má, mũi hấn hít nhẹ lấy đi chút hương trên má phấn hồng hồng. Mặt nàng mất cảm giác ngay và tái mét. Nhĩ Đa còn vuốt ve má nàng nơi mình vừa hôn lên...

- Ta nhất định sẽ thắng vì nàng đó Đề Nghi!

Hấn cười nói lớn ai cũng nghe thấy, vả lại cảnh hôn ai cũng chú ý rồi. Nhĩ Đa vui vẻ ra có Đạt La Mạ đưa cung lên ngựa phi đi. Bộ lão chỉ cười khở vì tính Nhĩ Đa xưa giờ vẫn thích làm trò khác người, nổi bật như thế. Người ta chỉ cần hôn sơ má vợ thôi mà hấn cho cả một màn hôn nóng bỏng.

Đề Nghi vẫn không hoàn hồn vừa mím môi vừa ôm má. Các cô gái càng liếc nàng vô cùng kinh khủng. Nàng hối hận quá biết thế đưa mặt cho hấn hôn ngay từ đầu rồi thì đâu bị hôn môi. Đề Nghi không biết phải làm sao khi không còn thấy sợ khi hấn chạm vào nữa.

Nàng chỉ nghe tim đập như bay không còn tâm trí đâu để ý đến xung quanh người người vừa ghét vừa ghen tị với mình.

Vương gia Đạt Phi trên ngựa cũng nhìn thấy Nhĩ Đa hôn vợ, ánh mắt không vui vẻ liếc khế. Nhĩ Đa thấy nên nhếch mép cười phi ngựa đến gần làm ra vẻ thân thiết hỏi thăm nhưng thật sự cũng không thiện cảm lắm.

- Đạt thúc vẫn chưa được hôn nụ hôn cầu chiến nhỉ?

- Còn người không cần hôn dê như năm ngoái! – Đạt Phi nói cũng không khách sáo khi trả lời khó nghe với Nhĩ Đa. Nhưng Nhĩ Đa chỉ cười nhạt.

- Hi... vì thế ta mới cưới thêm vợ đó. Cố lên nha thúc dù sao ta cũng thắng thúc thôi!

Nhĩ Đa cười thúc ngựa chạy đi chọc tức Đạt Phi thành công. Vương gia Đạt Phi nóng giận nhanh chóng phi ngựa đi cũng quyết thắng.

Đám đàn ông trẻ đồng loạt phi ngựa lên trước và bắn lần lượt 10 mũi tên vào mười bia bắn từ gần đến xa, nếu trật hồng tâm 3/10 bia sẽ thua vòng này. Mức độ khó nên chỉ có vài người mới đạt được qua vòng. Trong đó Nhĩ Đa rất tự tin không bắn trật mũi tên nào cười nhạt nhìn Đạt Phi cũng vượt qua. Cả hai chỉ coi nhau là đối thủ còn lại không đáng để cạnh tranh.

Các cô gái hò reo dữ dội vì đây là dịp các chàng trai bộc lộ tài năng và thực lực nhằm tìm các cô gái ỉnh hay ngược lại.

Đề Nghi cũng không hứng thú trò bắn cung này nhưng cũng hồi hộp xem, mắt cứ như dán về phía Nhĩ Đa y như mấy cô nương khác vậy mới là khổ.

Hắn giật dây cương, ngựa phi nhanh làm mái tóc đen dài của hắn cứ bay ngược ra sau. Cánh tay cơ bắp căng lên mạnh mẽ kéo căng cung tên lớn. Đôi mắt sâu tập trung vào bia bắn tạo cho hắn tư thế giương cung trên ngựa đẹp đến choáng người. Trông hắn lúc này như một vị thần trong truyền thuyết của bộ lạc vậy.

Mũi tên vì lực đàn hồi lại do sức căng lớn của dây cung nên phóng đi xé gió, xoay vút đâm thẳng vào xuyên hồng tâm bia bắn làm Nhĩ Đa bật cười.

Đạt Phi thua xuýt xao vì mũi tên sát vía hồng tâm quá nên nhìn Nhĩ Đa một cách bức mình, hắn không ngại cười đáp chọc tức ông thúc trẻ tuổi của mình. Đạt Phi thúc ngựa đi luôn.

Nhĩ Đa nhanh chóng nhìn về phía ghế chờ rồi sớm sững ra khi không thấy Đề Nghi đâu cả. Hắn định dành chiến thắng này cho nàng lại chạy đâu mất tiêu rồi. Nữ nhi trong tộc bu lấy nhanh chóng làm hắn không thể tìm nàng được để “xử” vì hắn thắng nhưng đám không đến mừng.

Đề Nghi núp sau lều thở hổn hển, má nóng đỏ may là chạy kịp. Tiếng người hò reo Nhĩ Đa vẫn còn, lúc hắn bắn mũi tên trúng ngay hồng tâm nàng đã muốn reo lên, thậm chí nhảy cẫng vì vui... may là thức tỉnh kịp lúc.

Chắc chắn đã có gì đó bất ổn trong đầu nàng rồi.

Gần đây gần Nhĩ Đa lòng ngực nàng tim cứ đập loạn, nàng bệnh rồi phải về ngủ tránh hắn ta mới được. Song nàng vừa bước đi thì có ba người bước đến chặn đường. Ân La đang chạy đi tìm tiểu nương nương chạy mất tiêu thì đơ ra thấy Đề Nghi vùng vẫy bị lôi đi. Ân La cuốn lên định chạy lại cản lại nghĩ bản thân làm liều vô dụng nên nhanh chân chạy trở về bãi cỏ lớn.

Nhĩ Đa đang muốn thoát ra khỏi đám nữ nhi. Ngày xưa hắn cũng thoải mái có nhiều nữ nhân vây quanh nhưng gần đây lại thấy rất phiền. Hắn thẳng áp đảo như thế Đề Nghi không lại mừng rõ toàn là mấy nữ nhân khác thật vô dụng.

Chợt Ân La cũng chen lấn vào la loạn lên...

- Tiểu vương gia!... tiểu vương gia! Có chuyện rồi... tiểu nương nương không xong rồi!

Ân La chen vào mặt đút hơi. Hắn vừa nghe Đề Nghi có chuyện là nắm lấy Ân La, vẻ mặt khẩn trương hẳn...

- Nghi nhi làm sao?

- Nô tì thấy ba nương nương của vương gia vừa bắt tiểu nương nương Đề Nghi đi! Ở hướng kia kia tiểu vương gia!

Hắn nghe xong, lập tức chạy theo hướng Ân La chỉ bỏ Ân La chơi với xem té thì có người đỡ lấy. Cô tì nữ bờ ngõ nhìn Đạt La Mạ đỡ mình. Giây phút ấy ngăn ngui nhưng hai kẻ hầu hạ chủ nhân đều đồng cảm một cách mãnh liệt.

Và Đạt La Mạ cùng Ân La cũng chạy theo sau Nhĩ Đa ngay. Chưa bao giờ trông tiểu vương gia căng thẳng, khấn trương đến thế. Đạt Phi cũng đã nhìn thấy, trông Nhĩ Đa lo lắng cho Đề Nghi, vẻ mặt của vương gia có chút kì lạ.

Đề Nghi nước mắt hai hàng, cả người sợ và không ngừng run rẩy. Nàng không muốn rơi vào tình hình này chút nào cả mà sao cứ xui xẻo đến mãi như thế. Cô nàng cố vùng vẫy, dây trói thật chặt nên chỉ biết la lên...

- Không!... hic đừng làm vậy mà các nương nương!

- Năn nỉ vô ích thôi!

Ba bà mẹ kế trẻ tuổi của Nhĩ Đa nhìn nàng đầy cảm phần ai biểu nàng được Nhĩ Đa “yêu thương” như thế kia. Xưa nay Nhĩ Đa tuy phong lưu, đào hoa, nữ nhân cạnh bên đếm không xuể nhưng chỉ là vui vẻ thoáng qua chưa từng tỏ ra quan tâm ai nhiều như thế.

Kế mẫu thứ mười tám cầm con dao nhỏ tiến đến muốn rạch vài vết trên mặt nàng, huỷ nhan thì Nhĩ Đa làm sao mê nàng nữa .

Hai người hai bên nãy giờ thay phiên bỏ sâu róm chút người nàng rồi cũng cười. Họ làm thế này cũng hợp tình hợp lí thôi vì từ khi nàng xuất hiện, Nhĩ Đa không tìm ai nữa cả nên nghĩ chắc chỉ vì sủng ái nàng.

Oan cho Đề Nghi là nàng không có ngủ cùng lều với hần mà ở lều của Hoa Chu Ni. Nhĩ Đa gần đây không ngủ với ai là chuyện của hần nhưng giờ tội lại là của nàng là sao chứ? Đề Nghi nhìn con dao nhắm thấy mình tiêu thật rồi, mặt vốn không phải mỹ nhân còn bị rạch, cả người bị sâu cắn thê thảm nữa.

Sợ quá làm nàng khóc, nàng lúc này chỉ nghĩ đến Nhĩ Đa. Hần là người hành hạ, chọc giận nàng nhưng ở đây chỉ có hần bảo vệ nàng mà thôi.

Khi con dao nhỏ sắc bén gần kề, Đề Nghi nhắm mắt gọi lớn...

- Nhĩ Nhĩ cứu tui... hic

Nàng la lên chỉ làm ba người kia cười vì Nhĩ Đa không tới cứu kịp đâu. Nhưng chỉ trong khoảng khắc hần phát cửa lều xuất hiện thật làm mừng lắm nước mắt còn rơi lả tả song trong lòng đỡ sợ hơn rất nhiều.

Ba kế mẫu run lên nhìn hần giận dữ bước vào. Cũng là hần đem nàng làm vợ với mục đích cho nàng nếm mùi bị mấy cô gái, mẹ kế ám hại vậy mà giờ nàng thật bị hại lại vô cùng tức giận như hổ bị dẫm đuôi không bình tĩnh nổi.

Ba kế mẫu lui lại thì hần đến hất tay đang cầm dao của người thứ mười tám đi, con dao rơi xuống đất...

- Ba người làm gì vậy? Giỡn mặt với bốn vương hay sao? - Nhĩ Đa gắng giọng tức giận càng có uy lực dọa người

- Cô ... cô ta không xứng với chàng... - Cả ba bứu rú nói như muỗi kêu vì sợ chỉ khiến hần nóng giận hơn.

- Thế mẹ kế xứng hơn hay sao? Đừng có mà động đến người của ta nữa nếu không ta sẽ kêu cha tổng cổ mấy người đó.

Nhĩ Đa đã nóng giận nói như thế có nghĩa không phải đùa rồi làm cho ba người đều bị động không dám nói gì cả.

Hần thôi quan tâm họ rồi nhìn và đi đến gần nàng. Đề Nghi vẫn chưa kịp nín khóc, nước mắt vì sợ cứ chảy được hần ôn nhu vuốt nhẹ má.

Chẳng hiểu sao nàng không còn một chút nào sợ hay ghét hần lúc này cả. Nàng biết Nhĩ Đa đến là vì mình và sẽ bảo vệ mình.

Nhĩ Đa nhanh chóng cởi dây trói cho nàng. Nàng xúc động quá nên nhào vào lòng ôm hần như đứa trẻ đòi mẹ. Nhĩ Đa cũng ôm lấy nàng thật chặt, cảm giác lỗi đều do mình hại nàng nên tự cắn rứt một cách kì lạ.

Ân La và Đạt La Mạ cũng chạy đến sau, Đề Nghi mừng quá đổi sang ôm Ân La ngay không thềm ôm Nhĩ Đa nữa làm hần run lên muốn giết ngay tì nữ của nàng dám giành nữ nhân với hần. May là Đạt La Mạ thấy tiểu vương gia muốn ‘xử’ Ân La nên ngăn kịp.

Dù sao Ân La có công phát hiện mới kịp cứu Đê Nghi, cũng là nữ nhi ôm Đê Nghi cũng không sao nên hấn tạm tha cho hai chủ tớ ôm chút xú rồi đến hấn cũng được.

Đê Nghi rất sợ nên chỉ muốn ai đó ôm chặt nên khóc nhõng nhẽo với Ân La. Ân La cũng ôm nàng vỗ về nên không chú ý phía sau. Đê Nghi mắt mở to nhìn kẻ mẫu thứ mười chín thấy không thể được Nhĩ Đa để mắt đến nữa nên làm liều mạng nhặt con dao trên đất lao đến.

Nhìn cô ta cầm con dao xông đến, Đê Nghi không suy nghĩ được gì ngoài đẩy Ân La ra. Ân La bờ ngõ bị xô té qua một bên rồi hết hồn nhìn kẻ mẫu thứ mười chín của tiểu vương gia đâm tới tiểu nương nương.

Nàng thấy mình không thoát nổi con dao trong khoảnh khắc cấp bách này nên nhắm chặt mắt. Dù sao mấy tháng nay nàng cũng toàn là nghĩ đến chuyện chết đi nhưng không được Nhĩ Đa cho tội nguyên, không ngờ nay sẽ chết thế này tuy lạ nhưng cũng là chết nha.

Bỗng một lực mạnh xông đến giữ lấy nàng, Đê Nghi nhận ra ngay vòng tay lớn của Nhĩ Đa liền hốt hoảng mở mắt.

Mẹ kế thứ mười chín của hấn mặt tái mét vẫn cầm con dao đâm lệch vào bả vai của Nhĩ Đa do hấn lao đến chặn ngang đỡ lại.

Ân La và Đạt La Mạ nhìn tiểu vương gia bị đâm, biết trước thế nào cũng sẽ có cơn thịnh nộ kinh khủng xảy ra.

Đê Nghi thì chỉ nhìn con dao tuy đâm chệch vẫn cắt sâu vào cánh tay, máu nhanh chóng chảy xuống. Nàng lại khóc không biết làm gì ngoài níu lấy tay hấn. Nàng sợ máu nhưng thấy hấn bị thương thì không hiểu sao lại lo cho vết thương không ngại máu me tùm lum.

Nàng quan tâm hấn nhưng hấn tức giận không rãnh thích thú vì nàng như thế. Hấn không do dự tự lấy tay còn lại rút con dao ra khỏi tay rồi phóng đâm chính xác ngay cột lều. Không chỉ riêng bà mẹ kế thứ mười chín, cả ba người họ đều run rẩy nhìn tiểu vương gia nổi cơn thịnh nộ.

- Ba người tiêu rồi!

Thế là định cho qua nhưng gã này điên lên không tha nữa. Tiểu vương gia nhân từ cũng có hạn hướng chỉ vốn hấn là loại người vô nhân đạo mà.

Vương gia Khiết Liên Si – cha hấn sau khi nghe ba vợ lẽ dám lộng hành bắt hại Đê Nghi thì thôi còn làm con trai cưng bị thương nên đòi giết nhưng họ khóc lóc năn nỉ quá nên tha chết chỉ đuổi khỏi đó. Giờ thì họ không những không giữ được Nhĩ Đa còn mất cả chức phận vợ lẽ của vương gia nữa. Sau này chắc chắn không còn cơ hội hại Đê Nghi nữa.

Nàng thì bị sợ hãi là chính thôi cùng mấy đốm sâu cắn hơi ngứa nhưng không sao cả. Còn cái người thật sự bị thương trông còn sức hơn nàng nhiều.

Nhĩ Đa ở trần ngồi yên cho nàng băng vết thương nhưng ánh mắt vẫn rực lửa, mặt mày cau có. Nàng run run nghe hấn lầm bầm chửi...

- Cha thật nhẹ dạ, lẽ ra phải giết mới đúng. Thật là tức chịu không nổi mà! - Xem ra hấn rất ám ức cách xử lý vị tha của cha hấn.

Đê Nghi nhìn, tay vẫn băng nhẹ sau đó rút rờ lên tiếng...

- Huynh bớt nóng đi!... dù sao vết thương của huynh cũng không trúng chỗ nguy hiểm đến tính mạng mà. – Nàng còn tính nói hấn khỏe như trâu có bị đâm thêm ba nhát cũng vẫn khỏe re nhưng sợ bị đánh quá nên không dám nói thêm.

Còn hấn nghe nàng nói thì chân mày càng co quắp lại càng giận nói...

- Ai nói gì đến ta!? Cô bị bắt, bị hù dọa như thế. Nhát dao đó xém tí lấy mạng của cô đó cô nương... Dám động đến người của bốn vương như thế grrr...

Nhĩ Đa gầm gừ tức giận chửi tiếp không hiểu sao nàng nghe ra lại mắc cỡ, lòng hơi vui sướng. Nhát dao đó thật sự là đâm tới nàng nhưng chính hấn đã ngăn lại mới bị thương như thế.

Nàng cho là lúc đó đầu óc hẳn không tỉnh táo lắm mới làm thế vì nàng nhưng dù sao Đề Nghi thấy trong lòng có một cảm xúc kì lạ. Nàng thấy hạnh phúc ngổ ngẩn vì tên khốn này mới là khó hiểu.

Hắn đang tức tối trong lòng thì đờ ra nhìn. Đề Nghi rút rè núm cánh tay hắn. Nàng ngại nên không dám ngẩng mặt lên. Nhìn bộ dạng nàng e thẹn như thế hẳn không tránh khỏi căng thẳng theo và nghe nàng nói lí nhí...

- Cám ơn huynh đã đến cứu tui... còn vì tui mà bị thương nữa. Ân La thì tui biết cách trả ơn rồi, còn huynh thì... - Nàng không hiểu sao mình lại ngại ngùng, e thẹn như đang làm chuyện gì xấu hổ với hắn vậy. Nhĩ Đa hỏi lại.

- Muốn trả ơn bổn vương sao? - Nàng không biết hẳn hỏi nhưng ánh mắt như không thể rời khỏi gương mặt mắc cỡ đáng yêu của nàng. Đề Nghi ngáy thơ gật đầu ngay.

- Ủhm... hay mai tui sẽ dọn sạch chuồng cừu nữa được không?... như thế huynh vui phải không?

Gã này hành hạ nàng được là cười khoái chí lắm nên Đề Nghi mới nghĩ ra cách tự đem mình đi hành hạ để trả ơn cứu mạng của hắn. Đề Nghi chờ đợi hắn nói gì, nét mặt trông chờ thật dễ thương làm mặt tiểu vương gia nóng ran lên, tim lại đập nhanh rồi.

Hắn vội quay đầu thở ra sợ nàng thấy mình đỏ mặt thì mất phong độ lắm. Đề Nghi thì hết hồn vì biểu hiện “lạ” của hắn nên càng núm lấy...

- Sao vậy? Hay huynh ra lệnh đi, muốn hành hạ bắt tui làm gì tui cũng nghe lời làm liền àk!

Nàng nói, ngay lập tức hắn nhìn lại. Tự dưng tim nàng đập trề nhịp và thấy rất hối hận cho lời mình vừa mới nói ra.

Nhĩ Đa nhanh như chớp tay vòng ôm đem nàng ngồi lên chân mình. Nàng chưa kịp cảm nhận chỗ ngồi mới trong lòng hắn thì đã bị hắn đem ra hôn. Môi cả hai rất nhanh hiểu nhau rồi hôn vùi nồng nàn. Đề Nghi nghĩ là không được nhưng môi mình không thể cưỡng lại bờ môi quá mạnh mẽ, quyến rũ của hắn.

Môi trên, môi dưới đan vào nhau. Hắn nửa mút nửa muốn cắn lấy môi nàng làm chiếc môi nhỏ xinh muốn sưng lên. Lưỡi hắn cũng bá đạo ép nàng phải hé ra hoàn toàn tiếp nhận hắn.

Đề Nghi bị hôn đến không suy nghĩ gì nổi chỉ vô thức làm theo ý hắn muốn. Nhĩ Đa khiến mọi giác quan của nàng đồng loạt loạn cả lên, cảm xúc không khó chịu thậm chí có chút xiu thoải mái.

Tay Nhĩ Đa ôm nàng, tay nàng núm vào vai hắn không hề có ý phản kháng. Nàng đứng là khùng rồi vì không còn sợ hắn chạm vào, ôm ấp hay gần gũi dù nhớ rất rõ phải hận ghét hắn.

Môi cả hai vẫn hoà vào nhau nhịp nhàng, say đắm. Đề Nghi thấy rất lâng lâng, cảm giác bay bổng theo nụ hôn không bận lòng chuyện gì trên đời này nữa thì ... nàng mở mắt ra ngay.

Tay Nhĩ Đa dời xuống kéo nhẹ váy vải bông dày xinh xắn của nàng lên sau đó lần theo đùi thon cứ thế vuốt lên. Đề Nghi má đỏ gợn tay nắm giữ tay hắn trên mông tròn của mình.

Nhĩ Đa vì thế ngừng hôn chỉ một khắc để nhìn biểu tình ngại ngùng, có chút sợ của nàng nhưng rồi không bận tâm khi lại hôn.

Đề Nghi nhúu mày bị hôn tiếp, cảm thấy tay Nhĩ Đa lần vào trong áo, tìm kiếm dưới áo yếm che đầy đường cong thiếu nữ cứ thế vuốt ve cơ thể nàng không từ tốn. Vốn nàng là nữ nhân của hắn nên hẳn không cần ngần ngại, nhưng nàng hoảng sợ không muốn việc này.

Dù lần trước có cùng với hắn lần nữa song chỉ do men rượu, với nàng vẫn kinh hãi với ấn tượng lần đầu tiên bị cưỡng bức nên rất sợ hãi.

Nhĩ Đa đẩy nàng nằm và hôn dần xuống mang tai. Đề Nghi bấu vào tay hắn muốn hắn ngừng lại nhưng để gì tiểu vương gia tha cho. Nàng muốn trả ơn cứu mạng thì chỉ có việc này mới đủ hấp dẫn để hắn chịu nhận thôi. Hắn rất muốn lại thưởng thức thân thể của nàng, dù bị đâm tổn hao chút máu nhưng cũng rất xứng đáng.

Tình huống xấu đang nghiêng về Đề Nghi, nàng nghĩ mình chắc sẽ “lăn lộn” trên giường với hắn nữa thì vừa hay may mắn ...

Dì Lai Thị thường lệ cũng hay vào lều của tiểu vương gia buổi tối để dâng trà an thần để ngủ nên không báo trước ngoài lều, và lại hôm nay cũng có việc nên vô ý vào luôn.

- Tiểu vương...

Nhĩ Đa ngẩn khỏi ngực của Đề Nghi nhìn lại. Dì Lai Thị hoảng hồn, may mà cũng là người lớn tuổi có gia thất rồi nên không bối rối lắm vì lỡ thấy ‘cảnh xuân’ nhưng cũng vội vã khom đầu...

- ... nô tì vô ý quá mong tiểu vương gia tha lỗi!

Nếu là kẻ khác làm cản trở việc tốt của hắn thì hắn cũng xử rồi nhưng dì Lai Thị thì khác. Nhĩ Đa ngồi lên nhưng nàng vẫn trong lòng hắn. Đề Nghi lập tức tự túm lại áo của mình nằm cứng đờ xấu hổ. Hắn đang rất cao hứng rồi nên nôn nóng nhìn dì Lai Thị...

- Có chuyện gì hả dì? - Không có chuyện gì thì dì cũng nên ra nhanh cho hắn thưởng thức tiếp Nghi nhi của hắn.

- Bô lão cần gấp người gấp! - Dì Lai Thị cũng hiểu hắn nên nói nhanh muốn lui ra ngay nhưng đây là chuyện gấp mà. Hắn cộc cần ngay.

- Gấp gì cái giờ này chứ, dì có biết là việc gì không?

Nếu không cần thiết gấp quá hắn khỏi đi luôn. Dì ấy định trả lời thì bất ngờ vì Đề Nghi nhắm mắt thoát khỏi hắn. Nàng không nhìn nổi đến dì Lai Thị chỉ chạy ào ra ngoài bán sống bán chết cũng phải chạy.

Dì ấy ngỡ còn Nhĩ Đa thờ dài. Xem ra dì Lai Thị không lỡ vào phá ngang thì nàng cũng chưa thực sự chấp nhận cùng với hắn mà.

Đề Nghi chạy về lều nhỏ lập tức chui vào chăn sau đó co ro trên giường không phải vì sợ mà là cả người không thể nào bình tĩnh lại. Nhĩ Đa là gã khốn xấu xa khiến đời nàng thê thảm thế này nhưng nàng điên rồi mới để hắn hôn lại không chống cự.

Nàng muốn thét lên rồi lại mím môi tự ngăn mình. Môi nàng vẫn còn đầy dư vị của môi hắn, cảm giác hôn vẫn cứ âm ỉ tê dại trên bờ môi. Người nàng cũng như thế cứ như hắn vẫn ôm lấy. Nàng rốt cuộc bị gì ở đầu rồi?

Sáng nay dì Lai Thị dắt theo một bé gái chút xíu, tròn trĩnh, trắng trẻo, tóc cột hai búi tròn xinh ơi là xinh làm ai cũng trầm trồ. Đề Nghi và Ân La không cưỡng lại nổi chạy lại nựng ngay bé con đáng yêu.

- Đáng yêu quá dì ơi! - Hai chủ tớ tíu tít làm dì ấy cười khoe cháu.

- Con đầu lòng của con trai dì đó. Tiểu Đinh Đan chào tiểu nương nương đi con!

Bé con sợ sệt nín chân bà vẫn đưa đôi mắt tròn xoe ra nhìn Đề Nghi rồi bập bẹ nói chưa rõ...

- ...ương ...ương!

- Ôi, cưng quá! Tỉ muốn đem bé về nuôi ghê ak!

Nàng ôm con bé như ôm con tiểu Bạch. Đề Nghi thật sự không thể đề kháng lại với mấy vật đáng yêu, dễ thương như vậy. Tiểu Đinh Đan cũng mau chóng quen thân nàng và cười khì cho nàng ôm.

Đề Nghi đang rất vô tư thì dì Lai Thị lại đem chuyện cũ ra khiến nàng cao hứng cũng phải nhớ chuyện không muốn nhớ nhất hiện tại ra cười nói...

- Dì xin lỗi vì chuyện tối qua... người không cần mắc cỡ, dì phục vụ cho tiểu vương gia từ nhỏ đến giờ không phải xa lạ, cả hai cũng là phu thê!?

Nhắc đến nàng chỉ muốn khóc vì “oan ức”. Thật sự nàng cũng đâu có muốn như thế nhưng đã để Nhĩ Đa làm thế. Dì Lai Thị là ân nhân “cứu mạng” nàng cảm ơn còn không kịp thì cần gì xin lỗi lại nàng.

Nhưng Đề Nghi cũng không thể nói ra giải thích gì biện hộ thêm vì việc mình và tên khốn đó nên đành ngậm đắng cười cười...

- Con ... con biết rồi dì!

Dì Lai Thị cũng cười lại với nàng hi vọng tiểu vương gia và tiểu nương nương luôn khắng khít tốt đẹp như thế. Nàng nhanh chóng ôm con bé để quên việc đó. Nụ hôn của hắn ám ảnh thật kinh khủng, Đề Nghi cũng không biết có quên nổi hay không. Rồi sau này gặp biết biểu lộ ra sao.

Chợt vừa nhất tên khốn đó xuất hiện thật cùng Đạt La Mạ. Đề Nghi muốn chạy cũng không kịp. Nhĩ Đa thì bình thường còn bước đến chỗ nàng ngay chẳng có gì phải do dự...

- Tiểu Đinh Đan lại nhõng nhẽo theo bà nữa hả?

Hắn với tay nựng má trẻ con một cách tàn bạo đã man làm con bé đau nên khóc oà. Đề Nghi hốt hoảng không biết đỡ con nít làm sao nữa. Dì Lai Thị không vội lại đỡ cháu vì hai chủ nhân trẻ lại như cũ rồi.

- Nè! Sao huynh nựng mạnh tay thế hả Nhĩ Nhĩ xấu xa?

- Còn cô không biết đỡ thì trả dì Lai Thị đi!

Hai đứa cãi lộn làm dì ấy chỉ cười đi làm công việc của mình luôn vì có người giữ trẻ giúp mình rồi.

Ấn La cũng hiểu ý để hai chủ nhân ở riêng cùng nhau nên xoay đi thì thấy Đạt La Mạ cũng lủi lủi đi. Đạt La Mạ nhìn người ta mà mắc cỡ, lúng ta lúng túng không biết làm gì ngoài nghe cười đùa người nhưng Ấn La không bị hù chết chỉ cười thẹn thùng đáp lại. Xem ra bây giờ chủ nhân ra sao họ cũng không thêm quan tâm đến nữa.

Cuối cùng Tiểu Đinh Đan cũng tự nín sau đó loay hoay không biết bà nội đi đâu mất tiêu rồi. Hai đứa cùng ngồi xuống bãi cỏ nhìn bé con bước chân chập chững chưa cứng như nhúng nhảy đi tìm bà thật rất...

- Dễ thương quá! - Đề Nghi không cầm lòng được thốt lên nhìn bé con, hoàn toàn mê mẩn. Còn hắn thì nhìn nàng một cách hoàn toàn ngơ ngẩn.

Tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa phong độ hơn người không thể e dè trước một nữ nhân nhỏ con, hung dữ này được. Hắn hơi ngại, húng hắng ho rồi gọi...

- Nè!

- Hử? - Nàng đang trông bé con nghe thấy nên nhìn lại Nhĩ Đa nói hơi ngại...

- ...nếu sợ... sau này bốn vương sẽ hỏi trước...

Tim nàng lập tức đập loạn, má nóng ran ửng hồng. Điều mà hắn ám chỉ là ôm hôn rồi xxx chứ còn gì, lại còn nói nhảm hỏi ý gì nàng nữa. Nàng cố không tỏ ra ngại ngùng khi la lên không lưu loát...

- Gì... gì mà hỏi trước chứ?

Trông nàng cả gan la lên không tôn trọng sự “hạ thấp phong độ” của hắn nên Nhĩ Đa hết ngại cũng nổi khùng với nàng....

- Bốn vương lịch sự lắm rồi đó. Biết bao nữ nhân sẵn sàng sà vào lòng ta mà ta lại đi hỏi ý cô trước còn không biết mừng rỡ đón nhận nữa? - Hắn nói giọng phách lối, đáng ghét làm nàng nhàu mày điên lên

- Huynh hấp dẫn quá ha? Thế sao không kiếm mấy cô đó đi mà lại hỏi xin ý tui chứ?

Nhĩ Đa đơ liên vì mình thất sách không nghĩ ra nàng xoay chuyển cục diện như vậy. Hắn hơi mắc cỡ vì không khéo lộ ra mình thật muốn gần gũi với mỗi nàng thôi nên “câm như hến”. Biểu hiện e dè của hắn làm Đề Nghi không ngờ đến nên cũng nhanh chóng mắc cỡ theo.

Chẳng lẽ hắn coi nàng rất đặc biệt sao?

Nhĩ Đa là tiểu vương gia kế vị xét về vẻ ngoài và quyền lực đều không cần đi năn nỉ ai cùng hắn “lấn lộn” trên giường cả. Nhưng cả hai chỉ vì trả đũa nhau mới ở gần làm sao có thể “biến chứng” mối quan hệ ra như vậy? Chắc có lẽ vì chuyện trên giường cả hai rất hợp nên hắn mới ham muốn rồi trở nên như vậy thôi.

Không khí thật căng thẳng vừa may xui xẻo Tiểu Đình Đan té bật khóc.

Nhĩ Đa rình bé con lên trông như bưng ly nước vậy không thấy tổn tí sức nào cả. Nàng phải cõ dỉnh trên người bé con và lau nước mắt vơn hai má hồng phúng phính bụi bẩn. Bé con nhõng nhẽo lại ôm khóc thút thít với nàng làm Đề Nghi cười. Trẻ con thật đáng yêu mà...

- Nín đi! Tỉ thương mà bé cưng!

Nàng dịu dàng dỗ Tiểu Đình Đan không hay hấn nhìn nàng không thể rời mắt đi đâu. Đối với hấn nàng còn đáng yêu hơn nhóc con mít ướt đó nhiều. Thế là hấn không do dự giơ tay ra chạm lên má nàng.

Đề Nghi vội ngăn lên tim run run vì bàn tay lớn, ấm áp của hấn. Nàng cứ thế như con rối nhìn hấn dùng gương mặt tuyệt đẹp thôi miên để cho hấn hôn chẳng thấy khó chịu hay phản đối.

Bé con vẫn ôm nàng nên không thấy. Hấn cười xấu xa liếm nhẹ môi hài lòng sau khi được hôn nhẹ bù đắp và rình con bé lên đi trước. Đề Nghi sực tỉnh, mặt đỏ ửng chạy theo đám bụi bụi vào lưng hấn...

- Sao nói sẽ hỏi tui trước đề hôn? - Đề Nghi mắc cỡ quá không biết làm gì ngoài hung dữ thị uy. Song hấn chỉ cười lớn thoải mái.

- Haha... bốn vương thấy không cần thiết nữa!

- Đồ xấu xa!

Tên hôn này thật vẫn rất xấu xa, hôn nạn nhưng cũng có chút dễ thương. Nàng chỉ đỏ mặt chạy dí theo cổ đánh hấn vì tức. Nhĩ Đa bế Tiểu Đình Đan chạy làm bé con khoái chí cười khanh khách. Ai nhìn vào cũng tưởng là một gia đình trẻ hạnh phúc.

Cả hai cùng bé con đã cười rất nhiều.

Dường như mỗi ngày trôi qua nàng lại quên dần lí do mình phải ở đây. Nỗi đau khổ lúc đầu đã vơi gần hết đi từ lúc nào Đề Nghi cũng không rõ. Nhưng nàng đang cảm thấy rất vui và dễ chịu khi ở đây cùng hấn.

7. Chương 7

Trời đã vào đông, Đề Nghi đã ở Liên Khiết này nửa năm rồi. Một khoảng thời gian không gọi là quá dài nhưng thật nhiều biến cố cho cuộc đời thiếu nữ đang êm ả của nàng.

Nàng tập thích nghi với các phong tục bộ lạc cũng khá rành, dì Lai Thị đào tạo tiểu nương nương rất tốt.

Nàng ngồi se lông cừu thành chỉ mảnh để từ chỉ có thể dệt vải hay may quần áo. Là vợ nhĩ của tiểu vương gia cũng không cần thiết làm mấy việc này nhưng ở không cả ngày thật buồn chán, đồng thời nàng cũng không như các nương nương khác cần cố gắng làm đẹp ọ qua ọ lại để chồng sủng ái.

Chợt từ xa một đoàn người lớn đi đến làm Đề Nghi nhìn ngay. Dì Lai Thị nói...

- Là bộ tộc phía đông đến chơi!

Cô nàng nhìn tò mò, đoàn người đi thật đông và hoành tráng, mang theo nhiều cống vật và gia súc tặng đại vương. Nổi bật nhất là cỗ kiệu tám người khiêng đi trước, bên trong có một nữ nhân.

Nàng hay cho là mẹ kế của Nhĩ Đa đẹp nhưng không thể so với vẻ đẹp cao sang của cô nương này. Cô ấy có nét đẹp sắc sảo, tinh tế khó ai sánh bằng. Chắc cô nương ấy cũng là nhân vật không tầm thường rồi. Nàng vừa nghĩ thế thì thấy Nhĩ Đa từ trong hờn hờ chạy ra làm ai cũng bất ngờ...

- A Lạc tỉ!

- Nhĩ Đa!

Hắn không giấu nổi nụ cười giăng hai tay ra đón, mỹ nhân trên cổ kiệu không hề do dự từ cao sà vào lòng hắn. Cả hai cười lớn cùng nhau xoay mấy vòng nhìn như ‘nam thanh nữ tú’ vô cùng xứng đôi còn hơn ‘kim đồng ngọc nữ’. Đề Nghi nín thình nhìn cô gái đó thật sự thấy rất là “không tầm thường”

Nàng chưa từng nhìn thấy Nhĩ Đa ôm ai giữa chốn đông người cả trừ nàng. Không phải nàng quá tự tin nhưng hình như hắn quá kiêu ngạo nên không thêm chú ý đến mấy nữ nhi vây quanh. Vậy mà hôm nay chứng kiến hắn ôm lấy một mỹ nhân, cười rạng rỡ như thế kia, tâm trạng nàng có chút sa sầm vào thất vọng, tức tức trong lòng như các cô nương mê hắn ngoài kia.

Giật mình, nàng làm sao lại đi tức vì hắn đi ôm nữ nhân khác chứ, hắn ta làm gì kẻ hắn, nàng không có liên quan. Đề Nghi vội se chỉ tiếp cổ không quan tâm Nhĩ Đa và cô nương đó còn ôm nhau hay không nhưng lòng nặng nề kinh khủng.

- Đó là quận chúa Kha Đề A Lạc, thanh mai trúc mã chơi chung thân với tiểu vương gia từ bé thôi. Tiểu vương nương không cần lo lắng. - Biểu hiện của nàng dù giấu vẫn không qua mắt được người tinh ý như dì Lai Thị nên dì ấy nói giúp cho nàng không hoang mang.

- Con... con có gì mà phải lo chứ dì!? - Nàng nói lắp bắp như gà mắc tóc càng lộ rõ nàng đang bị vấn đề khi thấy Nhĩ Đa ôm mỹ nhân. Dì ấy lại cười thấu hiểu.

- Nhìn là dì biết mà, tiểu vương nương không cần ngại!

- Con không có!

Nàng có chối cũng vô ích vì dì Lai Thị cao thâm lắm. Mà thật sự nàng có tí lo lắng, bồn chồn không vui. Nhớ Nhĩ Đa lập thêm vợ thì số phận nàng chắc còn hẩm hiu hơn khi thân phận thua con dê vợ cả như bây giờ nữa nha.

Nhưng chỉ chốc lát sau thì Nhĩ Đa đã hôn hờ tìm nàng.

- Nghi nhi!

Nghe giọng hắn gọi, nàng công nhận là hơi vui vì hắn vẫn còn nhớ tới mình chứ không vì mỹ nhân kia mà quên luôn. Tên đó tâm trạng rất tốt lại gần cười.

- Tối nay có tiệc đó, nhớ ăn mặc đẹp và đừng làm ta xấu hổ nha! - Tên này nói cũng lộ ra chút xấu xa châm chọc nàng làm nàng mất vui, nhăn mặt nhíu mày...

- Ý huynh tui mặc không đẹp sẽ xấu hoặc đúng không?

- Há há... chứ còn gì nữa!

Nhĩ Đa cười càn rỡ khoái chí khi chọc nàng. Công nhận gã này luôn là gã khôn xấu xa mà. Nàng không cãi lại chỉ tự nhịn tức. Hắn cười đã thấy mặt nàng phụng phịu giận chỉ cười nhẹ nắm tóc sau đó khom sát xuống mặt nàng nói...

- Không mặc đẹp thì cô sẽ tự cảm thấy xấu hổ với người tối nay ta giới thiệu cho đó!

- Biết rồi, tui cũng thấy rồi là quận chúa Kha Đề A Lạc chứ gì? - Nàng tức quá cộc cằn nói làm hắn bức xúc la lên nhìn dì Lai Thị.

- Dì sao lại nói trước làm ta mất vui rồi!

Hắn cằn nhằn như trẻ con chỉ làm dì ấy cười. Dù sao tiểu vương gia và tiểu vương nương cũng chỉ là trẻ con trong mắt dì ấy thôi. Nhĩ Đa tức vì không tạo được bất ngờ cho Đề Nghi nhưng không biết nàng thấy ổn hơn rồi. Hắn vẫn là gã khôn nàng biết không có gì phải lo vì người mới đến.

Ân La giúp nàng đeo thêm vài trang sức bạc sau đó than thở làm Đề Nghi cũng hết hồn, dì Lai Thị giúp chỉnh lại áo cho cũng nhìn nghe...

- Nếu ngày nào tiểu vương nương cũng chịu cho tĩ sửa soạn thì nữ nhân trong tộc không ai dám mơ mộng tiểu vương gia nữa rồi.

- Ý tỉ bình thường muội xấu quá hả? - Nàng không cảm thấy lằng lằng vì độc chiếm Nhĩ Đa mà lại hơi tự ái nha. Nhưng Ân La lắc lắc đầu.

- Không phải xấu, không đẹp bằng lúc sửa soạn lên đường không dì?

Dì Lai Thị nghe cũng cười thật là hiền gặt đầu...

- Ủhm... tiểu nương nương đẹp mà!

Nàng nghe rồi cũng tự nhìn mình trong gương đồng. Hôm nay nàng mặc một bộ áo rất hấp dẫn bằng vải sa mỏng may ôm theo thân người, cổ áo sâu xuống ngực, tay áo ngắn lộ cánh tay mảnh khảnh trắng ngần, thêm vạt váy xẻ cao đến đùi bước một bước là có bao nhiêu chỗ hấp dẫn cần thấy đã thấy hết. Bên ngoài sẽ có thêm áo lông trắng phủ ngang vai cho ấm. Kiểu áo này các nương nương vợ bô lão mặc thường nhưng tại nàng thích mặc áo kiểu 'con nít' kín đáo, ấm áp hơn.

Nàng mím môi hồng nhẹ hi vọng Nhĩ Đa cũng thấy mình đẹp. Nàng chưa bao giờ mong ai đó thấy mình đẹp cả. Ngày xưa tuy thích Thụ Thiên ca nhưng nàng chưa bao giờ để ý đến điều này.

Bây giờ nhắc về Thụ ca hình như nàng đã quên mất luôn thật kì lạ, nhớ trước kia không gặp là đã nhớ huynh ấy. Giờ nàng lưu lạc nơi phương bắc này khó lòng trở về, Thụ Thiên có lẽ cũng không còn nhớ đến nàng nữa.

Giờ thì nàng chỉ chờ một giọng ra lệnh khó ưa của hắn ta mà thôi. Và mới nghĩ đến Nhĩ Đa đã phất cửa lều lên đi vào...

- Xong chưa Nghi nhi?

Hắn bước vào vẫn phong độ như ngày thường với áo choàng đen, tóc cột nửa ra sau làm gương mặt nam tính càng tuấn tú hơn. Và hắn đờ ra nhìn nàng ngay. Đề Nghi biết hắn nhìn nên mắc cỡ, không tự tin khi mặc thể này nên cũng chẳng dám ngẩng lên.

Hắn thấy nàng thẹn thùng nên cười nhẹ nói...

- Áo đẹp thật đúng là dì Lai Thị may mà! - Hắn ta chỉ khen cái áo làm tâm trạng nàng hơi mất hứng nha. Dì Lai Thị chỉ cười trả lời.

- Cảm ơn tiểu vương gia quá khen. Cũng nhờ tiểu nương nương đẹp nên nhìn áo càng đẹp! - Chỉ có dì ấy nói đúng 'sự thật' làm nàng tự tin lên mặt.

- Cô ta thì liên quan gì chứ!

Nhĩ Đa toát miệng cười ha hả chọc làm nàng muốn giữ bộ dạng tao nhã khi mặc đẹp cũng không được. Nàng không chần chừ khi hung hăng lao lại nắm tóc hắn rồi giật. Tên nọ vừa la vừa cười, dần co với nàng rồi đi luôn.

Ân La và dì Lai Thị chỉ lắc đầu thật không hiểu nổi cách bày tỏ tình cảm dữ dội của hai chủ nhân mà.

Đề Nghi thật sự rất tức khi tự khùng điên mong hắn thấy mình đẹp nên ầm ỨC một mình đi trước. Nàng không biết ánh mắt hắn nhìn nàng rất ôn nhu, vui vẻ bước theo.

Chợt trời có vài bông tuyết rơi xuống làm nàng ngừng lại nhìn lên hơn hờ. Hắn chỉ đứng trông nàng cổ dùng tay chụp lấy tuyết và cười tươi. Nụ cười của nàng làm hắn cảm giác có thể đánh đổi mọi thứ để được nhìn thấy.

- Tuyết kia Nhĩ Nhi! Tuyết thật! Mùa đông ở nhà tui không đủ lạnh để có tuyết, có khi chỉ thấy được vài hạt thôi.

Nàng nói như con chim non nhảy qua nhảy lại háo hức. Nhĩ Đa thấy nàng thích như vậy nên nói...

- Mấy ngày nữa thảo nguyên sẽ trắng xoá đẹp hơn nữa kìa!

- Thật hả?... nhưng chắc sẽ lạnh hơn nữa ha!

Cô nàng chưa gì đã run lên cầm cập vì trời rét buốt, mà bộ áo đang mặc đẹp thật nhưng hơi mỏng manh so với mấy bộ áo vải bông dày nàng hay mặc. Nhĩ Đa nhanh chóng bước đến lấy áo choàng của mình choàng qua vai nàng và cẩn thận thắt lại.

Đề Nghi nghe tim đập loạn, mắt cứ nhìn hấn khi được quan tâm như thế. Nàng không biết thật ra ngoài việc không muốn nàng lạnh, Nhĩ Đa cũng cố ý không cho ai có thể nhìn nàng trong bộ đồ hấp dẫn ‘hở hang’ nọ. Thân thể của nàng chỉ có hấn có thể nhìn thấy thôi.

Nhĩ Đa giúp nàng choàng áo rồi ôm nàng lên ôm chặt cho nàng không lạnh nữa. Má nàng đỏ ửng không dám nhúc nhích, lòng vui vui vì sự ấm áp này. Hấn đi nhanh và chỉ tay về phía sông tối mờ ở xa bên kia và nói...

- Khi sông đóng băng, bốn vương sẽ dẫn cô qua cánh rừng bên kia xem gấu ngủ đông!

- Nghe cũng hay nhưng sao lại xem gấu dễ sợ lắm. Chúng ta đi bắt thỏ được không? Tui hồi bé cũng có nuôi thỏ nữa đó! - Nàng cũng hơn hờ không ngại vùi vùi hấn. Nhưng tên chết tiệt chỉ bấu môi nhăn mặt phán ột câu.

- Thỏ thì chán phèo!

- Êh, thỏ dễ thương mà!

Nàng nổi cơn bực bội nữa rồi, mới thấy hấn tốt với mình sau đó nhanh chóng lại đáng ghét. Nhĩ Đa chỉ khẽ cười thích thú giơ lên một chiếc lắc bạc có đính chuông nhỏ rất xinh xắn. Trên mặt lắc còn gắn các mẫu hoa văn vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

Nàng đờ ra nhìn là thấy thích ngay. Hấn vui vẻ vì thứ này chắc chắn phải đẹp độc nhất rồi, chính tiểu vương gia đây đích thân sai thợ bạc làm theo ý hấn, chỉ có một duy nhất thôi không có cái thứ hai. Hấn nín lấy tay nàng mang vào làm Đề Nghi ngỡ ra.

Tim nàng muốn trẻ mấy nhịp vì hồi hộp, má nóng ran nhìn tay mình có chiếc lắc rồi hỏi lí nhí...

- Cho...cho tui hả?

- Không cho thì mang vào tay cô làm gì chứ? - Nàng ngốc hơn hấn nghĩ nữa. Xưa nay tiểu vương gia chưa từng tặng quà cho nữ nhân nào, vả lại tặng một chiếc vòng bạc rất có ý nghĩa nhưng nàng ngây ngô không biết được tập tục ở đây. Đề Nghi mím môi hỏi hơi sợ sệt.

- ... lẽ huynh mượn thì sao?

Đề Nghi tất nhiên không muốn hấn mượn nên mới hỏi chỉ khiến Nhĩ Đa bật cười rất vui vì nàng cả chuyện đó cũng nghĩ ra. Hấn nói ngay...

- Haha... thật là... bốn vương cho cô mượn luôn không cần lấy lại được chưa Nghi nhi?

Nhĩ Đa vui vẻ bước tiếp không biết nàng rất vui nhưng cố không cho hấn thấy mình cười tủm tỉm. Nàng dựa lên vai hấn nhìn tay có chiếc lắc mà thích lắm. Nhĩ Đa chỉ ôm nàng đi nhanh cười nhẹ, nàng không biết tập tục ở đây nam nhân tặng vòng bạc có nghĩa là cầu hôn nữ nhân họ thích. Chắc chắn nàng không thoát khỏi tiểu vương gia này cả đời rồi.

Cả hai đến sau cùng do la cà ngắm tuyết. Lều chính lớn có mái tròn có nắp hở ra nên các bệ than sưởi ấm bốc khói cao không bị ngạt. Tiệc hôm nay chỉ dành cho bộ lão và những người cấp cao nên không tổ chức ngoài trời như thông thường. Bên trong mọi người đã đông đủ, không khí rất sang trọng, ấm áp.

Và tên khốn chết tiệt lại như vậy không bao giờ cho nàng xuống cho đến khi đặt nàng vào đúng chỗ ngồi. Đề Nghi mắt cứ rất ngại, bộ lão quen mắt chỉ cười không sao nhưng còn mấy bà vợ của những người cấp cao chỉ liếc xéo nàng tỏ ra không ưa. Nàng không muốn bị bắt đi lần nữa vì mấy nữ nhân thích Nhĩ Đa ghen tuông đâu.

Quận chúa A Lạc cũng nhìn nàng. Nhĩ Đa vui vẻ ngồi cạnh ngay cô ấy làm Đề Nghi nhìn qua, nhìn gần cô ấy càng đẹp động lòng người nha. Giữa lều đang có múa nên mọi người tập trung xem và uống rượu vui vẻ. Nhĩ Đa chỉ ôm nàng ra trước ‘khoe’ với quận chúa...

- A Lạc tỉ! Đây là vợ nhì của ta tên Hạ Đề Nghi. – Nàng bối rối cười chào quận chúa theo sự giới thiệu của Nhĩ Đa.

- Muội chào tỉ!

A Lạc nhìn nàng và cái cách Nhĩ Đa phần khởi khi giới thiệu, cùng tay hấn không rời người Đề Nghi là hiểu rồi cười thật ngọt với nàng...

- Muội đừng khách sáo thế. Muội hình như không phải là người phương bắc này!

- Oh dạ... muội là người Kỳ Mạc!

- Hèn gì... này Nhĩ Đa, đệ dám chê ta vì cô nương Kỳ Mạc xinh đẹp này hả?

Quận chúa cao giọng chỉ làm Nhĩ Đa cười ha hả. Nàng ngồi giữa đờ ra không hiểu quan hệ của hai người này có phải là hảo bằng hữu chơi chung từ bé hay không nữa.

Tiệc vẫn ồn ào rôm rả, ai cũng rượu thịt xem ca múa rất vui vẻ. Đề Nghi ngồi cạnh Nhĩ Đa mà buồn hiu vì hấn và A Lạc có quá nhiều chuyện để nói do lâu rồi mới gặp. Mà những chuyện của họ nàng có nghe cũng không hiểu, không biết chút gì. Nàng tự dưng cảm thấy mình bị chệch khỏi thế giới của Nhĩ Đa quá.

Đề Nghi chỉ biết ngồi an phận gặm thịt nướng không biết vương gia Đạt Phi tất nhiên cũng có dự tiệc nhìn về phía nàng sau đó cười nhẹ nghĩ gì đó không mấy tốt đẹp.

Đến gần khuya tiệc tàn mọi người rời tiệc đi về hai người đó vẫn còn trò chuyện chưa xong. Nàng đi cạnh, dù tay Nhĩ Đa đặt trên lưng giữ nhẹ lấy nàng nhưng chỉ cười nói mãi mê với quận chúa A Lạc. Nàng không vui nên cũng không nghe được chút gì cả. Nàng tự thoát khỏi tay Nhĩ Đa đi đến gần chuồng ngựa lớn chờ hai người đó nói cho xong.

Nhĩ Đa nhìn nàng đứng cũng không xa nên an tâm nói tiếp với A Lạc không mấy để ý Đạt Phi bước đến chỗ Đề Nghi. Nàng nhìn vị vương gia đó có chút giật mình. Người này dù gặp ít lần nhưng làm nàng thấy có tí hơi đáng sợ dù cho Đạt Phi cười rất tao nhã...

- Lâu rồi mới gặp nhĩ tiểu nương nương! Hôm nay cô đẹp thật đó!

- Cám ơn vương gia quá khen! – Nàng cười cười cho có và muốn trở lại cạnh Nhĩ Đa ngay nhưng Đạt Phi lại nói ngay.

- Chờ Nhĩ Đa sao? Cô có biết hai người đó khi xưa kháng khí như hình với bóng hay không, còn được gọi là cặp uyên ương trên thảo nguyên đó!

Đề Nghi nhanh chóng nhìn lại. Quả thật Nhĩ Đa và quận chúa A Lạc rất xứng đôi với nhau. Nàng cũng cảm thấy mình không sánh bằng quận chúa dù chỉ một nửa. Nhưng dì Lai Thị đã trấn an nàng rồi, nên nàng nhanh chóng trả lời.

- Họ chơi chung từ bé nên thân thiết thôi! - Đề Nghi cố tự tin một chút không có gì phải sợ cả.

- Haha... cô tin thế à? Ta thì cảm thấy không biết họ là bằng hữu hay là ý trung nhân cũ gặp lại đó!

Đạt Phi nói làm nàng ngờ vực không muốn tin nhưng cũng bước lại chú ý nghe hai người nói chuyện. Nhĩ Đa và A Lạc vẫn tiếp tục nói chuyện không nhìn nàng.

- Khổ lắm, đâu ai như đệ cưới Hoa Chu Ni làm vợ cả khiến người ta tức chết! - A Lạc ca cẩm còn làm mặt hờn dỗi có phần làm nũng với hấn.

- Tức gì? Không có tỉ người ta buồn lắm nha! Chỗ đó xa lắm, sau này chúng ta còn khó gặp nhau hơn. - Nhĩ Đa cũng cảm thán rầu rĩ đáp lời làm A Lạc cười vỗ nhẹ má hấn ra chiều rất thân thiết

- Làm như nhớ ta lắm không bằng vậy? Cưng vợ nhì như thế ta vừa xoay lưng đã quên ngay ta luôn rồi!

- Sao mà ta quên được tỉ chứ? Đề Nghi chỉ vừa mới đến nên ta quan tâm thế thôi, chứ chúng ta biết nhau lâu quá tất nhiên ta không thể nào quên tỉ rồi. Hay là suy nghĩ muốn lấy đệ để mỗi ngày chúng ta đều gặp nhau ha! Sẽ vui lắm đó!

- Ấy... thằng khỉ này sao giờ mới cầu hôn tỉ hả? Tỉ làm vợ cả mới chịu nha!

Đề Nghi nghe rồi sững ra bước lùi, cảm thấy lòng rất đau khổ vội xoay người chạy đi. Nàng không muốn ở lại nhìn Nhĩ Đa bên người con gái khác. Đạt Phi cười hài lòng thấy Nhĩ Đa và A Lạc không nhìn thấy Đề Nghi chạy đi nên ung dung đi theo.

Đề Nghi nghe rồi sững ra bước lùi, cảm thấy lòng rất đau khổ vội xoay người chạy đi. Nàng không muốn ở lại nhìn Nhĩ Đa bên nữ nhân khác. Đạt Phi cười hài lòng thấy Nhĩ Đa và A Lạc không nhìn thấy Đề Nghi chạy đi nên ung dung đi theo.

Hai người đó vô tư nói tiếp chuyện tình cảm đang dang dở. A Lạc nín vai hấn không thôi ca cảm làm như đau lòng lắm.

- Nếu đệ không nhỏ hơn ta 3 tuổi thì ta chịu đem đệ về làm chồng rồi, đâu cần phải chán ghét ‘hấn’ dám để ta đi có một mình đến đây. Nhưng ta chỉ thích người lớn tuổi hơn thôi hihi...

- Đem đệ về làm chồng hả? Tỉ dám khinh tiểu vương gia này quá nha!? - Nhĩ Đa nhướn chân mày không chịu nổi tỉ tỉ này mà.

A Lạc cười đánh vào vai hấn cái chát và nói...

- Đồng ý gì cái thằng nhóc này! Để chồng tỉ nghe thấy đánh ghen đệ à biết.

- Sợ quá! Ai mà không biết chúng ta ‘tình chàng ý thiếp’ từ xưa giờ. Khuừ Lãng ca càng không dám đánh ghen nghĩa đệ này đâu - Nhĩ Đa cười khi khi tự tin làm A Lạc nhúu mày thanh bực mình.

Thật sự chồng của A Lạc mà gặp Nhĩ Đa sẽ quên ngay vợ nên cô tỉ hay ghen với Nhĩ Đa lắm. Do bận việc đột ngột nên Khuừ Lãng chưa thể đi đến đại bình nguyên này kịp, song lại sợ Nhĩ Đa chờ hai vợ chồng sẽ nôn nóng nên mới bảo nàng một mình đến trước làm A Lạc tức muốn thổ huyết, giận dữ đi luôn một mình.

Thế nên quận chúa không ngại gằm gừ đe dọa Nhĩ Đa...

- Tiểu tử, chả lẽ chồng tỉ coi trọng đệ hơn tỉ đây chứ. Tránh xa chồng tỉ àk, lo về cương vợ của đệ đi!

- Tất nhiên không cần tỉ nhắc rồi!

Nhĩ Đa cười xoay nhìn phía chuồng ngựa Đề Nghi mới đứng rồi đơ ra vì không thấy nàng. Ngay lập tức hấn nhìn dáo dạt xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng của nàng đâu. Quận chúa A Lạc cũng nhìn phụ hấn vì cũng mới thấy Đề Nghi đi gần đây thôi. Cảm giác trống rỗng, lo lắng trào ngược lên làm hấn phút chốc sợ hãi gọi to tên nàng, muốn nhanh chóng thấy nàng.

- Nghi nhi!

Đề Nghi cố chạy thật xa, không chút phương hướng cứ thế chạy không biết đến đâu. Gió lạnh sộc vào phổi làm nàng không thở nổi, chân mỏi như hết sức mới ngừng lại nghe nước mắt lăn trên má lạnh ngổ bệt xuống bãi cỏ lấm tấm tuyết cạnh bờ sông tối đen.

Nàng cố ngừng khóc nhưng lệ cứ tuôn ra. Nhĩ Đa có ra sao kệ hấn, hấn thích hay muốn cưới thêm nữ nhân nào cũng không liên quan gì, nàng cũng buồn không cần buồn khóc như thế này.

Song lòng nàng đau đớn kì lạ, tim như bị ai vò xé rất khó chịu, đau đớn. Đạt Phi bước theo sau cười nói...

- Ta đã nói bên Nhĩ Đa sớm muộn cũng sẽ đau khổ thôi mà!

Đề Nghi giật mình nhìn lại. Rõ ràng Đạt Phi ghét Nhĩ Đa như thế sao nàng lại khờ khạo sớm nghe theo. Giờ đủ bình tĩnh nàng mới thấy có tí kỳ lạ. Nhĩ Đa hôm nay rất dịu dàng với nàng, còn tặng vòng bạc cho nàng. Hai người đó nếu có gì phải sớm bên nhau rồi sao đến giờ mới cầu hôn như vậy.

Nàng đứng lên chùi nước mắt, nàng nên trở lại hỏi Nhĩ Đa chứ không thể ngốc nghếch chạy đi tự đau như thế này. Dù sao nàng cũng mang danh phận thật sự là vợ lẽ của hấn nên hỏi ra cũng không sao cả. Nhưng Đạt Phi chỉ nhếch mép cười nói theo sau lưng nàng khi nàng xoay bước...

- Cô có biết Nhĩ Đa nổi tiếng không có khuyết điểm không Đề Nghi?

Nàng vẫn cố bước cảm giác rất là sợ. Nàng không muốn gần tên vương gia trẻ tuổi này xúu nào cả. Hấn vẫn nói lớn mặc nàng có như không muốn nghe.

- ...đúng là trừ tính cách cao ngạo, hẳn không có khuyết điểm nhưng giờ có cô đó Đề Nghi!

Nghe đến nước này nàng tức điên không chịu nổi cũng xoay lại la lên...

- Nè! Chê tui xấu xí không xứng làm vợ hẳn ta chứ gì? - Tự ái của nàng lại nổi dậy nha chỉ vì tên khốn đó đẹp bất thường thôi chứ đâu phải do nàng

- Ha ha... đâu có, ta khen cô đẹp cơ mà!... Chỉ là khi chính cô bị gì chắc hẳn sẽ lộ ra khuyết điểm đó thôi!

Đề Nghi nghe phút chốc run sợ. Chuyện khuyết điểm của Nhĩ Đa ra sao nàng cũng không tò mò, khó hiểu nhưng mạng nàng đang bị đe dọa mới quan trọng lúc này. Đề Nghi nhanh chóng chạy đi nhưng vì quá sợ nên chưa gì đã vấp té. Đạt Phi chỉ cười nhớn nhớn bước đến.

Lần này cũng vì liên quan đến Nhĩ Đa, sao đời nàng cứ luôn gặp phải rắc rối vì tên khốn chết tiệt ấy chứ.

Đạt La Mạ nhanh chóng quỳ xuống có hơi sợ nhưng cũng phải bẩm báo lại cho tiểu vương gia đang rất nóng giận.

- Vương gia cũng đã cho người tìm phụ thêm nhưng trong vòng năm dặm vẫn chưa có tin gì cả thưa tiểu vương gia!

- Còn không mau đi tìm cho ta! - Nhĩ Đa giận dữ hất tất cả mọi thứ trên cái bàn nhỏ trước mặt không thể đếm tính. Đạt La Mạ co ro khom nói.

- Nô tài đi tìm tiếp ngay!

Đạt La Mạ run run chạy đi vì cái kiêu nổi nóng của tiểu vương gia không như thường ngày tí nào. Nhĩ Đa ngã vào sau thành ghế ôm trán. Không ai dám làm phiền hẳn lúc đáng sợ thế này cả. Chưa tìm ra tiểu nương nương thì mọi người như vẫn có dao kề sẵn trên cổ chết lúc nào hẳn muốn thôi.

Dì Lai Thị mang thức ăn vào thấy hẳn cũng không ăn phần ăn mang đến lúc sáng. Dì ấy đến gần nhẹ nhàng sờ vai hẳn và nói trấn an...

- Ngủ hay ăn tí gì đi tiểu vương gia, đã hai ngày rồi còn gì! Có tin, dì sẽ gọi người dậy ngay mà.

Nhĩ Đa nghe giọng dì Lai Thị thì mở mắt, nín lấy tay dì ấy. Cái nắm tay hơi run, ánh mắt có tí sợ hãi...

- Tại ta mà... Cô ta đứng ngay gần ta, lẽ ra ta nên giữ chặt tay cô ấy. Giờ ta thật không biết là Đề Nghi bỏ đi hay là bị ai bắt... Dì à, lỡ mà cô ta cố ý muốn bỏ trốn khỏi ta nhưng ta bắt lại thì sao? Lỡ ta làm việc sai lầm khiến cô ấy lại không cười với ta...

Về mặt của hẳn đang vô cùng bấn loạn, lo sợ. Hẳn phải bỏ ra nhiều thời gian để nàng cười với mình, không nói hận ghét mình nữa nhưng chưa chắc trong lòng Đề Nghi đã hết ghét hận hẳn. Nhĩ Đa rất sợ.

Lâu rồi dì Lai Thị chưa thấy Nhĩ Đa lại trở nên thế này. Bây giờ hẳn hết như lúc còn nhỏ nhìn thấy mẹ bị các vợ khác của vương gia hành hạ, uất ức đến mức tự vẫn. Dì ấy quá hiểu rõ chủ nhân của mình vì vậy bản thân rất sợ mất đi tình cảm nên tự không thật lòng với ai để tránh tổn thương. Bà ấy nhẹ nhàng vuốt tóc hẳn âu yếm như con trai ruột.

- Tiểu nương nương không tự ý bỏ đi như thế đâu. Nếu muốn thì tiểu nương nương cũng đã có rất nhiều cơ hội bỏ đi trước đây nhưng đâu làm thế. Chắc chỉ là ai đó ganh tị bắt giữ, Đạt La Mạ và lính sẽ tìm ra ngay mà. Không sao cả người đừng hoang mang.

Hẳn ngẩn nhìn vẫn như đứa trẻ ngày xưa lại hỏi...

- ... là thật đúng không dì? Cô ấy không bỏ trốn khỏi ta?

- Ừm.. dì có bao giờ nói dối người đâu!

Nhĩ Đa cố bình tĩnh lại với những lời khuyên của dì Lai Thị. Hẳn cũng nghĩ nàng nhất định cũng không có gan dám bỏ trốn. Còn ai dám bắt nàng chắc hẳn tiểu vương gia cũng sẽ cho trả giá đắt. Hẳn đi nhanh ra tìm nàng.

Dì Lai Thị và Ân La ở lại chỉ mong tiểu vương gia mau chóng tìm ra Đề Nghi bình an trở về thôi.

Lúc đó, Đề Nghi run lên không chịu nổi, cả cơ thể bé nhỏ gồng gượng muốn vươn về phía trước mà không đủ sức, bất lực vì dây trói chặt quanh người. Cuối cùng cố gắng vô ích nàng la làng...

- Nè, không cho tui ăn thì thôi. Sao lại giở trò để cơm trước mắt tui hả đồ ác độc!

Đạt Phi nghe nàng ồn ào đưa mắt nhìn lên. Nàng bị trói vào cột trụ lều đi săn khá to có mâm cơm đùi gà hân ta cố ý đặt ngay trước mặt nàng. Đề Nghi bị bắt hơn hai ngày đói đã man thèm nhỏ dãi rất, rất là muốn cắn cái đùi gà to bóng, béo ngon kia nha.

Tên nọ chỉ cười nằm thư thái trên giường nhỏ đọc sách tao nhã nói...

- Vốn ta bắt cô về để hành hạ mà!

Chỗ này trong rừng cây thưa xa chỗ bộ tộc khó ai tìm ra nên hân cứ thoải mái cho nàng la ầm ĩ cũng không ai cứu.

- Đồ bỉ ổi! Vô liêm sỉ!

- Nè, không ăn sao có sức chửi hoài vậy?

Đạt Phi nghe chửi mấy ngày cũng phải bực nha. Hân ta quạu nhưng nàng vẫn cố giãy nảy cố thoát. Đột ngột mắt Đạt Phi sưng ra nhĩ nàng vùng vẫy. Hân nhanh chóng bước xuống vội vã tiến đến gần nàng làm nàng run lên sợ hãi.

Hai ngày hơn bị bắt nhưng Đạt Phi chỉ trói nàng thế thôi, còn cho uống nước nữa không làm gì. Nhưng chả lẽ bây giờ hân muốn làm vậy chứ?

Hân bước đến tay sờ lên vai nàng có áo choàng đen làm nàng cả người tê dại rất sợ. Nàng đã từng biết cảm giác kinh sợ, đau khổ khi bị nam nhân cưỡng bức. Nhưng lúc đó nàng cũng bị bịt mắt, Nhĩ Đa cũng do say chứ không phải cố ý làm thế.

Cơ thể nàng không muốn bị người nam nhân nào khác đụng chạm ngoài Nhĩ Đa cả vì dù sao miễn cưỡng nàng là người của Nhĩ Đa rồi. Nếu Đạt Phi làm vậy thì nàng thà cắn lưỡi còn hơn, chết ngay lập tức.

Song trong lúc nàng vô cùng bồn loạn sợ hãi thì Đạt Phi chỉ vội vã cởi trói cho nàng rồi không từ tốn cố lấy cho bằng được áo choàng của nàng.

Nàng ngỡ ngàng nhìn Đạt Phi chỉ giật lấy áo choàng đen có đệm viền lông trắng xung quanh cảm run run. Tự dưng tên đó không làm gì nàng chỉ cầm áo mất long lanh làm nàng còn sợ hơn gấp bội.

- Áo choàng của Nhĩ Đa! - Cái áo màu đen, lại to dài hơn người Đề Nghi thì chắc chắn không phải áo của nàng. Chính Đạt Phi cũng từng thấy Nhĩ Đa khoác cái áo này rồi vô cùng phong độ.

- Ồ... phải! - Nàng phút chốc cũng đỡ đắn gặt đầu hùa theo nhưng chưa hiểu chuyện quái lạ này lắm

- Ôi, áo của Nhĩ Đa sao hai ngày nay ta không để ý chứ?

Đạt Phi không những ôm lấy còn kê lên má chà chà hạnh phúc làm Đề Nghi sợ lắm rồi đó. Song tên đó chỉ nghe mùi thơm nữ nhi bám đầy áo vội nóng giận chửi nàng lúc này vẫn xanh mặt ngơ ngác.

- Sao toàn mùi của cô không vậy?

- Tui choàng hai ngày rồi mà... nhưng sao tự nhiên lại cướp áo của tui, tui lạnh lắm. - Nàng với tay níu lại áo của mình thì Đạt Phi giật đi không cho lại cộc cằn nói.

- Áo của Nhĩ Đa!!!

- Nhưng huynh ấy choàng cho tui mà, là áo của tui!

Nàng nói sự thật thôi nhưng làm Đạt Phi đờ ra không lằng lằng nữa buông thông áo, ngồi ưỡn xuống giường không thèm để ý nàng đã được cởi trói rồi. Đề Nghi run run nhìn mặt gã vương gia đang biến chuyển đáng sợ lắm nhắm chửi Nhĩ Đa.

- Ta hận Nhĩ Đa! Ta ghét hân! Sao lại có thể choàng áo quan tâm cô như thế chứ?

Đề Nghi nhìn kĩ hần tuy nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng ánh mắt buồn bã đau khổ. Nàng lúc này có cơ hội chạy đi song vì tò mò vẫn ở lại và tiến đến hỏi Đạt Phi một cách rụt rè...

- Bộ... huynh thích tui nên ghét Nhĩ Đa hả? - Nàng hỏi thật theo suy luận thôi làm Đạt Phi nhăn mặt nhìn lên chọi cuốn sách vào trán nàng một cách tàn bạo. Nàng ôm trán muốn khóc nghe hần nói ngay

- Nằm mơ hả? Ai thèm cô chứ? - Vương gia rùng mình ớn lạnh khi nghĩ về nàng nha.

Đề Nghi hơi bị sỉ nhục nhưng không bị loại người này thích cũng may rồi nên nhúu mày hung hăng...

- Không thích thì thôi. Tại huynh tự dưng bắt tui còn nói ghét Nhĩ Đa nữa... àk còn cướp áo Nhĩ Đa của tui nữa. Nếu không thích tui thì giống thích Nhĩ Đa rồi còn gì!?

Nàng giận quá nói vậy thôi nhưng Đạt Phi đơ ra nín lặng, còn xoay mặt má hơi sượng đỏ. Đề Nghi bước lùi đúng hai bước, sợ hãi cùng cực cố hết sức bình tĩnh mà lắp bắp rặn từng chữ hỏi lại..

- Huynh . Thích . Nhĩ . Đa !?!

8. Chương 8

- Không thích thì thôi. Tại huynh tự dưng bắt tui còn nói ghét Nhĩ Đa nữa... àk còn cướp áo Nhĩ Đa của tui nữa. Nếu không thích tui thì giống thích Nhĩ Đa rồi còn gì!?

Nàng giận quá nói vậy thôi nhưng Đạt Phi đơ ra nín lặng, còn xoay mặt má hơi sượng đỏ. Đề Nghi bước lùi đúng hai bước, sợ hãi cùng cực cố hết sức bình tĩnh và lắp bắp rặn từng chữ hỏi lại..

- Huynh . Thích . Nhĩ . Đa !?!

- Không có! - Đạt Phi bối rối chối ngay nhưng càng lộ ra sự kì lạ. Đề Nghi không thể tin nổi ôm má muốn choáng váng.

- Trời... là thiệt rồi. Hèn gì huynh ghét tui muốn ám hại tui. Sao huynh cũng đi thích loại người xấu xa như hần chứ vương gia?

Nàng thật rất bức xúc không cam tâm nói làm Đạt Phi cứng họng không nói lại gì cả, điều đó cũng đồng nghĩa với việc thích Nhĩ Đa là thật.

Đề Nghi sốc quá, không muốn tin đến cả nam nhân cũng thích gã khốn đó. Hết mẹ kế, biểu muội, nay còn đến cả ông thúc trẻ yêu thích hần cũng hại nàng. Càng lúc nàng càng hận thù cái vẻ ngoài cuốn hút hấp dẫn 'ông đực lẫn ong cái' của Nhĩ Đa.

Đạt Phi có vẻ buồn lòng, tay sờ cái áo choàng to rồi nói ừ xìu...

- Bí mật lớn nhất của ta bị lộ rồi sao?

- Huynh thích... Nếu đã thích tại sao lại luôn đối chọi và hại Nhĩ Đa chứ? - Nàng thật không hiểu bởi thích thì ai mà không muốn điều tốt đẹp đến đối phương chứ. Nhưng Đạt Phi gào lên.

- Cô làm như ta muốn đi thích hần lắm không bằng. Ta ghét hần vì hần làm ta thích hần... Ôi nhứt cái đầu!

Đạt Phi càng nói càng lộn xộn, đây là chuyện duy nhất luôn khiến vương gia Đạt Phi ăn ngủ không yên. Đề Nghi nhìn tên đó như vậy thâm nghĩ chắc hần chịu rất nhiều áp lực khi đi thích loại người tệ hại như Nhĩ Đa.

Nàng ngồi xuống vỗ vai Đạt Phi...

- Huynh có thể chia sẻ với tui mà!

Đạt Phi nhìn nàng rồi tỏ ra vô cùng khốn khổ. Chuyện này hẳn giấu không ai biết, không ai hay cả vì cảm giác nó nực cười và rất nhục nhã. Hắn nhìn áo choàng của Nhĩ Đa một chút rồi tự khoát lên vai như muốn gài Nhĩ Đa hơn, nhớ về chuyện trong quá khứ khi kể cho Đề Nghi nghe.

- Năm đó ta 15 tuổi, cái tuổi mới lớn rất nhạy cảm. Lần đó ta theo cha đi họp bộ lão gặp hắn lần đầu tiên. Hôm đó mẹ hắn vừa tự tử, hắn đứng khóc với vương gia cha hắn. Hắn lúc đó chỉ là một thằng nhóc mảnh khảnh, ốm nhỏ, da trắng ngần, vô cùng mỏng manh đẹp như một tinh linh nhỏ trên thảo nguyên này. Cha hắn giận dữ đánh cho hắn một bạt tay làm hắn té nhưng cứ khóc. Nhĩ Đa lúc đó thật sự đẹp lắm cô không biết đâu, nhìn hắn trong sáng thánh thiện không có gì có thể làm vẩn đục nổi vẻ đẹp đó. Tim ta từ giây phút đó như nghẹt thở mỗi lần nhìn thấy Nhĩ Đa.

Đạt Phi kể, vẻ mặt dâng tràn cảm xúc tay chân quờ quạng diễn tả bằng những từ ngữ khiến nàng tưởng tượng theo chỉ cảm thấy rất... mắc ói. Nếu không bị bỏ đói mấy ngày nàng thế nào nàng cũng sẽ ối hết vì Nhĩ Đa mà trắng ngần, mảnh mai, mong manh, thánh thiện lại còn đẹp không tì vết nữa thật KHỦNG KHIẾT quá.

Tuy bình thường đôi lúc Đề Nghi cũng thấy Nhĩ Đa đẹp nhưng hoàn toàn nam tính không có chút nào như Đạt Phi kể ra cả. Và Đạt Phi hết mơ màng, tự nổi nóng kể lại giai đoạn sau...

- Đó là lần đầu ta thấy nó khóc và cũng là lần cuối... Hắn càng lớn lại càng trở nên kiêu ngạo, hồng hách, lăng nhăng đi đâu cũng toàn nữ nhi. Thậm chí khi hắn trưởng thành còn cao to hơn cả ta không giữ lại dáng vẻ mảnh khảnh mềm mại kia nữa, đi đâu cũng ở trần cả làm da trở nên ngăm đen như thế. Ta rất thất vọng cố tỏ ra ghét hắn để tỉnh táo lại nhưng chết tiệt là nhìn thấy Nhĩ Đa ta không thể nào bình tĩnh kiềm chế cảm xúc.... Ta thấy hắn bên cô, ta muốn bắt cô hại cô làm nó khóc lần nữa kiểm tra lại xem ta có thật là mất trí hay không?

Nàng tính nói ngay hắn thật mất trí lắm luôn vì lại đi thích loại người tệ như thế nhưng rồi trông Đạt Phi chìm trong tình cảm bản thân mình không muốn rất đau khổ như vậy thật tội nghiệp. Chắc chắn hắn bị dày vò lắm khi trông người mình thích không còn như lúc đầu nhưng vẫn không thể ngừng chính mình lại được.

Gã Nhĩ Đa đó đến nữ nhi cũng không xem trọng tình cảm của họ nói gì hiểu nổi tâm ý sâu kín của vương gia Đạt Phi chứ. Đề Nghi cảm thông vỗ nhẹ vai tên nọ an ủi...

- Thương ai đó không bao giờ sai lầm cả. Huynh không có mất trí đâu vương gia!
- Thật không?... Cô là người đầu tiên ta kể mà không cho đó là biến thái, khủng điên đó!
- Hì... có gì đâu! – Nàng cười toe toét như mình đã làm việc tốt an ủi được Đạt Phi. Song Đạt Phi nhú mày lại nói.
- Cảm ơn cô nhưng cô là vợ của Nhĩ Đa! Chuyện của ta chắc chắn không còn là bí mật nên phải giết cô thủ tiêu mới ổn.

Đạt Phi nói là lập tức đi rút cây kiếm. Nàng lại sợ run mặt tái mét nhìn vương gia không phải đùa. Đề Nghi vội vã nói lấp bấp loạn lên...

- Êh! Tui không nói với ai đâu! Này giờ chúng ta tâm sự quá trời sao nữ giết tui chứ! – Nàng muốn khóc, biết thế chạy rồi chứ không ở lại làm trò để bị giết.
- Nói chuyện với cô cũng nhẹ lòng ta lắm nhưng chả lẽ tâm sự rồi không được giết hay sao?
- Ủh ... hihi!

Đề Nghi gắng gượng xoay chuyển tình hình vì không muốn bị chết vì nói chuyện tâm tình với người ta đâu nha. Đạt Phi nhìn nàng rồi nói lạnh giọng...

- Ta coi như không tâm sự với cô, nghĩ đến cô được Nhĩ Đa ôm ấp, âu yếm trong lòng là ta muốn giết rồi!
- Áhhh ... đừng làm thật vậy chứ!?

Đề Nghi hoảng loạn phóng ra khỏi cái lều đi săn cuống chạy. Đạt Phi nhanh chóng đuổi theo. Nàng nhắm mắt chạy, chạy, chạy thì thấy con sông phía trước thoát khỏi rừng thông. Lần này không có áo choàng to

nặng nên cũng có sức hơn. Nàng chỉ lo chạy không dám nhìn lại phía sau Đạt Phi sắp bắt kịp chưa thì va vào một người to lớn.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Đạt La Mạ lại vui như vậy, Đạt La Mạ thì thấy tiểu nương nương còn mừng hơn cả chết đi sống lại. Tìm ra tiểu nương nương thì hẳn không bị tiểu vương gia xử tội rồi.

- Đạt La Mạ!

- Tiểu nương nương... hic tìm ra người rồi nô tài hạnh phúc quá!

Cả hai nắm tay nhảy tung tung mừng mừng tuổi tuổi vì ai cũng thấy mình thoát chết. Đạt Phi lao ra thấy thuộc hạ của Nhĩ Đa lập tức hết hồn. Đề Nghi sợ nên nhanh chóng núp sau Đạt La Mạ. Lính bao vây Đạt Phi truất kiếm của tên nô. Đạt Phi bắt lực vì bị bại lộ thế này.

Chợt phía sau có vài người phi ngựa đến. Đề Nghi nhìn lại thấy Nhĩ Đa, hẳn cũng thấy nàng, không đợi ngựa dừng đã vội vã nhảy ngang xuống ôm ngay nàng lên.

- Cô đây rồi Nghi nhi!

- ... tui không sao, bỏ tui ra đi mà Nhĩ Nhĩ!

Nàng mắc cỡ vì có quá trời người ở đây Nhĩ Đa vẫn cứ ôm nàng lên cao, còn không do dự dụi mắt vào cổ nàng cảm nhận nàng còn ở đây, ấm áp, thơm ngọt. Nếu không phải nàng cẩn thận hẳn muốn hôn ngay nàng nữa vì rất mừng rỡ.

Đạt Phi nhìn nụ cười hạnh phúc của Nhĩ Đa trao cho Đề Nghi, cả sự ôn nhu ngọt ngào như vậy chỉ xoay đi không muốn nhìn nữa. Đề Nghi run run mắc cỡ nhưng cũng rất an tâm khi trong tay Nhĩ Đa ấm. Hắn nhìn Đạt Phi thì lại chuyển từ vui mừng sang giận dữ bước qua lính nói...

- Không ngờ thúc to gan như thế, dám bắt cả vợ của ta!

- Ủh... cứ xử ta đi! - Đạt Phi cũng không muốn nghe Nhĩ Đa giận chỉ vì lo lắng, yêu thương Đề Nghi như thế nên nóng nảy trả lời không chút sợ hãi.

Đề Nghi trong tay Nhĩ Đa nhìn vương gia như vậy lại cố ý tỏ ra thù ghét Nhĩ Đa nữa mà chột dạ. Dù sao Đạt Phi thích Nhĩ Đa cũng rất đau khổ rồi nếu còn bị Nhĩ Đa đối xử tệ lại còn đau lòng hơn. Nàng không muốn Nhĩ Đa không biết càng làm Đạt Phi thêm tổn thương.

Nghĩ thế Đề Nghi nhanh chóng vùng vẫy đẩy tay Nhĩ Đa ra làm hắn bất ngờ trông nàng thoát xuống rồi chạy nhanh ra chỗ của Đạt Phi. Vương gia Đạt Phi bất ngờ nhìn nàng làm như vậy. Còn Nhĩ Đa bỏ ngờ sau đó mau chóng giận dữ nhìn nàng nói với mình...

- Vương gia không làm gì tổn hại tui cả! Chỉ là hiểu lầm thôi huynh đừng truy cứu nha Nhĩ Đa!

- Cô giống với bốn vương hầu? Hắn ta bắt cô gần 3 ngày rồi. Sao cô còn...

Nhĩ Đa rất giận, tay run run lên hết. Đạt La Mạ và bọn lính thông minh né xa tiểu vương gia chút xíu kéo bị liên lụy mất mạng. Đề Nghi biết Nhĩ Đa nóng tính, lại hay thù dai nên nhất định không để Đạt Phi có mệnh hệ nào. Nàng cứng rắn đáp lời...

- Nếu huynh trách tội vương gia Đạt Phi thì tui... tui sẽ không thề về với huynh nữa!

Nàng cũng không biết mình dọa như vậy hẳn có thấy nghiêm trọng để tha không nhưng Nhĩ Đa sắc mặt càng chuyển xấu hơn. Ánh mắt hắn vô cùng giận dữ, cả người như đang ngồi trên tổ kiến lửa, quanh người toả ra sát khí kinh khủng.

Đề Nghi cố không sợ vì vẻ mặt giận dữ của hắn. Nàng không muốn Đạt Phi đau khổ thêm vì hắn nên mới làm vậy thôi chứ không cố ý chọc hắn điên tiết như vậy đâu. Đề Nghi mím môi cố không mềm nhũn vì sợ hắn. Chợt Đạt Phi nói nhỏ sau vai nàng.

- Cám ơn cô... ta biết là vì ta, nhưng ta cũng có ý hại cô, vả lại lúc làm việc này ta cũng suy nghĩ đến hậu quả rồi!

- Không... tui không để Nhĩ Đa làm gì huynh đau khổ thêm đâu!

- Cảm ơn cô Đề Nghi! Cô là người tốt!

Nàng và Đạt Phi nói nhỏ với nhau trông ra vừa bí mật lại quá thân mật làm gân trán tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa nổi cộm, mặt đỏ ngầu vì giận, ánh mắt trừng trừng nhìn Đề Nghi bên Đạt Phi, tay hắn thu lại thành nắm đấm sắp không kiềm chế lại rồi.

Đạt La Mạ và bọn lính lại lùi xa thêm chút nữa vì thấy tiểu vương gia muốn bốc hỏa vì nổi điên nhanh chóng gầm lên...

- Hai người có gì với nhau hả?

- Thả vương gia ngay đi!

Nàng vẫn cứng cỏi chọc hắn thêm dù sợ lắm. Nhĩ Đa lúc này thề chỉ muốn đem Đạt Phi ra băm dập thành trăm mảnh. Nàng là của hắn nhưng lại đi bên vực cho nam nhân khác khi kẻ đó còn to gan bắt nàng đi làm hắn lo lắng cồn cào mấy ngày như vậy.

Nhĩ Đa bước đến muốn giết ngay Đạt Phi thì nhìn thấy trên người Đạt Phi khoát áo choàng đen. Hắn nhìn áo rõ ràng là của mình ...

- Áo choàng của ta... - Hắn đã khoát cho Đề Nghi nhưng lúc này nàng không choàng mà lại là Đạt Phi. Nàng và Đạt Phi hết hồn vì sợ hắn sẽ phát hiện ra tình cảm của Đạt Phi. Nhĩ Đa như con sư tử núi đang điên loạn. - ... cô đưa hắn áo của ta sao?

Sự tình kiểu này Nhĩ Đa tức chết quá. Đạt Phi bối rối không nói gì. Nàng vì Đạt Phi nên cũng cố giúp giấu mọi chuyện vì dù sao bản thân cũng đã hứa không nói với ai, giữ bí mật rồi. Đề Nghi đành nghĩ gì thì nói đối đó thuận theo sự việc không mấy tốt lúc này...

- Huynh ấy lạnh nên tui đưa mặc đồ không được sao?

- Cô... cô và hắn đúng là... - Nhĩ Đa nói không nổi nữa vì chẳng đoán ra nàng và Đạt Phi dám làm trò gì sau lưng hắn rồi? Nàng hung dữ trả lời ngay không muốn hắn nghĩ bậy ỉnh và Đạt Phi.

- Đúng là gì chứ? Bây giờ nếu huynh không coi như không có gì thì tui rủ huynh ta đi ngay đó!

- Cô dám... ?! Ta... ta...

Nhĩ Đa ghen ắng trong cục tức. Hắn đương nhiên không thể để nàng đi nhưng không biết giữa nàng và Đạt Phi là thế nào thì vẫn không bớt giận.

Đề Nghi vẫn cắn môi tỏ ra kiên định, nếu Nhĩ Đa không chiều thì nàng sẽ nhanh chóng làm như vậy thật. Đạt La Mạ và bọn lính cũng nín thở ôm nhau run nhìn tình hình căng thẳng này.

Đạt Phi cũng nhìn nàng cố che giấu giúp mình nên khiến Nhĩ Đa rất giận. Nhưng Nhĩ Đa chỉ xoay đi không nói năn gì làm nàng thở phào, tay chân muốn bủn rủn do căng thẳng quá. Nàng cười một cái với Đạt Phi rồi chạy theo Nhĩ Đa.

Lính theo Nhĩ Đa đi về hết. Đạt Phi ngồi đó cảm giác áo choàng của Nhĩ Đa bay phất trên lưng lúc ẩm lúc lạnh lẽo như tình cảm trong lòng muốn dừng lại càng mãnh liệt, muốn vươn đến thì chỉ nhận lấy vô vọng.

Đạt Phi cười nhẹ buồn bã... vẫn là như thế không khác được...

Nhĩ Đa vẫn tức giận không nói không rằng lên ngựa. Đề Nghi run run nhìn mình là thủ phạm chính gây ra cơn giận khủng khiếp của tiểu vương gia nên không có gan lại gần. Nàng cuống quýt kêu kêu năn nỉ Đạt La Mạ trên ngựa khác...

- Tui đi với huynh nha Đạt La Mạ!

- Nô tài... còn yêu đời lắm tiểu nương nương! - Tên hầu nói khi mắt muốn rơi lệ chẳng dám tưởng tượng ra viễn cảnh bị tiểu vương gia giết ra thế nào đâu.

- Cô đi với ai hả? - Giọng Nhĩ Đa gầm gừ đáng sợ tiếp ngay lời Đạt La Mạ làm nàng muốn khóc.

Nàng ớn lạnh “khóc tạm biệt” Đạt La Mạ để tự dần thân vào chỗ chết chốc. Nàng run run, rụt rè bước qua chỗ hắn. Nhĩ Đa còn giận và tức nhưng nàng vẫn phải đi chung.

Hắn không nói gì nắm nhẹ đem nàng lên ngồi ra trước mình giật dây cương thúc ngựa đi. Được ngồi trong lòng hắn, Đề Nghi thấy thật dễ chịu. Nàng thật không có gì với Đạt Phi nên đâu có bị cắn rứt lương tâm, thậm chí còn thoải mái không nghĩ ngợi khi nhìn cảnh bình nguyên trắng vì tuyết từng mảng xen màu xanh cỏ...

- Tuyết rơi gần trắng hết rồi kìa Nhĩ Nhĩ !

Nàng cười chỉ tay rồi ngẩn lên nhưng hắn ta không thèm nhìn, cũng không thèm trả lời. Thái độ của hắn coi như nàng nói nhảm không đáng nghe vậy khiến Đề Nghi tức nha nói tiếp giận dữ.

- Nè, mặt mày đáng sợ như vậy còn tìm tui về làm gì hả? Ít nhất cũng giả bộ vui vẻ chứ, bắt tui về để huynh hành hạ mà đồ xấu xa!

Nàng bực la nhưng hắn cũng không nói, không giận gì cả chỉ để trưng bản mặt tối sầm dễ sợ. Đạt La Mạ phi ngựa cạnh vội nói đỡ cho tiểu vương gia của mình...

- Tiểu nương nương đừng nói thế! Tiểu vương gia tìm người mấy ngày nay không nghỉ ngơi chút nào đó!

Nàng nghe rồi tim đập nhanh ngẩn nhìn hắn. Tên đó vẫn không thoát khỏi tâm trạng nóng giận khi cứ nhớ nàng bảo vệ, che chở cho Đạt Phi như thế nên có nghe Đạt La Mạ nói gì đâu.

Đề Nghi nghe hắn vì lo tìm mình như vậy lòng ấm áp rất vui. Nàng cười hạnh phúc nín tay hắn giữ nhẹ mình và không ngại gần ôm chặt cánh tay to, cả người rụt vào lòng Nhĩ Đa.

Hắn sực tỉnh nhìn nàng như mèo con dụi vào người mình, còn ôm tay mình như vậy nên cũng cười nhẹ một chút nhanh chóng ôm chặt lại nàng vào lòng. Tuy nàng chủ động gần mình như vậy có hạ giận thật nhưng lòng của Nhĩ Đa vẫn lo âu không yên.

- No chưa tiểu nương nương? - Ân La thu dọn không quên ân cần hỏi nàng

- Uh... no lắm rồi. Mấy ngày đói thiệt mệt. - Đề Nghi cười toe toét nạp xong năng lượng cho cái bụng rỗng.

- Sao tiểu nương nương lại lạc làm mọi người rất lo, nhất là tiểu vương gia đó!

- Mọi người xin lỗi!

Nàng cười cười nói với Ân La. Chỉ có Đạt La Mạ và mấy tên lính thân cận ở đó lúc đó mới biết sự thật là vương gia Đạt Phi bắt nàng. Nhưng vì nàng muốn giấu cho Đạt Phi nên mọi việc được che giấu lại là nàng bị lạc. Không ai nói ra sự thật thì cũng êm xuôi hết mọi chuyện.

Đề Nghi cũng mệt lắm rồi, căng da bụng chùn da mắt nên nàng hạnh phúc ôm con tiểu Bạch định đi ngủ. Tiểu Bạch bây giờ to gấp đôi rồi nên không thể ôm ngủ trên giường nữa. Đề Nghi cười vuốt ve lông mềm trắng muốt của thú cưng thì Nhĩ Đa bước vào làm nàng giật mình.

Nhĩ Đa rất ít khi vào lều nhỏ của nàng. Hắn còn cầm theo một cái chén toả khói nhẹ...

- Trà hồi mật ong còn nóng uống không?

- Uống! - Trời đang lạnh, thứ đó hấp dẫn quá mà nên nàng không do dự chút nào khi đồng ý. Hắn cũng hài lòng nói nhanh.

- Vậy qua lều của bốn vương đi!

Nàng run lên ngay, qua lều của hắn lần nào cũng có ‘chuyện’ trên thân người nàng thôi. Vì cái mạng nhỏ của mình, Đề Nghi quyết chết cũng không đi qua cái lều đó nên la lên...

- Lều của tui có vấn đề gì sao?

- Nhỏ xíu, chỗ đâu ta ngồi chứ? - Hắn nhăn mặt nói, nàng cũng hậm hực đáp.

- Ngồi xuống đất đi!

Thế là trên cái giường chữ nhật nhỏ của nàng tuy không sánh bằng giường to ngoại cỡ của tiểu vương gia nhưng cũng rất êm ái, ấm áp, tiểu vương gia Khiết Nhĩ Đa cũng phải ngồi dù rất không thoải mái. Đề Nghi biết hắn không thích nhưng không làm gì được mình nên chỉ tự cười khì vì ‘ức hiếp’ được hắn.

Nàng cảm ly thối thối nguội từ từ uống. Hấn bắt mẫn chờ nhưng đang suy tư gì đó nên cũng không nhìn, tiện cho nàng lén ngắm lại hấn. Mắt Nhĩ Đa thâm quần xem ra không ngủ vì tìm nàng thật rồi. Đề Nghi rất vui vì hấn lo ình nên còn nửa chén trà rồi đưa cho hấn...

- Còn một nửa nè uống đi!

- Không... - Hấn né không thềm làm nàng cố năn nỉ

- Uống đi mà!

Tiểu vương gia xưa giờ rất ghét mật ong nhưng vì nàng năn nỉ dễ thương như vậy hấn cũng đành uống. Nàng nhìn nhưng không hiểu sao mắt cứ chú ý quan sát đôi môi hoàn mỹ của hấn. Tim nàng tự đập nhanh, nàng lại nhớ nụ hôn của môi hấn. May mà Nhĩ Đa không thấy nếu không nàng tiêu. Hấn uống hết là lười ngay...

- Ngọt quá!

- Vừa uống mà! Huynh đem trà cho tui thôi đúng không? Không còn gì thì ngủ ngon nha!

Nàng cố ý đuổi hấn càng nhanh càng tốt trước khi mình lại trở nên kì quái nữa, sẽ diên lên mất thôi. Nhĩ Đa cầm lấy chén trà bị đuổi đành phải đi nhưng ngần ngừ bước có hai bước đã không thể cầm lòng xoay hỏi...

- Cô và Đạt Phi không có gì thật chứ? - Hấn không thể nào chịu được khi không biết rõ mọi chuyện.

- Huynh nghĩ cái gì vậy? Tui với huynh ta làm sao có gì chứ? - Nàng hơi tức vì Nhĩ Đa vẫn nghi ngờ không tin mình. Nhưng hấn khổ sở nói.

- Thế sao lại bênh vực cho hấn khi hấn bắt cô đi. Cô không nói rõ bốn vương không chịu được!

Tay Nhĩ Đa hơi run cầm chén trà trong tay. Đề Nghi nhìn hấn như thế, tìm bối rối. Hấn đôi lúc trẻ con dễ thương thật, cứ như thế thì không thể chửi hấn mà. Đề Nghi đứng trên giường nên cao ngang với hấn mà nói...

- Bí mật thì đâu nói được. Miễn huynh biết tui không có gì với huynh ta là được rồi! - Bí mật của Đạt Phi nàng sẽ giữ kĩ, nhưng nàng cũng không muốn Nhĩ Đa vì điều đó cứ suy nghĩ.

- Sao lại không có gì chứ? - Nhĩ Đa nhíu mày nhăn mặt vì nàng tỏ ra muốn bảo vệ Đạt Phi, hàng động thân thiết như thế hấn không thể không ghen.

Đề Nghi bực mình vì cái gã cổ chấp này lắm rồi. Nàng lớn tiếng nói...

- Bộ muốn có gì lắm đúng không?

- Không... tất nhiên không rồi! - Hấn xù ngay, nói giọng yếu hấn thật dễ thương mà. Đề Nghi cười với hấn nói.

- Vậy thì hãy tin tui nha!

Nhĩ Đa nhìn nàng cười với mình, tay buông cái chén rơi xuống thẳm đến ôm chầm lấy nàng. Đề Nghi nghe tim đập loạn khi được hấn ôm chặt. Hình như nàng đã quen với vòng tay của hấn rồi nên dễ chịu vô cùng. Được bên Nhĩ Đa nàng thấy rất an toàn và bình yên...

- Bốn vương tin nhưng lòng vẫn lo. - Hấn nói thào vào tai nàng nghe rất rầu rĩ. Đề Nghi nhẹ rời vai hấn ra chút xíu để nhìn hấn và hỏi lại.

- Làm sao để huynh hết lo hả?

Nàng không muốn hấn cứ lo lắng nhưng hỏi rồi lại hỏi hận ngay. Nhĩ Đa không chờ đợi khi áp môi tì lên môi nàng thật ngọt ngào như mật ong vậy. Nàng không biết làm gì khi cảm xúc che lấp ý thức rồi. Thế là chính nàng cũng nhiệt tình hé môi đáp lại nụ hôn. Môi cả hai cứ vội vã quện lấy nhau say đắm.

Hấn cứ hôn, tay nhanh chóng cho nàng nằm xuống. Đề Nghi đỏ mặt nhìn Nhĩ Đa nói với mình...

- Cô không được gần bất cứ nam nhân nào cả ngoại trừ bốn vương... Đây là lệnh, trái lời ta sẽ treo cô lên có biết không?!

Đề Nghi không biết phải làm gì, nàng không thể cãi lại được dù thấy thật vô lí nha. Nhưng môi hần thật quyến rũ, còn bá đạo cần nhẹ vành tai làm nàng co rúm vội gật đầu nghe lời. Nhĩ Đa cười hạnh phúc tiếp tục ôm hôn nàng.

Lúc này đây nàng thật không quan tâm gì nữa. Đêm khinh khủng định mệnh đó hần chạm vào nàng vô cùng sợ hãi nhưng giờ thấy không sao thậm chí còn thích hần ôm lấy mình. Thật sự nàng không hiểu nổi con người phức tạp và cũng không hiểu nổi bản thân mình sao lại như vậy.

Nhĩ Đa đang cởi y phục của nàng ra, Đề Nghi then thùng nhưng không phản đối. Chắc là chén trà có độc hay sao khiến nàng không muốn chống cự hần tí nào cả. Nàng đang bị mê hoặc trong ngư muội nhưng biết vẫn không thoát khỏi ma lực của hần.

Nàng muốn Nhĩ Đa và chính mình cũng xấu hổ khi công nhận điều đó.

Hơi thở nóng dần dần dập khi hần ném sạch y phục của nàng đi. Đề Nghi nghe má nóng ran dù cơ thể đã bị hần bá đạo thấy hết, thậm chí chạm vào không chứa lại gì nhưng cũng mắc cỡ.

Nhĩ Đa vuốt ve người nàng xoay nàng sắp xuống, chống tay xuống giường, nâng cao hông và mông lên. Đề Nghi đang bên hần rồi làm hần cười dễ chịu. Hần hôn từ chiếc mông tròn ngược lên lưng thon làm Đề Nghi không chịu nổi có chút rên nhẹ không rõ khó chịu hay dễ chịu. Người nàng nhạy cảm, hần làm gì cũng khiến nàng co rúm lại tựa quây không yên càng làm hần làm loạn nhiều hơn vì kích thích.

Tay Nhĩ Đa vòng ra xoa nắn lấy ngực nàng, môi hần dò lên vai rồi cổ nàng. Đề Nghi thật không chịu nổi cảm xúc này, hần làm nàng phát điên. Nàng không muốn ngăn hần lại thậm chí còn muốn hần gần gũi mình nhiều hơn như thế.

Nhưng Nhĩ Đa hình như hôn chậm dần, từ từ, sau đó ngừng lại và đè nàng xuống bằng cả thân người to lớn làm Đề Nghi mở tròn mắt ngỡ ngàng. Tay hần vẫn ở trên ngực nàng nhưng lại dụi má ngủ mất tiêu trên tấm lưng mịn màng.

Đề Nghi như con sâu nhỏ bị đè bẹp cổ chui ra nhìn Nhĩ Đa ngủ như chết. Nàng xấu hổ tự che người mình và khều thử nhưng hần vẫn ngủ say. Xem ra mấy ngày không ngủ hần đã rất mệt, giờ lại an tâm khi có nàng rồi nên có thể ngủ lúc 'gây cản' như thế.

Má nàng vẫn đỏ ửng ngấm Nhĩ Đa ngủ bình yên như vậy cũng rất vui. Tuần đường như đang rất dễ chịu và mãn nguyện. Nàng cố sức lôi cho hần nằm lại giường hoàn, thân hình to của hần nằm muốn hết giường nhỏ của nàng luôn.

Đề Nghi hồi hộp tranh thủ sờ nhẹ vào gương mặt nam tính hoàn mỹ ngủ thật hấp dẫn của hần rồi cười then kéo chăn chui vào vòng tay của Nhĩ Đa. Hần tựa người nhanh chóng ôm nàng. Nàng nhìn và cười lên nhắm mắt dụi má vào bờ ngực lớn của Nhĩ Đa ngủ theo hần thật ấm áp dù cho bên ngoài tuyết có rơi nhiều lạnh giá.

Nhĩ Đa vươn vai lười biếng trên giường thức dậy cảm thấy ngủ thật sướng giấc. Ân La vui vẻ bưng chậu nước nói...

- Tiểu vương gia dậy rồi, người rửa mặt đi ạ!

Hần nhanh chóng ngồi dậy nhìn lều của Đề Nghi chỉ còn mỗi hần ngủ. Nhìn lại giường chăn ngay ngắn, quần áo hần chỉnh tề, Nhĩ Đa đơ đơ ra ôm trán thấy có chút mơ hồ hỏi...

- Nghi nhi đâu?

- Sáng giờ tiểu nương nương giặt áo rồi dọn chuồng cừu.

- Giờ là buổi nào?

- Gần xế chiều rồi ăk! - Ân La cười khổ vì tiểu vương gia cứ ngủ mãi không chịu dậy làm cô nô tì chờ hầu mỗi chân muốn chết nhưng vì hấn qua lều của tiểu nương nương ngủ nên Ân La phải phục vụ thay dì Lai Thị.

Hấn bật dậy nhanh chóng đi ra ngoài chuồng cừu. Đề Nghi cũng dọn xong nên vui vẻ nhìn mấy con cừu con trong chuồng. Khi hấn đến nàng hơi mắc cỡ, lúng túng đi lại gần sát rào chuồng cừu nói...

- Huynh dậy rồi sao!

- Ta... ta không nhớ sao ta lại ngủ... ta nhớ có làm gì đó cô thì phải! - Hấn nhớ có ôm lấy nàng nhưng không tin chuyện mình chưa ân ái được với nàng mà lần ra ngủ thất sách như thế.

Đề Nghi nghe liền chột dạ, mắc cỡ vội vã la lên...

- Làm gì là làm gì? Huynh chưa nói đã lần ra ngủ chiếm giường của tui rồi hay là nằm mơ đó!

- Mơ hả? Bồn vương mơ sao?

Nhĩ Đa đứng gãi đầu không rõ mơ hay thực. Nàng mím môi, tim đập loạn mong hấn tin là mơ. Hấn là gã khốn xấu xa nhưng đêm qua lí trí của nàng không vững nên hơi sa ngã cho hấn làm bậy chút xíu. Nàng quyết không để việc đó xảy ra nữa đâu.

Nhưng Nhĩ Đa nhìn nàng má đỏ thẹn thùng nên nắm tóc nàng kéo lại khi nàng đang đứng bên trong chuồng cừu. Nàng nhăn mặt cố với tay trên tóc khi hấn đã nhanh tay cởi phanh áo nàng ra.

Nàng hết hồn, má đỏ ngay may là xung quanh chỉ có cừu nên không ai thấy cả. Cổ, vai rồi đến ngực nàng còn ẩn ẩn rõ dấu hôn đỏ nhẹ. Bằng chứng tìm thấy rồi làm hấn nhe răng ra cười khi khi làm nàng xấu hổ cố tự túm lại áo nghe...

- Thì ra mơ rất là thật ha Nghi nhi?

- Tui .. tui ghét huynh đồ xấu xa!

Nàng vì mắc cỡ quá nên nói không khác gì hờn yêu hấn, không hề có tí căn cứ là ghét thật. Nhĩ Đa chỉ cười làm nàng thiếu não coi như thua hấn ta rồi. Nhĩ Đa với tay qua bế cao nàng khỏi chuồng cừu làm nàng ngỡ ngàng tưởng muốn rơi ra ngoài luôn sau đó cả người nhanh chóng rơi vào vòm ngực lớn của hấn.

Tên đáng ghét cứ ôm rồi cười suốt như trêu chọc nhưng nàng cũng không làm gì ngoài việc cũng ôm vai hấn. Nhĩ Đa bước đi nói vô cùng ôn nhu với nàng...

- Chờ vài ngày nữa sông đông cứng rồi bồn vương dẫn cô đi bắt thỏ chịu không?

- Chịu, thỏ dễ thương!

Nàng vui vẻ vì Nhĩ Đa chiều mình nhưng hấn tỏ ra thích thú ma mãnh nhếch mép cười hỏi...

- Còn ta thì sao? Dễ thương hay tuần tú bắt phạm? - Hấn hỏi không ngại trưng cái mặt đẹp ra cho nàng nhìn. Đề Nghi nuốt khan vì cự ly gần này hấn đẹp đến 'độc hại' cho con mắt nhưng Nhĩ Đa thật hơi bị tự tin quá mức. Nàng chun mũi nói

- Thấy mà gớm ăk!!!

- Êh, muốn ta quăng cô xuống đất hả? - Hấn thật tức với nàng nên không tránh khỏi bạo lực lại trỗi lên.

- Huynh dám quăng không?

Hai đứa ôm nhau lại cãi lộn thật không thể hiểu nổi mối quan hệ của cả hai rốt cuộc tốt hay xấu nữa. Nhưng nàng đã ở đây, một nơi xa lạ là do hấn. Đề Nghi nhất định sẽ thích nghi tập tục thật tốt để được bên Nhĩ Đa lâu hơn.

9. Chương 9

Đề Nghi ngồi với dì Lai Thị và Ân La nghe kể khiến mắt nàng sáng long lanh...

- Cực quang hả dì? Con từng nghe kể rất đẹp và thần bí đúng không dì?

- Ủhm. Tầm giữa đông này hay có lắm

- Thích quá! Ân La tỉ tối nay đi coi với muội nha!

Nàng nhanh chóng năn nỉ Ân La vì ngoài là tỉ nữ riêng, ở đây nàng còn coi Ân La là hảo tỉ muội trò chuyện tâm sự. Nhưng Ân La chỉ cười cười, sắc mặt xem ra ngại ngại và khó coi chút xíu làm nàng hiểu ra ngay ỉu xiu...

- Tỉ có hẹn với ai rồi sao? - Ân La không đi thì nàng không có ai dắt đi xem cả. Cô nỏ tỉ nhìn tiểu nương nương thất vọng thê thảm như thế mà cũng áy náy

- Xin lỗi tiểu nương nương. Hay là người hỏi tiểu vương gia dẫn đi xem đi, còn tốt hơn đi với tỉ gấp nhiều lần đó!

Nàng nghe gợi ý kiểu đó của Ân La thà không biết cực quang luôn còn sướng hơn. Đi với ai chứ đi với hần thế nào hần cũng “ăn thịt” nàng. Má nàng hơi đỏ lên, nàng có cảm giác gần đây mình giống như tự làm mồi cho hần thưởng thức, hần mà giở trò thêm lần nữa nàng chỉ sợ mình không chịu nổi sự hấp dẫn của hần đâu.

Mới nhất thì hai chủ tớ tiểu vương gia – Đạt La Mạ luôn đi chung cũng đến. Dĩ nhiên Nhĩ Đa không nói không rằng cười tà đạo tấn công Đề Nghi ngay. Tim nàng đập loạn xạ cố chạy rồi vẫn bị rình lên nên la làng giãy nảy...

- Bỏ xuống đồ chết tiệt! Không thấy tui đang nói chuyện sao?

- Để sau đi rồi nói. Tạm biệt A Lạc tỉ đã!

- Oh... tỉ ấy phải về rồi sao?

Nàng bị hần dụ đánh lạc hướng chú ý nên ngoan cho hần ăn đi luôn. Đạt La Mạ nhanh chóng xoay nhìn Ân La, cả hai cười thẹn thùng với nhau. Dì Lai Thị chỉ trông sơ cũng rõ Ân La có hẹn với ai rồi. Chủ nhân tình cảm chắc còn thua xa thuộc hạ rồi đây.

Sau khi bị Đạt Phi bắt mấy ngày, về nàng lo ăn ngủ cũng không nhớ quận chúa A Lạc còn ở đây. Hôm nay bên A Lạc có một huynh cao ốm, dáng vẻ bất phàm làm nàng mới ngó ra biết thì ra tỉ ấy đã có chồng rồi. Vậy mà nàng vì nghi ngờ tỉ ấy và Nhĩ Đa rồi chạy đi để Đạt Phi bắt đúng là ngốc nghếch.

Nhĩ Đa và chồng của A Lạc rất thân. Hần lại toe toét khoe nàng với huynh ta...

- Đây là vợ nhì của đệ Hạ Đề Nghi, còn huynh này là Khuru Lăng chồng của A Lạc tỉ cũng là nghĩa huynh ‘sống chết’ của ta!

Đề Nghi nhìn vợ chồng người ta tình cảm ngọt ngào như thế mà lòng vui hần lên. Nàng nhanh chóng cười chào ra mắt Khuru Lăng. Xem ra giữa Nhĩ Đa với A Lạc tỉ không sao thì nàng thấy ổn lắm.

Hai gã đàn ông nói chuyện vì hình như lần này bộ tộc của vợ chồng họ sẽ đi xa nên khó gặp lại Nhĩ Đa. Trông Nhĩ Đa luyến tiếc huynh ta dễ sợ. Nàng nhíu mày, giờ thì hơi lo Khuru Lăng hơn A Lạc tỉ rồi. Quận chúa cũng như nàng bức mình nhìn chồng quần lầy Nhĩ Đa nhưng không phá rồi. Tỉ ấy cười hiền càng đẹp nói với nàng...

- Muội bị lạc có bị thương gì không? - A Lạc cũng chỉ nghe kể nên tưởng nàng lạc thôi chứ không biết nàng bị bắt. Đề Nghi cười cười.

- Cám ơn tỉ, muội không sao hết!

- Vậy thì hay quá! Tỉ và phu quân chơi với Nhĩ Đa từ nhỏ chưa bao giờ thấy nó trở nên như thế. Muội rất đặc biệt đối với Nhĩ Đa đó. Cả hai phải hạnh phúc nha!

Mặt Đề Nghi nóng ran, có thật là nàng đặc biệt với hắn. Nhưng nghĩ kĩ lại Đề Nghi không khỏi nhú mày, Nhĩ Đa mang nàng về làm vợ hành hạ tiêu khiển dĩ nhiên phải đặc biệt rồi. Hắn lúc nào cũng chọc nàng bực lên mới thôi không giống coi trọng nàng xúu nào cả sao có thể như A Lạc nói chứ?

A Lạc và chồng tạm biệt xong lên kiệu. Hai đứa đứng nhìn đoàn người đi xa dần. Đề Nghi còn dờ dẫm vì lời của A Lạc. Nhĩ Đa thì có chút luyến tiếc hai người đó rồi nhìn nàng. Phát hiện hắn nhìn, tay hắn mới có ý định gờ ra thì ngay lập tức Đề Nghi giật mình bước lùi phòng thủ cảnh báo.

- Không được ăm!

Tên khốn này đi đâu cũng ăm nàng khiến cho nàng đôi lúc tưởng mình mất chân không bằng. Thật sự cảm giác được ăm cũng không tệ, cứ như hắn ôm nàng vậy thật mạnh mẽ ăm áp nhưng có điều cũng chính vì thế nàng càng bị nhiều cô gái trong tộc thù ghét. Đến mức hiện giờ nàng không dám một mình ‘ngao du’ ngắm cảnh sợ bị người ta đánh ghen thì tiêu cái mạng nhỏ.

Nhĩ Đa vì thái độ của nàng liền nhú mày không vui cảm thán...

- Cô thật khó hiểu, sao không lúc nào dễ thương hết vậy cứ chọc giận ta?

- Ai chọc ai trước! Tui vậy đó, không thích kẻ huynh! - nàng chun mũi không thêm sợ hắn. Nhưng dễ gì tiểu vương gia buông tha cho nàng. Hắn cười nhẹ thủ đoạn nói.

- Không cho ăm thì không ăm!

Nàng nghe hắn nói tưởng hắn tha thật nhưng Nhĩ Đa không do dự nắm lấy tay nàng dắt đi. Thế này thì không khác gì cả, mấy cô gái trong tộc hâm mộ hắn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng với ánh mắt căm thù ghen tị.

Đề Nghi cuối gầm mặt xuống cổ bình tĩnh bước theo. Tay hắn to, nắm lấy hết bàn tay nhỏ của nàng thật ăm áp, tim nàng vì thế lại đập thình thịch trong ngực. Đây là lần đầu tiên cả hai cùng nắm tay sánh bước như thế, cảm giác có chút hơi vui.

Nhĩ Đa nhìn xuống chỉ cười nhẹ, tiểu vương gia đây thích ăm nàng vì dễ ‘sờ soạn’ ôm người nàng và vì nàng bé nhỏ đứng còn chưa đến vai hắn nên muốn nâng cao lên để nhìn mặt nàng rõ một chút. Tuy nhiên nắm tay đi cũng tốt song vẫn phải hạn chế hơn ăm nha. Nhĩ Đa cười vui vẻ nói...

- Tối nay rảnh không? Bốn vương muốn ... - Hắn hỏi cho lịch sự chứ biết nàng có làm gì đâu mà không rảnh. Nhưng chưa chi Đề Nghi đã hốt hoảng.

- Huynh muốn gì? - Nàng run run, hắn ta muốn gì vào buổi tối chắc chắn cũng không tốt cho ‘người’ nàng rồi.

Trông nàng kinh sợ mình như thế làm hắn co quắp hai chân mày khó chịu nói

- Đầu óc chỉ nghĩ có thể thôi hả cô nương? Bốn vương muốn dẫn cô đi xem cực quang bên núi thôi có làm gì cô đâu! - Tuy hắn luôn muốn ‘làm gì’ nàng thật nhưng cũng không phải dâm tặc cả ngày. Đề Nghi xấu hổ vì thì ra hắn không có ý định xấu xa nên cười cười cho bớt nhục nhã.

- Vậy sao? Tui cũng muốn đi nhưng Ân La tỉ đi với người khác rồi!

Nàng hơi mừng vì không cần chủ động đi cầu xin thì Nhĩ Đa cũng dẫn nàng đi xem cực quang rồi. Nói thật đi với hắn có lẽ cũng thú vị hơn hẳn đi với Ân La. Đề Nghi cố không cười vì cũng vui lắm do hắn nghĩ đến mình mà dẫn đi chơi. Nhưng tên khốn chỉ cười, vẫn nắm tay nàng vui vẻ nói...

- Đạt La Mạ hình như cũng có hẹn với cô gái nào đó rồi. Ta còn nhớ mọi năm ta đều đi xem với các cô gái khác nhau thay phiên suốt 15 ngày cực quang haha...

Cảm xúc của nàng biến mất. Hắn ta đúng là đồ khốn thật là khó ưa làm niềm vui bé nhỏ của nàng kết thúc không hồi kết. Thế là Đề Nghi không nói không rằng giật tay khỏi tay hắn, nổi cơn giận xung thiên la lớn...

- Thế thì rủ mấy cô đó đi nữa đi đồ khốn xấu xa! - Đề Nghi tức lắm. Hắn ta như thế này mà A Lạc nói hắn xem nàng đặc biệt, có mà chuyện hoang đường.

- Nè... ta chỉ kể thôi sao lại tự dưng nổi nóng với ta!? - Nhĩ Đa còn chưa nói các cô gái đó là do Đạt La Mạ 'lên lịch trình' cho hẳn vui vẻ, có năm nay hẳn mới đi mời một nữ nhân đi xem cực quang nhưng nàng cả gan hung dữ.

Nhưng Đề Nghi tức lắm, chỉ biết hẳn vui vẻ ôm ấp nữ nhân nào đó cùng xem cái thứ hiện tượng vớ vẩn trên trời là nàng không thể hạ hỏa...

- Kệ tui! Tui hổng thèm đi với loại người đáng ghét như huynh đâu!

- Được lắm! Bổng vương cũng cóc cần đi coi với cô.

Cả hai ai cũng tự trọng cao, mới nắm tay ngọt ngào lại liếc nhau phóng ra tia lửa sát khí rồi mạnh ai nấy đi một hướng.

Nàng đi về căn cứ môi tức, lầm bầm chửi Nhĩ Đa. Sau này nàng tuyệt đối không cho hẳn đụng, còn đi chung thì có mà nằm mơ. Tên khốn đó có đầy nữ nhân vây quanh còn đến chọc phá khiến nàng buồn tức như thế này. Nàng sẽ không nhìn mặt hẳn nữa đâu.

Ban ngày giận chửi um xùm là thế, tối nàng ừ ừ ra chuồng cừu nhìn người ta đi xem cực quang bên núi. Ở đây chỉ thấy chút xiu vệt sáng đủ màu còn lại núi cao che hết rồi. Nàng muốn xem quá, biết thế không cãi nhau với hẳn thì có thể đi xem.

Nhưng Đề Nghi lại cứng cổ không tự bi lụy như vậy. Hẳn ta chắc giờ đang vui vẻ với cô gái nào rồi, hẳn ta xấu xa nàng không cần hẳn. Nhưng chỉ nghĩ vậy thôi nàng buồn hiu không dám tưởng tượng ra cảnh Nhĩ Đa ôm người khác. Nàng thở dài một hơi lủi thủi về lều ngủ cho rồi để không suy nghĩ lung tung nữa.

Nàng đi từ từ vì tuyết dày dưới chân, đêm nay hình như vắng vẻ hơn có lẽ mọi người đã đi xem cực quang hết rồi. Đêm đông lạnh thật tĩnh mịch và ánh lửa bùng lên làm Đề Nghi hết hồn.

Nàng nhìn lửa cháy, vội vã chạy nhanh tới và quả đúng là lửa phát ra từ lều của nàng. Tuy nói là lều nhỏ nhưng lều của nàng cũng to chỉ vì thua lều ngoại cỡ của Nhĩ Đa thôi. Bên trong có chia phần cho Hoa Chu Ni, tiểu Bạch một bên, chỗ của nàng một bên. Nhưng giờ nàng ở ngoài rồi, lửa cháy to như thế còn hai con vật ở trong đó.

Nàng không nghe tiếng Hoa Chu Ni kêu hay hai con vật chạy ra gì cả nên không nghĩ gì chạy vào cứu chúng trước khi lửa cháy lên đến vòm mái và các trụ gỗ đỡ.

Chỉ còn lại ít lính canh gác đi tuần thấy lều của tiểu nương nương cháy cũng hết hồn báo động dập lửa. Tiếng ồn nhanh chóng truyền đến cùng mùi khói làm Nhĩ Đa bật dậy. Hẳn mới ngủ, mắt nhắm mắt mở ở trần ra xem có chuyện quái gì nữa đây phá giấc ngủ của tiểu vương gia, chắc kẻ phá rối cũng đáng ghét cũng như Đề Nghi chọc tức hẳn phải đi ngủ thế này đây.

Nhưng nhìn thấy phía đó chính là lều của nàng cháy thì hẳn không suy nghĩ gì cả, tỉnh táo hoàn toàn phóng nhanh đến.

- Tiểu nương nương! Ra đi tiểu nương nương!

Lính vừa chuyển nước dập lửa vừa gọi nàng nhưng Đề Nghi bên trong chỉ ho khò khè bối rối không biết làm sao. Lửa cháy nhanh vải da dày, khói mù mịt, mắt mũi nàng cay xè nhưng không thể chạy ra vì cả hai con vật cứ như bị ai tẩm mê được ngủ như chết.

Tiểu Bạch thì cố gắng nàng còn rình nổi, còn Hoa Chu Ni thật sự rất lớn không sao kéo ra được. Đề Nghi không thể để cả hai chết nên cố sức kéo mà cũng không khác gì.

Lửa cháy bùng lên càng to, các cột gỗ dựng lều chuẩn bị cháy sụp xuống rồi. Đề Nghi ho sặc sụa cố níu chân sau Hoa Chu Ni thì Nhĩ Đa choàng áo choàng ướm lao vào. Nàng ngỡ ngàng nhưng hẳn nắm lấy nàng chửi trước rồi tỉnh sau...

- Sao còn không ra nhanh nữa!?

- Hoa Chu Ni và tiểu Bạch hình như bị trúng mê dược rồi!

Nàng nói, Nhĩ Đa nhìn nhưng không chần chừ lâu như nàng. Hắn làm dứt khoát đến mức nàng chỉ mới thấy hắn cúi con cừu nhỏ cho nàng ôm thì tay phải hắn xách ngang người nàng, tay trái kéo vòng cổ da của Hoa Chu Ni xông khỏi biển lửa an toàn cho cả bốn. Cái áo choàng ướt phủ lên người nàng nên Đề Nghi không sao cả khi qua khúc cửa lều bốc cháy. Hoa Chu Ni và tiểu Bạch cũng bình an vô sự.

Không còn ai trong đó, lính theo lệnh ngừng dập lửa chỉ nhìn lều cháy bùng. Đề Nghi ngồi lấy hai con vật mà chúng vẫn ngủ thẳng giấc không biết gì. Nàng thấy khó hiểu lắm, nếu ban nãy nàng không buồn quá đi ra ngoài có khi chính mình cũng ngủ mê mang như chúng nằm chết trong lều cháy.

Đề Nghi hơi sợ, nàng hi vọng không phải là ai mê đắm Nhĩ Đa lại hại mình nữa. Đột ngột cánh tay to ôm chầm lấy nàng từ sau. Nàng nghe tim muốn rơi ra ngoài cảm giác lồng ngực hắn cũng có nhịp tim đang đập loạn. Nhĩ Đa ôm nàng vừa tức giận, vừa run do ban nãy quá lo cho nàng nên gầm gừ chửi...

- Cô thật là rắc rối. Không chịu đi xem cực quang với ta lại không cho ta ngủ yên!

- Xin... xin lỗi! - nàng cũng cảm thấy tay hắn ôm chặt nên cũng ôm lại. Có Nhĩ Đa bên cạnh thế này nàng không thấy sợ gì cả. Dù ai ám hại nàng cũng biết hắn sẽ bảo vệ nàng.

Nhĩ Đa thở nhẹ thấy nàng chỉ hít khói ho sơ nhưng không bị phỏng chỗ nào cả. Hắn giữ lấy hai má hồng lem nhem lọ đen, trán khom tì nhẹ lên trán nàng nói nhẹ nhưng vẫn có chút ý hung dữ...

- Không được để bị nguy hiểm gì nữa nếu không bốn vương sẽ treo cô lên đó!

- Huynh làm như tui cố ý gặp nguy hiểm vậy, lỗi không phải do tui mà do huynh đó!

Nàng không nhịn cho hắn ức hiếp đâu, hắn cũng phải là người rõ nhất nàng sống dở chết dở là do hắn trao cho danh phận vợ lẽ này. Nhưng Nhĩ Đa không cãi nhau lại với nàng thì thầm làm tim nàng muốn ngừng đập.

- Cô là của bốn vương, phải luôn an toàn trong tay ta có biết không Nghi nhi?

Nàng có chút thờ thẫn rồi má đỏ lên cười dựa vào lòng hắn. Nhĩ Đa ôm siết lấy nàng thật chặt cũng hạnh phúc vì nàng đã chịu cười khi gần bên mình rồi.

Có lẽ hắn là gã nam nhân phức tạp nhất nàng biết vì ban đầu bắt nàng làm vợ vì để nàng sống dở chết dở vì mấy cô gái yêu thích hắn. Nhưng giờ nàng gặp nguy lại không cho. Tên khốn này làm khổ nàng thôi song Đề Nghi thấy rất hạnh phúc.

Không khí rét buốt còn vương mùi khói ẩm. Đề Nghi lim dim mở mắt nhìn trần lều lớn phía trên. Mỗi khi thức giấc nàng hay xem mình đang ở đâu vì việc nàng ở vùng đất phương bắc này như một cơn ác mộng, biết đâu nàng sẽ thấy khuê phòng ở nhà mình thì sao?

Tuy nhiên có lẽ sẽ là ngày khác để nàng thấy mình thức giấc ở nơi khác, chứ còn lúc này ‘ác mộng’ của đời nàng vẫn còn đang ngủ say. Mặt nàng đỏ thẹn, cổ nhẹ nhàng nghiêng người thoát khỏi cánh tay ôm thì hắn co tay giữ lại đem nàng lăn một vòng về lại đúng chỗ nằm gọn cho hắn ôm.

Đề Nghi nghe cả người run run theo nhịp tim vẫn cố nhúc nhích chui ra như con sâu nhỏ khi Nhĩ Đa nhíu mi mở mắt nói lười biếng...

- Trời lạnh mà, ngủ thêm đi!

- Tui ... tui muốn dậy!

Nàng nói lấp bắp không lưu loát vì mắc cỡ khiến hắn cười một cái, tay càng ôm lấy thân thể trần trụi mềm mại của nàng. Đề Nghi không thoát nổi, má càng đỏ nói..

- Cười ... cười cái gì chứ!?

- Hôm qua cả hai chúng ta đều tỉnh táo nên mắc cỡ hả Nghi nhi?

Tên chết tiệt này muốn nàng xấu hổ đến chết mà. Lửa chưa tắt hắn đã bế nàng về đây, lột sạch nàng ra còn giúp nàng tắm sạch lọ đen cháy dính trên người. Sau đó thì ... và ... , nói chung nàng không dám nhớ lại tiếp vì mình hoàn toàn cho hắn thoải mái, có phần nhiệt tình đáp ứng nữa.

Nàng thấy mình thật tệ hại, còn đâu thiếu nữ thơ ngây khi vướn vào gã khốn này chứ? Nhĩ Đa nhìn nàng ngại ngần kéo chăn lên đến mũi chỉ cười ôn nhu nhóm dậy lại lấy chăn ra. Nàng nhìn hắn, nghe hắn thì thầm lời lẽ bá đạo, xấu xa...

- Đâu phải lần đầu đâu mà mắc cỡ chứ Nghi nhi?

- Đồ.. đồ xấu xa, hạ lưu nhất!... tui muốn cám ơn nên ... nên thiếu suy nghĩ... nên... - Nàng ấp a ấp úng then thùng làm Nhĩ Đa càng cười khom nhẹ từ từ gần mặt nàng.

- Nên sao? Thường xuyên trả ơn bổn vương thế này nữa được không?

Hắn ta nói, môi thì thắm vào tai nàng lúc tay trượt theo làn da mịn trên thân nàng làm nàng nhắm mắt cứng đờ run rẩy. Nàng vội giật tóc hắn rồi bật dậy cố thoát...

- Tui... ghét huynh!

Nàng nói ghét nhưng không khác gì giận yêu chỉ làm hắn cười toe toét. Đề Nghi xấu hổ chết mất vì mình luôn bị lọt vào tình thế không dám ngăn mặt nhìn ai thế này. Nàng phải nhanh nhanh tránh xa khỏi hắn cho tỉnh táo đầu óc thì nàng buông ngay cái áo của mình vừa nhặt trên đất. Hắn ta xấu xa áp sát từ sau, tay sờ cặp mông trần trắng nõn tròn xinh của nàng.

- Đừng mà...

Nàng then thùng, má đỏ ửng không thể ngăn được tay hắn trêu chọc nơi tư mật nữ nhi ngọt ngào của nàng. Đề Nghi mím môi, đứng không vững giữ vào thành lều một cách run run.

Hắn lấy tay còn lại vòng ra trước xoa xoa ngực nàng nhằm giữ nàng không té vì mình. Phía dưới dục vọng của hắn nóng bỏng to lớn lại cạ nhẹ trên mông nàng làm nàng giật mình mắc cỡ rồi nhú mi khổ sở...

- Cả đêm qua rồi mà sao huynh vẫn...

- Chưa đủ! Ta cứu cô 'rất cực khổ' nên ta có quyền muốn thêm bao nhiêu tùy thích!

Đề Nghi thở hắt ra tức điên vì sự ngang ngược của hắn nhưng chưa kịp biểu tình phản đối thì Nhĩ Đa lại chiếm lấy người nàng làm của riêng. Đề Nghi phản kháng hết nổi, đứng nín vào vách lều toàn thân chấn động theo nhịp vì hắn.

Nàng mím môi thổ dốc, cảm xúc lại mông lung không thể chống đối khi hắn làm thế. Cơ thể nàng bây giờ hoàn toàn thuộc về hắn nên không còn kinh sợ, ghê tởm, thậm chí không còn đau đớn nhiều mà thành khoái cảm nhiều hơn nữa.

Tay hắn ôm đường cong tròn đầy của nàng phía trước, thân thể cùng nàng hoà làm một khi nàng lại si dại không phản đối thậm chí còn hạ thân mình ra trước thuận theo ý hắn.

Nhĩ Đa vừa nhịp động, đem chính mình đưa đẩy cùng nơi tư mật ngọt ngào trơn ướt, nóng ẩm siết chặt của nàng sớm quen thuộc mình rồi nên dễ dàng trôi đưa hơn, vừa cười căn yêu lên vai nàng làm Đề Nghi không kiềm nổi mà thổ thê rên rĩ đáng yêu như con mèo nhỏ. Nàng như thế hắn càng nhiệt tình hơn vì nàng nha.

Đêm qua hắn đã chờ lâu quá nên quần lấy nàng triền miên đến nửa đêm lại vừa sáng ra đã không cảm lòng lại ham muốn nàng nữa. Đề Nghi không phản đối thì tiểu vương gia đây thoải mái làm tới.

Chỉ có điều âm thanh khích tình, tiếng tiểu nương nương rên rĩ, tiếng tiểu vương gia gầm nhẹ thỏa mãn sự có nàng làm cho Đạt La Mạ và Ân La đứng chờ hầu bên ngoài không dám nhìn mặt đỏ của nhau. Thật không biết hai chủ nhân có định quần lấy nhau đến chừng nào thật khổ cho kẻ hầu mà.

Tên khốn chết tiệt 'hành hạ' nàng thêm cả buổi sáng làm nàng mệt muốn chết ngủ đến xế chiều mới xấu hổ dậy ra xem hậu quả ngày hôm qua.

Lều của nàng đã cháy rụi, thầy lang xem hai con vật cũng nói là chúng bị trúng mê dược dạng hương. Xem ra thật sự có người cố ý làm vậy hại nàng. May là Đề Nghi may mắn bình an vô sự, hai con vật chỉ hơi cháy ít lông nhưng tỉnh dậy đã vui vẻ không sao rồi.

Đề Nghi cố ngồi ăn cho nhiều vì Nhĩ Đa làm nàng thật tổn sức. Nàng hơi mắc cỡ khi nghĩ về hắn ta. Hình như nàng có cảm tưởng hắn không bao giờ thấy đủ khi "thế nọ thế kia" với nàng.

Nếu Nhĩ Đa không bận rộn các việc cùng bà lão vì là người kế vị thì nàng sợ mình không bao giờ có thể bước xuống giường luôn ấy chứ.

Nàng thở dài ôm má đỏ, nàng không thể trốn tránh hẳn nữa biết làm sao đây. Không hiểu sao mối quan hệ của cả hai lại biến đổi phức tạp thành thế này rồi. Dì Lai Thị nhìn nàng thủ não chỉ cười nói...

- Từ khi tiểu vương gia mang tiểu nương nương về dì rất chờ đợi và cuối cùng tiểu vương gia cũng thay đổi vì người rồi thật tốt!

- Huynh ấy trước đây khác hẳn à? - Nàng cũng không khỏi tò mò hỏi dì ấy

- Vương gia có nhiều vợ lắm nhưng chỉ có mỗi tiểu vương gia là con trai thôi, nhưng mẹ của tiểu vương gia không may mắn do chỉ là dân nữ chứ không phải con gái của trưởng tộc như người khác vì uất ức, tuổi hổ mà tự vẫn chết. Tiểu vương gia vì thế không thích suy nghĩ về chuyện lấy vợ, người rất sợ gánh nặng tình cảm, mà là người kế vị càng sợ mấy người vợ sẽ càng xâu xé ganh tị lẫn nhau và có thể có người tự vẫn như mẹ của tiểu vương gia.

Đề Nghi mím môi cắn nhẹ chiếc đũa đang ăn, không ngờ hẳn cũng có chút quá khứ không vui. Nhưng nàng nhăn nhó nói ngay...

- Phải rồi... chính vì thế hẳn không lấy vợ chỉ trồng hoa ngày cô này, mai cô khác thôi để vui vẻ thôi đúng không dì?

- Ấy... chuyện này cũng có nhưng ít so với các bà lão rồi. Nói chung bây giờ tiểu vương gia yêu thương tiểu nương nương thì người phải cố vui vẻ ở bên tiểu vương gia.

Đề Nghi bản thân không biết hẳn có yêu thương nàng thật không nữa như lời dì Lai Thị nói. Mối quan hệ của cả hai bắt đầu quá rắc rối không thể tốt đẹp, nhưng thời gian qua Nhĩ Đa đã bảo vệ nàng nhiều lần, đỡ nhát dao, xông qua lửa, cả hai lại còn thân mật như vợ chồng thì... Má nàng lại đỏ lên khi nhớ mình cứ như là vợ thật của hẳn rồi thì hết dám suy nghĩ gì thêm về hẳn.

Sự việc có người phóng hỏa nhằm hại nàng Nhĩ Đa giao cho Đạt La Mạ, hẳn rất bức vì kẻ to gan nào dám hại Nghi nhi của hẳn nhưng trong lòng cũng phải thầm cảm tạ vì nàng không còn lều riêng buộc lòng phải ở trong lều lớn của hẳn.

- Chưa tìm ra kẻ nào đốt lều thừa tiểu vương gia! - Đạt La Mạ run run bẩm báo mà biết trước mình thế nào cũng bị tiểu vương gia xử.

- Người thật vô tích sự Đạt La Mạ! Có muốn bị ta đánh rồi... - Hẳn nổi trận lôi đình đúng như Đạt La Mạ đoán trước vì hiểu chủ nhân quá mà. Nhưng may mà Đề Nghi nhảy vào cắt ngang.

- Huynh làm gì hung dữ dzậy chứ!?

Nhĩ Đa đơ ra im ngay. Đề Nghi hí hửng chạy lại chỗ Đạt La Mạ quỳ bên dưới cùng ngồi trò chuyện...

- Tui nghe chuyện huynh và Ân La tử rồi..hihi!

Nàng cười híp mí, tuy Đạt La Mạ là đối tượng bắt nàng về cho Nhĩ Đa hại nhưng nàng không ghét, kẻ cần ghét chính phải là Nhĩ Đa mà. Đạt La Mạ bề ngoài mạnh mẽ có thể nhờ vả tốt cả đời được, bản chất thật thà tốt cho Ân La của nàng quá rồi còn gì. Đạt La Mạ cũng cười mắc cỡ...

- Dạ! Nô tài định xuân này sẽ hỏi cưới cô ấy thừa tiểu nương nương!

- Woa... được đó! Cả hai rất đẹp đôi! Tui ủng hộ hai người nha!

Đạt La Mạ nghe thế cười tủm tỉm với nàng thì giật mình vì tiểu vương gia ngồi ở sau liếc đáng sợ cứ như dùng ánh mắt thôi cũng có thể giết người diệt khẩu.

Lí do hẳn ta nhìn như muốn giết người cũng không khó hiểu lắm. Đạt La Mạ không dám hớn hở với tiểu nương nương nữa vội khúm núm lui ra...

- Nô tài sẽ điều tra tiếp!

- Ừm... người lui đi!

Đạt La Mạ đi khỏi, hấn uể oải bước về giường nằm dài ra lười biếng. Đề Nghi quay lại cầm mớ vải mình mới dệt được thì sực nhớ là trời tối rồi. Nhĩ Đa nhướn chân mày nhòm dậy nhìn nàng tự dưng chạy ra rồi hốt hoảng chạy vào bối rối hỏi hấn...

- Vậy tui chưa có lều mới hả? Tui, Hoa Chu Ni và tiểu Bạch ở đâu bây giờ?

Hấn còn tưởng chuyện gì khiến làm nàng kinh sợ. Nhĩ Đa vẫn nằm một đống trả lời.

- Hoa Chu Ni và con cừu của cô ở tạm trong chuồng cừu rồi!

- Bộ huynh cũng bắt tui ngủ trong chuồng cừu hả?

Nàng ngốc nghếch tự xanh mặt lo hấn lại đây dọa mình tiếp. Ngủ ngoài chuồng cừu không lạnh chết thì cũng bị cừu đạp chết cho xem. Hấn cười khở vì nàng, sau đó ngồi lên nắm kéo nàng lên giường ôm lấy. Đề Nghi bối rối má nhanh chóng ửng đỏ nghe hấn nói.

- Hoa Chu Ni là cục cưng của bốn vương nên ở ngoài đó, còn cô hay làm bốn vương đau đầu vì tức nên phải ở đây với ta không được đi đâu cả.

Tim nàng đập trể nhịp, vô cùng bối rối vì lời nói có tí ngược ngạo của hấn. Nhưng tất nhiên tiểu vương gia bây giờ thích ôm ấp nàng hơn ôm một con dê rồi. Hấn nhìn nàng đang ngơ ngác, tay lần theo đường áo tháo dây buộc khiến nàng giật mình nắm tay hấn lại. Nhĩ Đa nhìn gương mặt thẹn thùng đáng yêu của nàng rồi ôn nhu hỏi...

- Còn mắc cỡ hả?

- Không... mà cũng có, ý... ý tui là ... huynh đối xử với vợ cả như thế không được đâu. Hoa Chu Ni sẽ buồn lắm.

Đề Nghi cũng không hiểu mình đang nói cái quái gì nữa chỉ vì run quá khi bên hấn. Nhĩ Đa nghe ‘không lọt vào tai’ chút nào tiếp tục lột áo nàng ra. Đề Nghi nằm cứng đờ e thẹn cảm giác hấn hôn lên cổ và mang tai, ôm lấy người nàng. Hấn cười, cần nhẹ môi nàng xấu xa nói...

- Chưa có nghe câu: “Có mới nói cũ” hả Nghi nhi?

- Ủh... khoan, huynh xem tui là đồ mới đó hả? Hoa Chu Ni mà...

- Suyt!!! Hoa Chu Ni vui vẻ với đàn cừu rồi nàng đừng lộn xộn nữa!

Đề Nghi im phật nhìn hấn, trên đời sao lại có người khó ưa đáng ghét như hấn khiến nàng không thể cãi lại dù một câu chỉ biết hạnh phúc nhắm mắt tận hưởng nụ hôn trên môi.

Bên ngoài Hoa Chu Ni đứng giữa bầy cừu nhìn về căn lều lớn đã nhanh chóng tắt đèn. Trời đêm cao nguyên đầy sao, không gian tĩnh lặng, yên bình vô cùng, Đề Nghi bên hấn chẳng suy nghĩ gì thêm cả cho dù là cả nhà mình, nơi chốn xa lạ mình đang ở, hay có bao nhiêu cô gái căm ghét mình ... tất cả chì vì gã khốn xấu xa này lấy hết mọi tâm tư tình cảm của nàng rồi...

Nàng hớn hờ nhìn tác phẩm đầu tay của mình dệt may làm Ân La vỗ tay phấn khích theo nàng. Nhờ sự giúp đỡ chỉ dẫn của dì Lai Thị và Ân La, nàng đã tự dệt và may được một cái áo nam nhân của người bộ lạc. Giờ Ân La cũng là vợ của Đạt La Mạ rồi nên hai cô nàng cười vui may áo cho chồng. Dĩ nhiên là nàng may cho Nhĩ Đa rồi nên mắc cỡ cười khi không biết hấn bắt ngờ đến mức nào.

- Còn không đi khoe áo cho tiểu vương gia mặc thử đi tiểu vương nương. Chắc tiểu vương gia thích lắm đó!

- Dạ, con đi tìm Nhĩ Đa!

Nàng hớn hờ cầm áo đi ra nhìn thảo nguyên xanh biếc tươi mát ngập không khí mùa xuân dễ chịu. Bây giờ nàng không còn thấy nơi này xa lạ nữa. Nhớ khi vừa đến nàng đau khổ rất nhiều, chỉ muốn chết nhưng bây giờ chỉ có hạnh phúc và hạnh phúc tự trị mà thôi.

Gần đây nàng và hấn tuy cũng hay tranh cãi nhưng đã không còn như trước nữa. Đề Nghi chấp nhận mình là vợ nhì của hấn rồi. Khi bên hấn nàng vui lắm không lo lắng gì.

Nhĩ Đa cũng đáng ghét như cũ ưa chọc nàng nhưng hành động luôn ôn nhu, dịu dàng cương chiều nàng khiến nàng thấy mình bị con gái trong tộc ghét cũng đáng.

Giờ thì nàng lúc nào cũng chỉ nhớ và nghĩ về Nhĩ Đa thôi. Nàng cười siết cái áo, bước nhẹ đến lều làm việc của hần định tạo bất ngờ cho hần. Song giọng Nhĩ Đa bỗng rớt từ trong vọng ra làm Đề Nghi bước chậm dần. Hình như có cả Đạt La Mạ nữa...

- Việc đó chính xác không?

- Vâng thưa tiểu vương gia! Nếu là do thương nhân đặc cách qua lại loan tin ở phương bắc thì sớm muộn tiểu vương nương cũng sẽ biết. Việc người có vợ là người Kỳ Mạc có ai mà không biết, họ cũng sẽ biết nhanh thôi.

Đề Nghi nhú mày nghe có dính líu đến cả mình nữa nên càng bước nhẹ cố nghe kĩ rốt cuộc là chuyện gì. Nhĩ Đa không vui, hần nói với Đạt La Mạ...

- Người hãy nghĩ cách ngăn lại đi!

- Sao được tiểu vương gia? Thần đâu thể bịt miệng hết mọi người, tin tìm người cũng sẽ tới tai tiểu vương nương thôi.

Đạt La Mạ quỳ nói, còn hần ngồi rất suy tư cố nghĩ cách chấm dứt chuyện này. Bây giờ không còn như lúc đầu, hần biết bản thân mình khác rồi. Đề Nghi bây giờ cũng chịu bên hần thì cái tin tìm người của người nhà nàng càng không thể lộ ra.

Nhưng bóng người thơ thẩn đi vào làm Nhĩ Đa nhìn lên rồi giật mình. Đề Nghi cầm cái áo tiến vào vẻ mặt vừa kinh ngạc, vừa uỷ khuất nhìn Nhĩ Đa và Đạt La Mạ. Tên hầu thấy nàng cũng hết hồn chỉ biết co rúm quỳ. Điều Nhĩ Đa sợ hãi xảy ra rồi. Nàng nhìn Đạt La Mạ lên tiếng hỏi...

- Người nhà tui... có phải người nhà tui có đi tìm tui đúng không Đạt La Mạ?

- ... tiểu vương nương, nô tài... - Đạt La Mạ không dám nói gì vì Nhĩ Đa cũng đang không nói gì nét mặt không hề ổn. Nàng lại run lên mà hỏi...

- Họ tìm lâu chưa?

Đến lúc này Đạt La Mạ thấy tình hình tiểu vương nương biết rồi nên cũng đành phải nói dù Nhĩ Đa khép mắt vô cùng khó chịu khi nàng biết chuyện...

- Thật ra từ lúc nô tài bắt tiểu vương nương đi đến giờ... cũng sắp một năm rồi. Ban đầu họ tìm nhiều nhưng dần có ít số lượng người tìm nhưng không tìm được xác hay gì cũng không ngừng lại!

Cha nàng vốn là tri huyện thì việc cho người tìm cũng không quá khó khăn. Đề Nghi cũng biết thế nên nghĩ rằng cha không thêm tìm mình nên mới đau khổ. Thì ra cha, mẹ vẫn rất là yêu thương, lo cho nàng. Vậy mà nàng không hay biết luôn trách sao họ nỡ bỏ rơi mặc kệ mình.

Mắt nàng nhanh chóng phiên lệ nhìn về phía Nhĩ Đa mà hỏi Đạt La Mạ...

- Còn huynh ta biết tin này bao lâu rồi?

10. Chương 10

Mắt nàng nhanh chóng phiên lệ nhìn về phía Nhĩ Đa và hỏi Đạt La Mạ...

- Còn huynh ta biết tin này bao lâu rồi?

Đạt La Mạ không dám trả lời nàng. Nhĩ Đa phẩy tay cho tên hầu lui ra để còn lại hai người. Đề Nghi nhìn hần, ánh mắt tức giận ngấn nước như sắp khóc nhưng Nhĩ Đa chỉ bước đến nhìn áo nàng đang cầm cố gắng gượng cười...

- May áo cho ta sao? Đưa ta thử đi!

- Huynh biết lâu chưa hả? - Đề Nghi gào lên vì không chịu nổi nữa. Hắn nhìn nàng rồi trả lời.

- Việc đó thì có gì quan trọng !?

Nàng nghe chỉ thấy rất giận dữ không còn bình tĩnh nổi nữa ...

- Sao lại không? Huynh không kể tui nghe... huynh...huynh nói dối giấu tui!

Nhìn nàng như thế hắn buộc lòng chấp nhận là nàng đã biết hết mọi chuyện hắn che giấu sau lưng nàng rồi. Nhĩ Đa vẫn cố bình tĩnh, nhẹ nhàng nói...

- Cô đã ở đây với ta rồi thì lo gì đến việc đó nữa!

- Lo gì sao? Tui đã nghĩ mình bị gia đình bỏ rơi, tui nghĩ mình mất trắng cả người thân, không còn gì cả... tui nghĩ mình không cần nhớ về họ vì họ bỏ rơi không tìm tui nhưng họ vẫn luôn đi tìm. Họ lo lắng đau khổ vì tui biến mất như thế...Tui không biết gì cả cứ thoải mái ở đây chỉ biết mỗi huynh ...hic tui đã tin huynh .. vậy mà huynh...

Nước mắt của nàng rơi lả tả, nàng không chịu nổi khi nghĩ đến cảnh mình làm cho cha mẹ lo lắng khổ sở thế nào khi mình thanh thoi ở đây vui vẻ bên hắn như vậy.

Nhĩ Đa nhìn lệ vơi đầy vội vã giữ lấy má hồng tím đi nước mắt, giọng có chút run rẩy sợ hãi...

- Là bổng vương sai, lỗi của ta! ... nhưng cho dù họ còn tìm thì cô cũng không quay về... vẫn ở đây cùng ta có đúng không?

- Quay về thì sao chứ? Hic... tui đau khổ vì bỏ rơi suốt thời gian qua chỉ vì huynh nói dối tui thôi. Sao huynh có thể nói dối tui như thế? Tại sao chứ...

Nước mắt của Đề Nghi tuôn không ngừng càng làm hắn bối rối hơn. Nàng đang oán trách hắn, hắn không muốn nàng lại căm ghét mình thêm một lần nào nữa. Nhĩ Đa nắm lấy nàng cố giải thích...

- Lúc đầu bổng vương chỉ nói đùa để chọc cô tức.. nhưng sau đó ta lại sợ cô nghe tin sẽ trở về rời xa ta nên... mới làm như vậy!

Đề Nghi nghe xong liền nhíu mi, lệ càng rơi gột rửa vào má Nhĩ Đa một cái. Đánh hắn nàng làm không biết bao nhiêu lần rồi nhưng chưa lúc nào đau như thế này. Một bạt tay hắn chịu nàng còn đau hơn gấp trăm lần nhưng Đề Nghi giận lắm không chịu nổi. Nhĩ Đa im lặng nhìn nàng...

- Chỉ để chọc tức tui thôi sao...hic huynh vui lắm đúng không? Huynh làm tui đau khổ, tổn thương cỡ nào huynh biết không?... tui ghét huynh... rất ghét huynh!

Đề Nghi khóc chạy đi vẫn cầm chặt cái áo mình dầm nhiều tâm tư tình cảm may cho hắn. Nàng rất giận, việc này không như mấy trò hành hạ bình thường, Nhĩ Đa đã nói dối làm nàng đau lòng đến mức đó.

Nàng nghĩ cuộc đời mình không còn ai lo lắng yêu thương, nàng chỉ còn hắn thôi, nàng cũng cho là chẳng cần cả nhà quan tâm nữa vì có hắn đã bảo bọc bù đắp tất cả cho rồi... nhưng chỉ do Nhĩ Đa nói dối làm nàng nổi oán trách cả nhà, không còn nhớ đến cả nhà nữa trong khi cả nhà vẫn rất lo cho nàng như thế.

Nhĩ Đa ngồi phịch xuống ôm trán, cái tát của nàng không đau nhưng tim hắn rất đau. Hắn lại là người làm nàng tổn thương đau khổ như thế một lần nữa. Đề Nghi đã vui vẻ ở lại, còn ngoan ngoãn chấp nhận làm vợ hắn rồi nhưng mọi chuyện lại trở nên tệ hại như ban đầu

Đề Nghi khóc quá trời đến ngủ quên, Ân La đắp chăn cho nàng cũng không biết tiểu vương gia và tiểu nương nương lại cãi nhau ra sao khi chưa bao giờ trông nàng khóc kiêu như vậy. Nhĩ Đa đi vào cùng dì Lai Thị nhìn nàng ngủ say bên lều của Ân La quyết tâm giận không thêm về lều lớn cùng hắn.

- Tiểu nương nương vừa ngủ, người đã khóc cả chiều... - Ân La bẩm báo có chút rứt rứt nhưng hắn không nói gì chỉ bước đến nhìn nàng nằm cuộn người với khoé mi còn ướt.

Hắn với tay vuốt nhẹ má ầu yếm nàng và khẽ nói với Ân La...

- Chăm sóc nàng ấy thật tốt, nói giúp ta vài tiếng. Khi nàng ấy có vẻ bớt giận thì nhớ đến báo cho ta. - Hẳn biết lúc nàng giận thì nói gì cũng bằng thừa nên phải chờ thời cơ năn nỉ nàng người giận sau.

- Dạ thưa tiểu vương gia!

Tất nhiên dì Lai Thị và Ân La sẽ nói giúp cho tiểu vương gia rồi, ai biểu hai người này cứ tình cảm ít ngày lại có xung đột. Hẳn chỉ nhìn nàng rồi khom nhẹ hôn lên má nàng nói thì thầm.

- Ta xin lỗi... là do ta ích kỉ! Mau mau hết giận ta nha Nghi nhi!

Nhĩ Đa vuốt vuốt lọn tóc của nàng rồi mới đi ra. Mọi người đã đi hết, nàng nằm đó mở mắt sờ lên má vẫn vương nụ hôn nhẹ của hắn. Dù Nhĩ Đa có xin lỗi thì chuyện hắn làm nàng thật khó chấp nhận và dễ dàng bỏ qua đâu.

Cho dù hắn có đối xử tốt với nàng thì hắn cũng không bao giờ hiểu nàng thật sự mong muốn cái gì cả. Hẳn chỉ biết buộc nàng bên cạnh, quan tâm, ôn nhu chăm sóc như một con rối mà không bao giờ muốn thả nàng đi theo điều nàng cần.

Cứ thế tiểu vương gia và tiểu nương nương chiến tranh lạnh mấy ngày. Hẳn không đến tìm, và nàng cũng cố ý không đi đâu nhằm né tránh hắn. Công nhận Nhĩ Đa cũng rất tâm lí không xuất hiện làm nàng giận thêm. Nhưng hắn cũng đề phòng lén cho binh lính canh gác sợ nàng đi về Kỳ Mạc, nàng cũng biết thế nên mới không nguôi giận.

Sau mấy ngày giận chỉ chơi với tiểu Bạch, Hoa Chu Ni và Ân La, tối lại ngủ một mình lạnh muốn chết thì nàng bắt đầu bớt giận chút xíu. Đề Nghi cũng biết tối nào Nhĩ Đa cũng sang xem nàng, hôn lên trán lên môi nàng nhưng nàng quyết giận thật lâu nhất có thể, phải cho hắn năn nỉ năm lần bảy lượt khổ sở mới thỏa lòng nàng nha.

Ân La chiều tối tất nhiên không ở cùng nếu không chắc Đạt La Mạ cũng đi giết nàng mất. Đề Nghi buồn hiu không biết làm gì, nàng chẳng hiểu sao Nhĩ Đa chưa thềm xuất hiện năn nỉ trực tiếp nữa, người ta nguôi giận hết phần nữa rồi mà.

Nhưng nàng biết cho dù nàng có hết giận thì loại người “cố chấp” như hắn cũng không cho nàng về nhà chứ nếu không làm gì cho lính canh nàng bỏ trốn như thế. Nàng thật không muốn cha mẹ cứ lo ình, còn mình biết vậy lại không làm gì cả để báo bình yên.

Nàng đang cần môi suy tư không biết có nên năn nỉ Nhĩ Đa ình đi hay không. Nàng biết hắn rất chiều nàng, nếu xin may ra hắn cho nàng về, như thế nàng không giận hắn nữa. Chợt có người đi vào làm làm tưởng Nhĩ Đa nhưng không phải. Lâu rồi nàng chưa gặp lại công chúa Lân Nhã sau lần bị cô ta bắt.

Đề Nghi hơi run nhìn cô ta...

- Lân Nhã cách cách!

- Không cần đa lễ biểu tấu. Ta nghe kể người nhà cô tìm cô nhưng Nhĩ Đa ca giấu làm hai người cãi nhau. Sao hả? Cô muốn gặp lại họ lắm sao?

Ấn tượng với Lân Nhã không mấy tốt đẹp nhưng bề ngoài cô công chúa nhỏ này rất khả ái làm người ta không thể có nổi ác cảm. Đề Nghi buồn bã nói thật lòng...

- Sao mà gặp được? Nhĩ Đa cho người canh tui mà!

- Sợ gì? Ta giúp cô, quyền hành của ta chẳng lẽ không bằng Nhĩ Đa ca sao?

Đại vương chỉ có tám công chúa, chỉ còn công chúa Lân Nhã nhỏ tuổi chưa gả đi nên đại vương rất cưng chiều. Chỉ là nàng không sợ cô ta không thể giúp nàng mà là nàng sợ cô ta. Đề Nghi nhìn công chúa rồi hỏi...

- Sao cô lại muốn giúp tui? Không phải cô ghét tui hay sao?

- Hi... tất nhiên ta ghét nhưng mấy ngày nay Nhĩ Đa ca vì buồn bực việc của cô mà tính khí thất thường, ăn không chịu ăn, ngủ thì rất ít, ai nhìn vào đều thấy rất tiêu tụy làm ta đau lòng quá mới đành giúp cô thôi. Ta làm vì Nhĩ Đa ca, cô về thăm nhà, trở lại hết giận thì huynh ấy mới hồi phục được.

Đề Nghi nghe Lân Nhã kể, trong lòng còn cào lo lắng. Hơn 10 ngày rồi nàng chưa gặp Nhĩ Đa. Nàng chỉ lo giận mà quên suy nghĩ cho hẳn chắc cũng rất buồn lòng. Nghĩ đến hẳn tiêu tụy mệt mỏi thì nàng không muốn giận gì nữa định chạy đi tìm hẳn. Nhưng công chúa nín lại ngay nói...

- Gặp Nhĩ Đa ca, cô nghĩ với tính cách của huynh ấy sẽ cho cô đi về Kỳ Mạc sao?

- Nhưng huynh ấy...

- Ta và cô đi nhanh chừng hơn một hai ngày quay về huynh ấy sẽ bình thường lại ngay thôi. Thử nghĩ xem cả nhà biết cô còn sống sẽ mừng như thế nào hả?

Đề Nghi tuy lo cho Nhĩ Đa mệt mỏi vì mình song cũng rất muốn về nhà báo tin lành là mình bình an vô sự. Nhĩ Đa chắc chắn không chấp nhận chuyện nàng đi rồi nên nàng mím môi phân vân.

Lân Nhã nhìn chỉ cười nhẹ, và cuối cùng nghĩ xong Đề Nghi quay sang nói...

- Vậy phiền công chúa hãy giúp tui!

- Không cần khách sáo... đi nhanh thôi!

Đề Nghi không suy nghĩ gì chỉ nhớ đến cha, mẹ là lòng rất muốn về. Lân Nhã dễ dàng đưa nàng ra khỏi khu vực của hẳn, cùng lên một chiếc xe ngựa. Biên giới cách đây chỉ hơn một ngày đường, về nhà rồi hôm sau trở lại nàng không biết có bất hiểu quá không.

Nhưng lòng nàng cũng lo cho Nhĩ Đa tiêu tụy vì mình giận, sau khi về báo tin lành, nàng sẽ xin cha mẹ cho về với hẳn. Dù sao nàng cũng muốn ở lại bên Nhĩ Đa dù không biết sau này hẳn có nạp thêm vợ hay chán mình thì nàng cũng muốn gần hẳn.

Xe ngựa đi nhanh bằng phẳng trên cao nguyên, Đề Nghi đang trở về. Lòng nàng mong lung không biết sẽ nói gì với cha mẹ nữa. Sự việc xảy ra cho nàng chắc chắn phải lược bớt rất nhiều phần u ám chứ nếu không cha mẹ đau tim thay nàng quá.

Lân Nhã nhìn nàng suy nghĩ gì đó. Đề Nghi nhìn quanh vì xe ngừng lại mà hỏi...

- Đến rồi sao?

- Chưa, nhưng bốn công chúa đổi ý rồi! Ta định cho cô sang biên giới vĩnh viễn không thể về nhưng giết cô vẫn an tâm hơn đúng không?

Lân Nhã rút ra một trường tiên da trên thắt lưng. Mặt Đề Nghi tái mét hồi hận vì mình thật ngốc khi rõ biết cô công chúa này không thích mình mà vẫn tin theo. Nàng lao khỏi xe ngựa cố chạy, công chúa nhanh chóng đuổi theo sau quyết lấy mạng nàng.

Đề Nghi cố chạy nhưng sức nàng vốn nhược yếu chưa chi đã thở không nổi nói gì chạy nữa. Cũng tại Nhĩ Đa đi đâu cũng sợ nàng mệt ảm riết khiến thể lực nàng cực kỳ tệ hại so với trước đây. Chết tiệt, lúc nào gặp nguy hay gần chết nàng cũng toàn thấy là lỗi do hẳn. Nhưng lần này phần lỗi của nàng nhiều hơn khi đi theo Lân Nhã.

Thấy Đề Nghi chưa chi thở ngược đứng lại thì công chúa nhỏ cười thích thú. Chân Đề Nghi cố lùi lùi, tay ôm ngực thở không ra hơi nhìn cô ta...

- Haha... lần này đích thân ta làm cô không thoát như lần đốt lều đó đâu!

- ... là cô làm sao? - Đề Nghi không tin nổi công chúa thật rất quyết tâm giết mình. Lân Nhã vung roi xuống trước nàng dọa nàng trước khiến Đề Nghi né ngã xuống nền cỏ bên dưới.

- Cô chết rồi Nhĩ Đa ca cũng nhanh chóng quên cô mau thôi! Lúc đó huynh ấy lại cưng chiều yêu thương ta như trước. Cô chết cũng đừng buồn nhé vì lỗi do cô cả thôi!

Đề Nghi tiêu thật rồi vì ở đây không thể có Nhĩ Đa cứu mình. Lân Nhã quát trường tiên da quanh cổ nàng giật siết. Đề Nghi nín lại dây da trên cổ thấy đau đớn, nhanh chóng không thể thở.

Lúc này nàng chỉ nhớ Nhĩ Đa. Nàng chưa làm hoà, nàng còn tát vào má hắn, nàng chết thế này làm sao có thể nói là nàng không cố ý cơ chứ. Nàng sắp chết rồi... nàng sẽ không thể nào gặp lại tên khốn xấu xa ấy nữa, nước mắt nàng vì thế mà tuông xuống...

Lân Nhã cười càng giật siết dây roi, mặt Đề Nghi đỏ tím lại vì không thể thở sắp không cầm cự thêm thì một đạo quang phản chiếu từ kiếm vung đến cắt ngang trường tiên là Lân Nhã bỏ ngõ cả người bật ngược về sau.

Trường tiên da cứng chắc của công chúa đây lại bị cắt dễ như thế thì ngoài kiếm tốt còn phải có cao nhân dùng kiếm khí thâm hậu. Đề Nghi ho khụ cổ thở mắt ngẩn nhìn một thân ảnh quen thuộc mà mình rất lâu chưa gặp thiếu chút không nhìn ra.

Công chúa bước lùi hơi e dè nam nhân khá khôi ngô ăn mặc kiểu người Kỳ Mạc đó. Hắn chỉ thấy cảnh bất bình nên cứu người thôi nhưng nhìn lại người bị hại lập tức hết hồn không do dự thốt lên...

- Tiểu Nghi?

- Thụ... Thụ ca!

Nàng không ngờ lúc thập tử nhất sinh lại được chính Thụ Thiên cứu mình. Tên đó đỡ lấy nàng vừa lo vừa rất đổi mừng vui vì cuối cùng cũng tìm ra được nàng còn sống. Lân Nhã nhìn Đề Nghi có người hậu thuẫn, nam nhân đó võ công không tầm thường nên chạy đi.

Thụ Thiên nhìn theo người hại Đề Nghi cũng rất tức nhưng lo cho nàng nên không tiện đuổi theo. Đề Nghi chỉ ôm cổ non trắng của mình hắn tím đỏ bầm máu vì dấu dây roi. Nhưng nàng chưa chết, lại còn gặp lại Thụ Thiên nữa là may quá rồi.

Thụ Thiên nhìn nàng không cầm lòng ôm lấy.

Đề Nghi mở to mắt cứng đờ ra ngay vì bị một vòng tay không biết lạ hay quen ôm chặt. Thụ Thiên cười mừng đến vỡ oà dường như không muốn buông nàng ra...

- Huynh biết là muội vẫn còn sống mà tiểu Nghi. Thật sự là may quá!

Thụ ca ôm nàng như vậy, trước đây ngày nào nàng cũng mơ mộng nhưng sao giờ thấy thật trống rỗng. Nhưng nàng cũng cười nhẹ không ngăn huynh ấy vì nàng cũng vui vì Thụ Thiên đi tìm mình như vậy. Dù cảm xúc của nàng không còn vẹn nguyên như trước thì nàng cũng rất hạnh phúc khi gặp lại

Nàng cùng Thụ Thiên trở về nhà, trong lòng vừa lo vừa rất háo hức không quan tâm người ta cứ bỏ ngõ vì trang phục áo vải bông dày của người bộ lạc phương bắc nàng đang mặc.

Đề Nghi đi xa nhà lâu quá, nàng nhớ mọi thứ ở đây và tất cả mọi người. Khiu mắt nhìn thấy cuối con phố tấp nập là huyện phủ nhà mình khiến nàng không cầm được lệ tuôn nhanh. Cuối cùng nàng cũng được về nhà rồi.

Thụ Thiên chỉ vừa đỡ nàng xuống ngựa thì Đề Nghi đã không chờ nổi chạy nhanh vào trong nhà gọi lớn...

- Cha ơi! Mẹ ơi! Con về rồi...

Cha của nàng là người đầu tiên nghe giọng con gái lớn vẫn cứ ngỡ là mơ vội vã chạy ra sân. Đề Nghi nhìn cha nhặt nhòa vì nước mắt. Ông ấy cũng trào lệ giang tay ra mừng vui khôn siết...

- Nghi nhi, con còn sống, con còn sống! Đề Nghi về rồi nè!

Nàng hạnh phúc ôm cha nhìn thấy mẹ tất tưởi chạy ra cùng Đề Hân. Mẹ nàng cũng cuốn lên khóc ôm lấy nàng. Nàng trong tay cha mẹ cùng khóc đoàn tụ thấy thật hạnh phúc.

Tiểu muội của nàng cũng rất mừng vì tí tở trở về sau khoảng thời gian dài mất tích. Được về đến nhà cùng những người thân khiến nàng vui không tả siết, hạnh phúc cô cùng.

Mẹ nàng mãi cũng không hết khóc, cứ nắm chặt tay con sợ nàng lại mất tích nữa. Đề Nghi cũng cười nũng nịu ôm mẹ.

- Mẹ đừng khóc nữa! Con ngay đây mà!

- Hic... cha mẹ tưởng đã mất con rồi!

Nàng nhìn cha mẹ trông già nhiều cảm thấy có lỗi vì mình làm cha mẹ lo như thế.

Đề Nghi nhìn Đề Hân vẫn xinh đẹp vội cười ôm lấy. Hai tí muội cười vì xum họp, giờ nàng an tâm rồi vì Đề Hân bình an không có bị bắt như mình đã lo.

Đề Nghi chỉ vui ôm tiểu muội không biết Thụ Thiên cũng hạnh phúc nhìn mình. Đề Hân đang vui với tí tí nhìn thấy nụ cười và ánh mắt của Thụ ca trao cho tí tí thì lòng có chút không vui.

Đề Nghi trở về không những ăn mặc lạ còn rạng rỡ đẹp hơn trước rất nhiều có lẽ nhờ không khí trong lành mát mẻ của phương bắc. Đề Hân nhìn tí tí hỏi...

- Sao tí lại ở Liên Khiết vậy?

- Đúng đó, con ăn mặc thế này... Hay là người phương bắc bắt con hả? Gần một năm nay con sống ra sao?

Cha, mẹ hỏi làm nàng ngập ngừng không biết nói gì cả. Chuyện của nàng kể ra không biết làm cha mẹ buồn lòng hay đau khổ thay con gái đây.

Trước hết kể hại nàng, tức là tên khốn Nhĩ Đa là tiểu vương gia kế vị, làm sao nàng dám bêu xấu chuyện hấn làm với nàng chứ. Với lại sau là nàng tha thứ hết cho hấn rồi, còn ở cùng hấn chịu làm vợ lẽ thì càng không dám kể ra chuyện lúc đầu bị cưỡng bức.

Nàng thấy nhứt đầu chỉ tại mình lại hạnh phúc cùng kẻ hại mình ban đầu làm chi. Thụ Thiên thấy nàng không nói nên nói...

- Bá phụ, lúc con lên qua biên giới tìm Nghi muội thì thấy một cô gái muốn giết muội ấy nên may là cứu kịp, nếu lúc đó không có con không biết muội ấy ra sao nữa?

Cả nhà nàng lại hoảng hốt cả lên. Đề Nghi cười cười càng không có biện pháp để giải thích mọi chuyện. Mẹ nàng lo lắng...

- Sao lại có người muốn giết con chứ? - Nhìn mẹ nàng không dám nói do người ta ghen tuông mới muốn giết nàng thôi. Cha nàng cũng ưỡn khuất đau lòng nói.

- Tất cả tại cha không thể cho người qua biên giới tìm con nên để con chịu khổ, chỉ mới mấy tháng nay cha mới nhờ thương nhân phương bắc trao đổi hàng tại biên giới ngóng thử có tin của con hay không?

Đề Nghi nghe thật bất ngờ nhìn cha rồi vội vả hỏi...

- Cha nói không thể qua biên giới là sao? Không phải Thụ ca qua biên giới được mới cứu con sao?

- Huynh là lên qua rất khổ cực, muội không thấy lúc trở về huynh đưa muội đi đường núi hay sao binh lính gác rất là nghiêm? Kỳ Mạc chúng ta rất sợ thế lực của các bộ tộc phương bắc Liên Khiết nên lệnh không cho thông thương biên giới cũng lâu rồi.

Nàng thơ thẩn làm cả nhà lo lắng nhìn. Công chúa Lân Nhã lúc giết nàng cũng nói định cho nàng qua biên giới vĩnh viễn không thể trở về với Nhĩ Đa thì ra là thế.

....không thể trở về với Nhĩ Đa.

Chỉ nghĩ đến điều đó nàng không bình tĩnh hốt hoảng, níu lấy cha mắt rưng lệ...

- Sao lại không thể qua biên giới chứ? Cha nói thật đi!

- Bình tĩnh Nghi nhi... con về nhà an toàn rồi không còn gì nguy hiểm từ bên đó đâu!

Nàng bản thân không muốn tin sự thật là mình không thể trở về. Lân Nhã cũng nói Nhĩ Đa cũng sẽ mau chóng quên nàng. Nếu Nhĩ Đa không còn quan tâm nàng nữa, hấn cũng không đi tìm nàng, nàng lại không thể về thì mãi mãi rời xa hấn.

Đề Nghi không muốn như thế nhưng nàng đã chọn trở về nhà không hỏi ý hấn. Chắc chắn Nhĩ Đa sẽ giận và quên mất nàng. Đề Nghi không biết phải làm gì nữa, nàng muốn về, nay đã về lại vô cùng hối hận...

Nàng về, mẹ mừng cho nấu toàn món nàng thích. Đề Nghi cũng rất nhớ các món ăn này nhưng không còn tâm sức nuốt nổi vì miệng thật nhạt nhẽo. Chỉ nghĩ không thể về với Nhĩ Đa, nàng không ăn nổi.

Cha mẹ lo lắng cổ thúc nàng ăn, cũng chiều hơn trước rất nhiều. Cả Thụ Thiên cũng luôn nhìn nàng một cách trìu mến làm Đề Hân rất buồn.

Áo lụa mỏng làm Đề Nghi thấy hơi là lạ, nàng đi có phải rất lâu đâu đã quên mất mọi thứ ở nhà rồi. Vườn hoa ở nhà vẫn đẹp nhưng gò bó bởi tường rào, nàng muốn thấy thảo nguyên xa tận chân trời không giới hạn thoáng mát xanh tươi.

- Ăn bánh nè Tiểu Nghi, muối ăn cơm ít, sắc mặt cũng xanh xao nữa! - Thụ Thiên mang bánh ra vườn làm nàng nhìn rồi buồn bã nói...

- ... muối không muốn ăn!

- Muối đã về rồi sao lại như thế? Kể huynh nghe gần cả năm nay muối sống ra sao hả?

Thụ Thiên ngồi cạnh rất quan tâm nàng nhưng nàng chỉ đang đau lòng không nhận ra. Đề Nghi nói mà nhớ lại...

- Nơi đó rộng lớn, không khí mát mẻ, có tuyết rơi dày mùa đông nữa. Muối dọn chuồng cừu, cho dê ăn, giặt giũ... đi lễ hội... may ... may áo hic...

Nhớ đến đây Đề Nghi bật khóc. Thụ Thiên cũng giặt mình vì nàng nước mắt đầm đìa. Mọi thứ nàng nhớ về nơi đó đều gắn với Nhĩ Đa.

Nàng rất nhớ hắn. Nhớ nụ cười đều xấu xa, nhớ có khi hắn lại phong độ không ai sánh kịp, bộ dạng hắn trẻ con, những hành động quả quyết khi gặp chuyện, cả ánh mắt âu yếm hắn nhìn nàng, nụ cười rạng rỡ, nụ hôn nóng bỏng, vòng tay to lớn mạnh mẽ luôn thích ẵm cao nàng lên....

Nàng muốn gặp Nhĩ Đa ngay, bất nàng chịu cực hình khổ sai cũng được miễn cho nàng nhìn thấy hắn. Trên tay nàng chiếc lắc bạc có chuông kêu khẽ là vật duy nhất khiến nàng tin mình từng cùng hắn không phải giấc mộng. Cho dù Nhĩ Đa có là ác mộng nàng cũng muốn chìm đắm mãi thôi.

Đột ngột Thụ Thiên ôm lấy làm nước mắt nàng ngừng rơi...

- Chắc muối đã chịu rất nhiều khổ sở... từ giờ huynh sẽ bảo vệ muối không để muối chịu thêm đau khổ nào đâu!

Đề Nghi nghe chỉ nhớ lời của Nhĩ Đa nói nàng là của hắn, phải luôn an toàn trong tay hắn. Cả thể xác và trái tim nàng cũng trót thuộc về Nhĩ Đa rồi nàng không thể nghĩ về người nam nhân nào nữa. Cho dù trước đây nàng mê Thụ Thiên đắm đuối là thế nhưng giờ nàng không thể tiếp nhận.

Đề Nghi dùng sức đẩy Thụ Thiên ra làm huynh ấy ngỡ ngàng. Đề Nghi đứng dậy nói rất rõ ràng...

- Muối không xứng cho Thụ ca bảo vệ đâu!

Thụ Thiên buồn bã nhìn nàng bỏ đi lạnh nhạt. Khi xưa hắn luôn bảo bọc nàng như tiểu muối chờ đợi nàng lớn thêm sẽ nói ra lòng mình. Nàng mất tích gần một năm hắn chưa từng ngừng tìm kiếm. Nỗi lòng của Thụ Thiên tại sao không được nàng chấp nhận.

Đề Hân núp sau cột thấy hết chỉ rơi nước mắt nhìn Thụ Thiên đau lòng vì tỉ mỉ của mình chối từ. Khi Đề Nghi trở lại mọi thứ đều không còn như trước, trái tim nàng không còn là của nàng nữa.

Nàng ra tường thành biên giới lính canh cẩn thận, mắt phiến lệ nhìn. Bức tường này ngăn nàng nhưng tim nàng luôn ở bên Nhĩ Đa. Làm sao để có thể quay lại nơi trái tim nàng hạnh phúc chứ?

Công chúa Lâm Nhã bước vào nhìn Nhĩ Đa đập bình rượu xuống đất rồi lại lấy một bình khác cầm trút ngược uống như muốn chết nhưng vẫn không thôi nổi đau trong lòng.

Cả người tiểu vương gia phong độ bây giờ chỉ còn lại bộ dạng nhếch nhác, râu không thèm cạo, tóc tai rũ rượi, người chỉ ngập trong hơi men, ánh mắt chẳng còn tí hồn. Lân Nhã nhìn hấn trở nên như thế bật khóc nói...

- Hức... thà huynh đánh hay giận muội sao lại biến mình ra như thế chứ? Cô ta quan trọng với huynh đến thế sao?

Nhĩ Đa nhìn qua không do dự ném bình rượu ngay sát bên má Lân Nhã. Bình rượu va vào thành lều rơi xuống vỡ tung toé cả rượu và những mảnh vỡ như tim hấn lúc này.

Hấn đứng dậy bước đến giơ tay đánh mạnh vào má Lân Nhã. Công chúa chỉ khóc nhận cái tát của hấn thật đau. Đánh rồi hấn cười, nụ cười khổ sở đau đớn...

- Ta đánh rồi đó, có thể giận muội mãi cũng chẳng sao nhưng có đem nàng ấy về lại bên ta hay không?

- Hic... muội xin lỗi Nhĩ Đa ca!

- Cút đi... Không! Cứ để ta đi thì tốt hơn!

Nhĩ Đa bước khỏi lều không quan tâm Lân Nhã mãi đứng khóc xin lỗi thật nhiều. Công chúa không ngờ Đề Nghi lại quan trọng với hấn đến mức làm Nhĩ Đa có thể trở nên như vậy. Giờ thì chuyện cũng đã xảy ra, Đề Nghi cũng không thể trở lại.

Hấn bước thoe thẩn, thà là nàng chết còn hơn nhưng nàng đã trở về nơi thật sự thuộc về nàng. Hấn không thể đến với nàng, thậm chí còn không chắc nàng có còn cần mình hay không khi mình là người khiến nàng đau khổ nhiều như thế. Đề Nghi về với người thân sẽ cười thật nhiều không hề muốn quay về nơi nàng luôn căm ghét và phải khóc đau đớn này. Nàng chắc cũng cảm thấy tự do không bị hấn ép buộc ở cạnh hấn như thế nữa.

Nhưng nàng có biết hấn cần nàng biết bao nhiêu hay không? Mọi thứ Nhĩ Đa đều không cần chỉ muốn có mỗi nàng thôi.

Nhĩ Đa đau đớn tâm can, tan nát cõi lòng thống khổ cùng cực đến mức không thể đứng vững phải giữ lấy rào chuồng cừu khom người run khế. Hấn đã trót đồn quá nhiều cái thứ gọi là tình cảm ngu ngốc cho nàng nên giờ phải chịu đựng đau đớn như thế này đây. Mất Đề Nghi người hấn cũng như cái xác rỗng.

Có một người bước đến nhìn Nhĩ Đa từ xa và âm thầm... Nhĩ Đa đang đau khổ như lúc đó. Đạt Phi cười buồn vì đúng là Đề Nghi chính là khuyết điểm của Nhĩ Đa hiện tại khiến cho sự yếu đuối hiếm hoi tận sâu của hấn cũng bị bộc lộ.

Trái tim Đạt Phi vẫn run lên với chính cảm xúc như năm ấy còn Nhĩ Đa vẫn mãi không hay không biết. Vương gia cười khổ cảm giác mình ngốc thật nhưng không chịu nổi khi thấy cảnh Nhĩ Đa đau lòng đến mức này.

Nhĩ Đa nhanh chóng nhìn lên, hấn giận dữ để che đi nỗi đau đang vò xé...

- Thúc muốn gì...

Đạt Phi không sợ câu nói đe dọa vẫn bước đến gần. Nhĩ Đa rất mệt mỏi, đau khổ nên tâm trạng cực xấu sẵn sàng đánh bất cứ ai nhưng ông thúc này hình như muốn ăn đánh hôm nay mà.

- Ta muốn nhường cho người một đặc ân từ đại vương giao cho ta!

- Tránh xa ta ra... - Nhĩ Đa giữ chút lí trí cuối cùng để không làm chuyện không nên làm ảnh hưởng đến các bộ lão. Nhĩ Đa bước đi thì Đạt Phi nói...

- Muốn có vợ là công chúa Kỳ Mạc không ta sẽ nhường thánh chỉ cho người!

Nhĩ Đa cố nhin rồi, hấn không muốn xung đột với bộ lão nhưng con người làm gì cũng có giới hạn của nó. Nhĩ Đa siết nắm tay lao lại túm áo Đạt Phi thủ tay muốn đánh ông thúc trẻ nhưng Đạt Phi chỉ cười mỉm nhìn Nhĩ Đa đang tức giận, hai mắt đỏ ngầu gào lên với mình...

- Muốn chọc tức bổn vương sao? Ta cóc cần công chúa Kỳ Mạc... đến một nữ nhân Kỳ Mạc bình thường ta còn giữ không xong nên thúc vui lắm, hả hê lắm khi chọc ta đúng không?

Đối lại sự thô bạo giận dữ của Nhĩ Đa đang có, Đạt Phi vẫn bình thản trả lời...

- Phò mã sẽ rước dâu tại tri phủ Diên An của Kỳ Mạc. Biên giới sẽ không bị chặn mà phủ đó hình như có nữ nhân Kỳ Mạc tâm thường người cần.

Nhĩ Đa sững sờ nhìn cuộn thánh chỉ trong tay Đạt Phi. Trông Nhĩ Đa tỉnh táo lại ngay lập tức. Đạt Phi biết hần thể nào cũng sẽ chấp nhận thôi.

Nhĩ Đa nhìn thánh chỉ như thấy cơ hội lại có Đề Nghi thì bật cười như sống lại. Và Đạt Phi cũng ra vì Nhĩ Đa ôm chầm lấy mình. Chỉ là một cái ôm hờ vì mừng rỡ nhưng cũng làm Đạt Phi rất hạnh phúc giờ tay vỗ lên lưng Nhĩ Đa. Cả đời này Đạt Phi sẽ rất nhớ cái ôm này.

- Cảm ơn thúc! Thật sự cảm ơn thúc!

- Đi nói lại với đại vương thì có thể lên đường ngay đó!

- Được!

Nhĩ Đa không thể chần chừ chạy đi lại tươi tỉnh hơn rồi làm Đạt Phi cũng cười vỗ nhẹ ngực mình. Tình cảm đó cứ ở yên trong tâm xem ra vẫn ổn. Chuyện lần này cũng như Đạt Phi trả ơn Đề Nghi đã chia sẻ, giữ bí mật ỉn. Hi vọng Đề Nghi có thể trở về đây lần nữa làm Nhĩ Đa hạnh phúc thì vương gia đây cũng sẽ hạnh phúc.

Đạt Phi xoay người thanh thản giờ tay ra ngay lập tức nữ nhân vây lấy. Hần hài lòng vừa làm việc tốt, có thể trả ơn, thoát khỏi chuyện lấy công chúa vợ vẫn và làm Nhĩ Đa có thiện cảm trở lại thì còn gì tuyệt hơn là cùng các cô gái vui vẻ để ăn mừng tất cả chuyện vui lúc này chứ.

11. Chương 11

Đề Nghi cẩn mồi nhìn tường thành cao, nàng không có võ công cao như Thụ Thiên nên không thể trốn qua. Còn đường rừng cũng có lính đi tuần thường xuyên. Nói chung Đề Nghi dốc bộ óc bé nhỏ ra nghĩ cách trở lại Liên Khiết thì cả người vô dụng cũng không thể giúp nàng toại nguyện được.

Thiếu nảo trở về nhà, Đề Nghi lại nghĩ ra cách khác liền chạy tìm cha. Có cha làm tri phủ để làm gì mà không nhờ vả chứ. Cha nàng đang trong thư phòng lo công việc lu bu, may là tìm ra con gái rồi nên làm việc cũng vui vẻ hết công suất. Nàng vào làm nũng hỏi...

- Cha ơi, có cách nào qua biên giới không hả cha? Nói con nghe đi mà!

- Con hỏi chi vậy? Nếu biết cách thì cha đã tìm ra con lâu rồi!

Nàng lại thất vọng thê thảm, mắt lại rưng lệ trực trào. Nhìn bộ dạng đột ngột uỷ khuất của con ông bố xoa đầu hỏi...

- Con muốn về lại nơi đó sao?

Nàng chỉ nhìn cha nhưng không biết trả lời thế nào. Dù cả nhà có hỏi việc cả năm qua nàng đều không nói nửa lời. Ông ấy thở dài cảm giác con mình đã về nhưng sẽ lại mất con lần nữa.

Chợt thánh chỉ đến làm Đề Nghi cũng nhìn cha không biết lại là lệnh gì. Huyện này là huyện biên giới quan trọng nhất nên cha nàng toàn nhận lệnh trực tiếp từ Kinh thành về. Công việc vì thế luôn chất cao như ngọn núi nhỏ. Nàng không dám nói ra cũng vì sợ cha, mẹ lo lắng thêm thôi.

Đề Nghi định đi nghĩ cách tiếp thì ông bố nói...

- Con vừa hỏi thì có ngay nè Nghi nhi! Có khả năng biên giới sẽ thông lại đó!

- Thật hả cha!? - Đề Nghi mừng quá lao lại ôm cha xem thánh chỉ.

- Công chúa Chu Loan sẽ gả sang phương bắc để gắn kết ngoại giao hai nước, biết đâu chừng biên giới sẽ thông lại như trước kia. Mà rước dâu ở phủ nhà ta mới khổ ... sẽ bận rộn lắm đây, cha chưa từng gặp người phương bắc lại là thế tử nữa chứ!

Cha cười nói làm nàng sững ra. Tim nàng muốn ngừng đập ngay phút ấy, tay chân lạnh ngắt run lên hỏi cha lại lần nữa.

- Cha nói ... công chúa sẽ lấy ai?

- Để coi!? Một vị vương gia sẽ kế vị, đại vương bên đó không có con trai thì phải...Bố Nặc... tên phò mã khó đọc thật đó!

- ... là Bố Nặc Khiết Nhĩ Đa!

- Phải! Phải! Tên phò mã là thế đó! - Ông bố đọc mãi không ra nên cười gật gù.

Nàng nghe mọi thứ choáng váng ngay trước mắt. Cha nàng nhìn thấy nàng đổ sập xuống thì hết hoảng quăng thánh chỉ vội ôm đỡ lại con mình. Đề Nghi ngất đi, nước mắt khế rơi. Nhĩ Đa quên nàng nhanh đến thế sao? Chưa gì hắn đã lấy công chúa rồi, thật sự không cần nàng hay sao?

Đề Nghi nhìn dưới chân là đồng cỏ xanh non, ngẩng lên thảo nguyên xanh tận chân trời thì bật cười vì mình về rồi. Nàng nhanh chóng chạy đi thật nhanh và nhìn thấy Nhĩ Đa xoay lưng lại nên gọi to: "Nhĩ Nhĩ!". Nhưng khi hắn xoay lại tay ôm ấp hai cô gái chỉ cười nhìn nàng đầy vẻ khinh miệt. Đề Nghi nghe lòng đau đốn nhìn hắn nói: "Ta có thêm hai vợ mới xinh đẹp rồi không cần cô nữa. Cô khiến bốn vương thấy phiền lắm!". Nói rồi Nhĩ Đa cứ thế vui vẻ đi với hai cô gái đẹp. Nàng khóc chạy theo nhưng không được và cứ như thế mà choàng tỉnh...

Chỉ là mơ nhưng làm nàng đau buồn quá. Có lẽ Nhĩ Đa thật sự cũng không cần nàng như thế. Mẹ dịu dàng vuốt tóc nàng hỏi...

- Tỉnh rồi hả con, có cần mẹ gọi đại phu không? Chưa bao giờ con ngất thế này cả.

- Không cần đâu mẹ... con thấy ổn rồi!

Đề Nghi gượng cười ngồi lên. Cả nhà đều lo lắng cho nàng vì Đề Nghi chỉ vừa mới trở về ít ngày thôi. Thụ Thiên cũng nhìn quan tâm lắm Đề Nghi có chút né tránh.

Thụ Thiên là người tốt nàng biết rõ nhất nên không muốn dây dưa làm huynh ấy đau lòng và cũng phiền cho nàng. Đề Nghi cố uống nước thì Đề Hân hỏi..

- Muội lấy cháo cho tì ăn nha!

- Thôi tì không ăn đâu...

Đề Nghi với theo thì ly trà đang cầm nghiêng đổ vào người. May mà trà ấm nên mẹ nàng vội lau cho nàng. Đề Nghi cũng không chú ý nhưng mẹ nàng sững sờ nắm lấy cánh tay trái của nàng.

Thấy mẹ nhìn, Đề Nghi nhận ra nên vội vả tay lại tiếc là không kịp, mẹ đã phát hiện tay nàng không còn thủ cung sa*. Mắt bà ấy nhanh chóng nhoà lệ...

- Nghi nhi!... chẳng lẽ lúc con bị bắt đã bị người ta...

- Mẹ đừng khóc! Việc đó đã không sao rồi!

Thấy mẹ ỷ khuất khóc thương mình mà nàng cũng không biết làm sao giải thích bây giờ vì nàng xem như cũng có chồng rồi chỉ là không thể nói ra được hắn là ai.

Thấy vợ bỗng nhiên lại khóc nên cha nàng cũng nắm nhanh cánh tay con xem. Dấu thủ cung sa chính tay ông ấy chấm cho hai cô con gái, nay trên tay Đề Nghi không còn.

Đề Hân hét hồn tự giữ tay mình vẫn còn dấu sa đỏ, vậy là tì tì đã không còn là thiếu nữ trong trắng. Thụ Thiên cũng hiểu ra thấy rất sốc.

Tự dưng cả nhà đều lâm vào cảnh rưng rưng lệ thương xót, có phần tội nghiệp, đau khổ cho nàng khiến nàng chỉ muốn "thiến" ngay tên khốn Nhĩ Đa nếu có thể vì hại nàng ra như thế chứ.

Không khí cả nhà lại u ám rồi chỉ có nàng – đối tượng chính gây ra u ám lại buồn chuyện khác. Nhĩ Đa lấy vợ khác rồi, nàng có thể làm gì đây. Khi hắn đến rước công chúa về nàng lao ra thì có bị hắn đuổi theo thê thảm như giấc mơ không.

Đề Nghi thấy mất tự tin trầm trọng, sẽ có cơ hội gặp nhưng sợ hắn không chịu nhìn mình nữa. Tội lỗi cũng do nàng tự ý theo công chúa Lâm Nhã về làm chi ra nông nổi này đây.

Nàng đang buồn tột cùng, tâm tư lo lắng rối bời thì Thụ Thiên đi ra làm nàng ngẩn lên thôi suy tư lung tung nữa. Đề Nghi không phải ngại gặp huynh ấy chỉ là không muốn được ai nhìn thương xót nàng thêm thôi nên đứng có ý đi vào trong nhà thì Thụ Thiên nắm lại...

- Muội nói không xứng là như thế phải không? - Đề Nghi mím môi chẳng lẽ khen Thụ ca của nàng giỏi suy diễn. Nhưng nàng biết tâm ý của huynh ấy nên chỉ nhả nhận trả lời.

- Thụ ca đừng quan tâm đến muội nữa. Muội đã có...

Đề Nghi còn chưa nói hết thì bị ôm chầm lấy. Thụ Thiên cố ôm lấy nàng, trong đầu nghĩ nàng chịu nhiều đau khổ mới né tránh mình lại càng giữ chặt.

Đề Nghi không thích cảm giác bị người nam nhân nào khác ngoài Nhĩ Đa ôm lấy, nàng hơi ớn lạnh muốn thoát ra thì nghe Thụ Thiên cố nói với nàng vô cùng chân thành...

- Dù muội ra sao huynh cũng không quan tâm. Huynh đã yêu muội rất lâu nhưng chưa kịp nói, khi muội mất tích huynh biết huynh rất cần muội. Hãy làm thê tử của huynh nha tiểu Nghi, huynh sẽ làm muội cả đời luôn hạnh phúc!

Đề Nghi đã mơ về điều này quá nhiều nhưng giờ lại thấy thật phiền phức. Thụ Thiên không ngờ si tình hơn nàng nghĩ, được một nam nhân tốt như thế yêu thương nàng cũng thật vui nhưng giờ lòng nàng chỉ hướng về một người mà thôi.

Đề Nghi mới đẩy nhẹ Thụ Thiên ra định sẽ kể hết về Nhĩ Đa cho huynh ấy hiểu mọi chuyện thì Đề Hân tức giận đi ra. Thấy Đề Hân, Thụ Thiên cũng ngại buông Đề Nghi ra. Nàng cười cười với tiểu muội...

- Tỉ đi phụ mẹ nấu cơm đây!

- Sao tỉ không đi luôn đi? ...tỉ trở về làm cái gì chứ? - Đề Hân mất kiên nhẫn nói như vậy nhìn cả nàng và Thụ Thiên làm nàng ngộ ra tâm ý của tiểu muội.

Tuy lời nói tức giận của tiểu muội có khiến nàng ngỡ ngàng, hơi tổn thương chút xíu nhưng Đề Hân xem ra vì thích Thụ Thiên mới như vậy. Ai chứ chuyện bị người ta ghen nàng nể đủ mùi rồi huống chi là tiểu muội ruột, nàng càng không phiền lòng.

Nhưng Thụ Thiên lại không như nàng nhanh chóng la Đề Hân ngay...

- Sao muội có thể nói thế chứ, tiểu Hân? - Bị Thụ Thiên la con bé càng muốn khóc.

- Huynh biết muội luôn thích huynh mà, tỉ ấy đã không còn trong trắng sao huynh vẫn chọn tỉ ấy không phải muội.

Đề Hân nói đau đớn, lệ tuôn trên má. Đề Nghi cũng không biết thì ra tâm tư của tiểu muội cũng giống mình ngày xưa vậy. Thụ Thiên chỉ giận dữ hơn nói...

- Muội dám nói đại tỉ của mình thế hả? Nếu muội là tiểu Nghi thì sao, việc đó có muốn xảy ra sao? Muội ấy khổ sở cỡ nào mà muội còn như vậy nữa?

Thụ Thiên nóng giận làm nàng muốn giải thích cũng không kịp chen vào. Việc đó ban đầu không muốn nhưng đoạn sau ‘tự nguyện’ mà. Nàng nhún mi thấy Đề Hân buồn khóc như vậy mà Thụ Thiên cứng rắn quá nên bước lại cạnh bên, nói đỡ cho tiểu muội...

- Muội ấy không nói gì sai mà Thụ ca! Huynh đừng la tiểu Hân...

- Con bé nói năn như thế mà muội còn bênh vực hay sao?

- Đề Hân là tiểu muội của muội, cho dù muội ấy có làm sai thì muội cũng đứng về phía muội ấy.

Đề Nghi nói thật lòng, xa người thân, tưởng mất rồi có lại nàng rất là yêu quý trân trọng hơn xưa. Nhưng sự bao dung của nàng khiến Đề Hân có tí hổ thẹn cho lời mình đã nói ra nhưng con bé vẫn cố chấp vì tình cảm riêng của mình nên tỏ ra giận hơn khóc lớn xô nàng ra xa...

- Tỉ chỉ nói dối thôi, hic... tui ghét tỉ!

Đề Nghi bị xô loạn choạng té xuống sân một cú hơi mạnh.

Thụ Thiên hết hồn định đỡ nàng lên. Con bé khóc quay đi khiến Đề Nghi bối rối nhòe nhanh người dậy có ý muốn đuổi theo thì nàng cảm nhận một cơn đau nhói ở bụng dưới. Thụ Thiên chưa kịp đỡ thì mặt nàng nhanh chóng nhằn khê vì đau đớn, máu đỏ bắt đầu chảy lan ra theo chân thấm bết ra áo bên ngoài.

Đề Hân nhìn lại thấy cũng hốt hoảng quay lại ngay cùng Thụ Thiên không biết làm gì. Bụng Đề Nghi rất là đau... dường như bản thân nàng vừa đánh mất một thứ rất quan trọng...

Nàng lại thấy Nhĩ Đa xoay lưng với nàng nữa, cũng ở thảo nguyên xinh đẹp trong xanh. Nàng chun mũi nghĩ chắc lại nằm mơ rồi, không biết sẽ thấy hân ôm ba hay bốn cô đây. Nhưng Nhĩ Đa xoay lại cười với nàng trong tay bế một đứa trẻ kháu khỉnh có mái tóc đen mềm giống hân xoắn lộn đáng yêu. Đề Nghi bờ ngõ nhìn hân gơ tay ra chờ nàng. Đề Nghi mừng quá không nghĩ gì cười chạy đến nhưng càng chạy thì thấy hân và đứa trẻ càng xa. Nàng không còn sức chạy, cố gọi theo chỉ thấy Nhĩ Đa ngừng rồi xa mình. Nàng gọi mãi trong mê sảng đến khi giật mình thức giấc.

Và ngay lập tức cảm nhận đầu tiên là bụng nàng đau thốn. Mẹ hình như mới khóc ngời vuốt tóc hỏi con thật nhẹ nhàng...

- Con biết mình có thai không?

Nàng nghe liền ngơ ngẩn nhìn mẹ hỏi lại...

- Con... có thai sao? ... nhưng máu mẹ ơi, bụng con đau như thế...- Nàng nói cuống lên thì bà ấy chỉ nói nhẹ sợ nàng không chịu đựng nổi.

- ... thai bị sảy rồi, đại phu nói chỉ tầm hai tháng nên thai nhi yếu quá..

Tai nàng nghe mà cứ ừ ù, hai tay lần sờ bụng mình, nước mắt cứ thế bắt giạt lăn dài trên má. Trong người nàng có giọt máu của Nhĩ Đa nhưng nàng đã để mất. Con của nàng... Đề Nghi thấy trống rỗng cứ níu áo trên bụng rơi nước mắt vô hồn. Mẹ nàng vội ôm lấy con lại nhưng nàng chỉ biết khóc nức gào lên thống khổ...

- ... con của con... con để mất con của huynh ấy rồi mẹ ơi!

Mẹ nàng chỉ biết khóc theo dõi dành cho con bớt đau. Trong lúc mê mang nàng luôn gọi tên một nam nhân lạ thì cả nhà đoán ra khi lưu lạc bên Liên Khiết nàng đã có một người che chở rồi. Chỉ là giờ Đề Nghi mất con, biên giới không thể qua lại thì không biết nàng sẽ ra sao đây.

Nàng đau về cả tâm hồn lẫn thể xác. Nếu nàng biết có thai chắc chắn không bao giờ tự ý đi với công chúa. Nếu không đi nàng cũng không mất đứa con này. Con của nàng và Nhĩ Đa song nàng không giữ được, nàng có lỗi với Nhĩ Đa...

- Mọii xin lỗi đại tỉ hic... mọii không biết là tỉ có thai nên... - Đề Hân là người cắn rứt nhất, con bé hối hận vô cùng nhưng nàng không nhìn chỉ nói yếu ớt.

- Có cũng mất rồi... mọii ra ngoài đi...

- Đại tỉ mọii xin lỗi! Xin lỗi tỉ!!

- Tỉ không trách mọii... đi đi!

Đề Hân vẫn không thể thanh thản, cứ cảm giác mình có lỗi không thể nào tỉ tỉ tha thứ nhưng vẫn phải đi ra. Đề Nghi còn lại một mình trong phòng lại nằm khóc. Bụng nàng đã hết đau nhưng nỗi đau trong lòng vẫn nặng nề không chút thuyên giảm.

Nhĩ Đa sẽ lấy công chúa, nàng lại làm mất đứa con thì cũng không có mặt mũi nào nhìn Nhĩ Đa nữa. Hắn cũng sẽ không còn cần nàng vì chính nàng là người có lỗi khi bỏ đi khỏi hắn mới sảy thai như thế. Đề Nghi thấy rất khổ sở và nhìn xà gỗ trên trần nhà.

Nàng ngồi dậy đi tìm cây kéo và cắt mạng lụa che giường ra thành từng đoạn sau đó cột thắt thành sợi dài vắt qua xà.

Bước lên ghế nàng nhìn thông lọng mắt rơi lệ. Lẽ ra nàng nên chết từ rất lâu rồi thì bây giờ cũng không phải chịu thêm đau khổ thế này. Nhưng nàng mới đưa đầu vào thì Thụ Thiên bước vào đúng lúc hoảng hốt đỡ Đề Nghi xuống. Đề Nghi khóc không chịu nổi cố tự vẫn...

- Để muội chết... hic muội có lỗi với Nhĩ Đa. Muội không thể gặp huynh ấy...muội không thể giữ được con của huynh ấy... - Đề Nghi khóc nghẹn lại làm Thụ Thiên run lên. Nhìn nữ nhân mình yêu thương đau khổ đến mức này lòng tên đó cũng vô cùng thống khổ ôm nàng lại...

- Sao lại phải chết? Sao không gặp lại chứ? Muội nhất định phải sống gặp lại người đó!

- Hic...không được, không thể nào gặp được nữa...

Thụ Thiên chỉ cố ôm lấy nàng, cho nàng khóc thỏa thích vì một người nam nhân khác. Lòng hắn tuy đau nhưng vẫn cố giúp Đề Nghi vực dậy không nghĩ bấy làm điều ngu ngốc nữa. Dù cho người nàng yêu thương có là ai thì nàng hạnh phúc hắn sẽ chúc phúc cho toàn tâm toàn ý mặc tim mình tan nát.

Cha, mẹ nàng biết chuyện nàng tự vẫn thì rất sợ không cho nàng ở một mình, trong phòng không chứa bất cứ vật gì có thể tự tử. Nàng biết mọi người cố gắng, biết mình nghĩ xuẩn là bất hiếu nhưng nàng trong lòng đau đớn. Mỗi người cứ đau đớn mà biết Nhĩ Đa sẽ đến đây rước dâu nàng càng không chịu nổi. Nhất định Đề Nghi sẽ tự giải thoát cho bản thân trước khi hắn đến.

Công chúa Chu Loan đến sớm hơn dự tính. Trong phủ nhà nàng cứ thế rối tinh lên hết chuẩn bị cho việc trang trí và phục vụ công chúa. Đề Nghi nhìn mọi người lo việc không ai canh mình mà đi vào bếp tìm dao tự vẫn.

Nàng len lén vào bếp một mình định bụng sẽ tìm con dao bén, đi mài thêm cho bén thêm một chút cắt vào cổ và hai tay chắc sẽ không đau nhiều. Tuy cách chết này nàng cũng hơi ớn nhưng hết cách rồi. Song chưa kịp tìm dao thì Đề Nghi hết hồn nhìn một cô gái lạ vừa khóc vừa cầm dao nhắm mắt chuẩn bị cửa cổ tay tự tử như mình sắp làm.

Tuy bản thân đang hùng hồn quyết chết nhưng nàng cũng không thể nhìn người ta tự tử chết trước giành chỗ của mình nha, nàng nhanh chóng lại lại cản...

- Không được!

Cô gái nhìn nàng từ đâu ra phá rồi khóc cố giật lại dao...

- Hic ... ta muốn chết, ta không muốn lấy người mà ta không biết mặt... hic ta chỉ yêu Đường lang thôi! Đừng có cản ta... - Cô gái xinh xắn khả ái khóc uỷ khuất nói toẹt ra lí do đi chết làm Đề Nghi ngỡ ra.

- Cô nương là công chúa đúng không?

- Hic... còn cô là ai?

Thế là hai cô gái vừa cùng có ý định tự tử lại cùng chui trong góc bếp tâm sự. Đề Nghi ban đầu cũng không tính gặp công chúa đâu bởi chỉ cần nghĩ cô ấy có thể bên Nhĩ Đa còn mình thì vô vọng là ghét rồi.

Nhưng công chúa chưa từng gặp Nhĩ Đa làm sao có ước mơ bên hắn như nàng chứ, vả lại lòng công chúa cũng đã có ý trung nhân.

- Vậy Đường lang của công chúa chính là Đường tướng quân hộ tống công chúa đến Liên Khiết sao?

- Hic... ừm! - Công chúa gật gật đầu bộ dạng sầu thảm làm Đề Nghi nổi nóng.

- Sao huynh ta tàn nhẫn thế chứ?

Đề Nghi hận nam nhân xấu xa nhất vì bản thân nàng cũng vườn phải một gã không phải xấu xa bình thường. Nghe chuyện công chúa như thế nàng bức xúc không chịu nổi mà. Nhưng công chúa Chu Loan khóc biền hộ cho người yêu dấu...

- Hic... không có! Huynh ấy không thể kháng lệnh thánh chỉ... huynh ấy đã ôm ta thật chặt để cả chặng đường không dám nhìn ta một lần vì sợ sẽ níu kéo ta... Hic Đường lang cũng đau khổ, ta cũng thế, ta không làm gì được cả...

Công chúa ôm lấy Đề Nghi mà khóc, dù mới gặp nhưng không còn biết dựa vào ai nữa rồi. Đề Nghi vỗ về công chúa, chuyện của công chúa thật sự không phức tạp như chuyện của nàng. Chỉ là công chúa cần tìm ra lối thoát mà thôi. Nàng hăm hở kéo công chúa đứng dậy...

- Sao lại không làm gì được? Hãy đến nói thật lòng là muốn ở bên huynh ấy, cả hai cùng bỏ trốn là xong.

- Hic... lỡ huynh ấy không chịu cùng ta...- công chúa cũng bối rối lắm nhưng nàng mỉm cười trấn an

- Nếu bị từ chối thì ít ra công chúa cũng cho bản thân một cơ hội . Bản thân tui cũng rất muốn hỏi một người như thế nhưng thậm chí tui còn không thể gặp, cũng không biết huynh ấy dành bao nhiêu tình cảm cho tui nữa. Còn công chúa biết Đường tướng quân yêu mình mà, phải tự tin lên!

Công chúa đỡ ra rồi chùi nước mắt, nước mũi mỉm cười với nàng rồi gật đầu. Đề Nghi rất vui giúp công chúa trốn khỏi phủ nhà.

Nàng không phải cố ý đem vợ sắp cưới của Nhĩ Đa đi luôn đâu nhưng công chúa thật sự mong muốn điều này. Bản thân nàng chuyện tình cảm không đi đến đâu thì hi vọng công chúa sẽ đạt được không khổ như mình.

Khi hai cô gái trốn ra cửa sau an toàn thì cửa trước phủ nhà một đoàn người lớn đã tới. Cả một đoàn người hoành tráng đến từ phương Bắc làm dân chúng đổ xô ra xem như xem hội thật nhộn nhịp.

Tri huyện – tức cha nàng luống cuống mặc áo quan vội chạy ra ngoài thì đồng thời nghe gia nhân trong nhà cũng báo công chúa Chu Loan biến mất tiêu rồi. Mặt ông ấy xanh xao chỉ cố gắng ra đón phò mã kéo dài tình hình để tìm công chúa về.

Ông ấy ra khúm núm không dám ngẩn nhìn một người cao to hơn mình cả cái đầu bước lên thềm cửa.

- Tiểu nhân nghĩ là còn hai ngày nữa mới rước công chúa nên không chuẩn bị trước để đón tiếp mong vương gia Liên Khiết thông cảm.

- Nô tài đã nói rồi sao tiểu vương gia cứ làm càng đi sớm chứ? - Cái người đó nói làm ông bố của Đề Nghi mới ngớ ra vì không phải là phò mã.

Nhĩ Đa bước ra trước sau khi Đạt La Mạ đang lau bầu mình liền đưa mắt nhìn cha của Đề Nghi. Mọi người đều ớn lạnh ngẩn nhìn người phương Bắc cao lớn, có nét đẹp rất khác người Kỳ Mạc. Mà vị phò mã này tuy ốm hơn Đạt La Mạ nhiều nhưng lại cao hơn khiến người ta hơi e dè sợ, vả lại mặt Nhĩ Đa vô cùng, vô cùng cau có không vui.

Hắn không ngại ngần nắm mạnh áo cha của nàng mà xách lên...

- Cô ta đâu, lão già? - Nếu mà cha nàng biết mọi chuyện thì cảm tưởng lần đầu gặp con rể thế này thật “đáng quý” và vô cùng khó quên.

- Công... công chúa đang... - công chúa biến mất rồi, ông ấy run lẩy không biết nói năn ra sao thì hắn lại sốc áo ông ấy mà gần giọng đáng sợ.

- Công chúa vợ vẫn gì chứ? Ta hỏi nhi nữ của ông đâu?

Đề Nghi giúp công chúa ra chỗ tướng quân đóng quân chờ ở ngoại thành. Nhìn vị tướng quân cười mừng rỡ ôm chầm lấy công chúa khi công chúa run rẩy nói ra tất cả nỗi lòng thì Đề Nghi vui lắm. Cứ như nàng là bà Nguyệt giúp họ se duyên vậy.

Cả hai người họ quyết định bỏ đi nhưng công chúa đưa cho nàng một lá thư rồi căn dặn...

- Cảm ơn Đề Nghi, dù mới gặp nhưng ta sẽ nhớ mãi về cô. Cô hãy đưa cho cha cô giao bức thư về cho phụ hoàng ta thì nhất định phụ hoàng sẽ hiểu ta và không trách tội gì cha cô đâu!

Đề Nghi nhìn lá thư nhận lấy và cười nhìn cả hai trên ngựa mà nói vui vẻ nói chân thành...

- Cả hai nhất định phải hạnh phúc nhé!

- Ủhm, cô cũng vậy nhé! Hãy đi tìm người đó của Đề Nghi và tự tin hỏi nhé!

Đề Nghi tạm biệt nhìn Đường tướng quân và công chúa hạnh phúc đi xa. Nàng cười nhưng vẫn buồn bã. Nàng cũng rất muốn biết trong lòng Nhĩ Đa có mình hay không nhưng nàng đã làm mọi chuyện ra thế này làm sao có thể trực diện nhìn hẳn hỏi đây.

Giờ công chúa đã đi, có khi hẳn không bao giờ qua Kỳ Mạc thì nàng mãi mãi phải xa hẳn rồi.

Đề Nghi đi trở về nhà, trời đang mưa lất phất sắp chuyển đông nặng hạt, trong lòng mông lung trống rỗng. Vì lá thư giao lại cho cha nên nàng tạm gác lại chuyện tự tử coi như để sau hãy làm.

Nhưng đến nơi thấy đông người bu trước nhà làm nàng tưởng chuyện công chúa bị lộ nên mọi người truy cứu cha nàng.

Đề Nghi vội vã chen vào nhà...

- Cha ơi cha!

Nàng bước vào sân lập tức ngó ra nhìn có người ngồi đốt mấy đống lửa nghỉ mệt trong sân nhà nàng kiểu người bộ tộc. Và không ai khác hơn là Đạt La Mạ và đám lính của Nhĩ Đa.

- Tiểu nương nương! Người về rồi! Tiểu vương gia đang rất giận đó!

Cả bọn lính ai cũng mừng vì nàng đã về rồi. Còn nàng không còn tâm trí đâu nhìn họ, chân nàng lập tức nhanh bước một cách vội vã, cố nhanh hết mức chạy vào đại sảnh.

Nhĩ Đa đang ở đây, nàng không thể nào chờ thêm một khắc để được nhìn thấy hẳn. Nỗi nhớ da diết điên cuồng càng cháy bùng lên giây phút đầu giây này.

Đề Nghi không hiểu sao sân nhà mình bỗng dưng xa như vậy, nàng cố bước xem chút vấp cả bậc thềm vẫn chỉ nhìn lên bước tiếp.

Chỉ chút nữa thôi là nàng sẽ được thấy hẳn .

Trong đại sảnh, cha mẹ, Đề Hân, Thụ Thiên, toàn bộ gia nhân trong phủ đều thấp quỳ trước một gã ngồi gác một chân này lên chân kia, nét mặt không vui khi phải chờ đợi nữa. Đề Nghi chạy đến nhìn Nhĩ Đa, hẳn thấy bóng nàng lập tức đứng dậy nét mặt không che giấu niềm vui.

Đề Nghi nhìn Nhĩ Đa thật sự ở đây bằng xương bằng thịt làm mắt nàng nhanh chóng phấp phới. Nàng nhớ hẳn tốt cùng nỗi nhớ, nàng muốn gặp hẳn bằng tất cả mong ước trong lòng. Nàng không chần chừ bước đến, Nhĩ Đa cũng sải bước chân nhanh đến chỗ nàng.

Cuối cùng nàng cũng được gặp lại Nhĩ Đa rồi...

... chỉ là Đề Nghi ngó ra vì tưởng hẳn bước đến là để ôm lấy nàng nhưng hẳn lại đến nắm tóc trên đỉnh đầu nàng mặt bừng sát khí không ngại chửi một cách tàn bạo nhất ...

- Hay lắm Nghi nhi!? Bọn vương chưa cho cô về nhà mà dám tự ý làm loạn khiến bọn vương tổn hao tâm trí, thân thể lao lực vì tìm cô đó!

Hắn thật làm cho tâm tình đang hạnh phúc của nàng bay mất tui theo mấy câu chửi hung dữ kể lẽ khác nào trẻ con, làm như hẳn cực khổ lắm không bằng. Nàng hết muốn khóc, lập tức hung hăng đáp trả...

- Nhà của tui thì tui về có gì sai chứ đồ Nhĩ Nhĩ xấu xa!?

- Sai! Ta không cho là không được làm!

Nàng tức điên lên không do dự nắm ngược lại tóc hấn mà giật. Uốn cong toàn bộ tâm trí của nàng đem ra nhớ nhưng hấn vậy mà hấn đành lòng đã man chữ ngay như thế cơ chứ. Hai đứa hăng say xung đột làm cả nhà nàng trợn trừng mắt nhìn vừa sợ vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Và nàng chợt phát hiện cả nhà từ trên xuống dưới đều bị quỳ càng không cảm lòng nổi hết lên...

- Huynh bắt cả nhà tui quỳ hả?

- Ai biểu họ không biết cô ở đâu chứ? - Nhĩ Đa hậm hực nói, tay nắm tóc nàng là thế nhưng hạ nhanh ôm hông thon của nàng rồi. Đề Nghi giận quá không để ý gì chỉ chữ.

- Đồ Nhĩ Nhĩ xấu xa! Còn không cho họ đứng lên!

Hấn thờ ơ tay chỉ lo có được nàng làm nàng tự ý ra lệnh giúp đỡ cha mẹ lên. Mọi người không hiểu quan hệ của nàng với vị phò mã hờ này là sao thì Đề Nghi bị kéo ngược khỏi cha, mẹ. Hấn không ngại ôm nàng nói...

- Lão già, ông nói với con nhỏ công chúa đó bổn vương không thích lấy cô ta nữa nên dẹp đi!

Cha nàng mắt chỉ nhìn tên đó ôm con mình. Đề Nghi nghe Nhĩ Đa không muốn lấy công chúa nữa trong lòng vừa nhẹ nhõm vừa mừng rỡ chỉ có điều cái kiểu hấn ăn nói với cha nàng làm vùng vẫy như con sâu nhỏ nói với hấn...

- Cha của tui đó! Ăn nói cẩn thận àk!?

Nhĩ Đa bỏ ngoài tai, ở cái chốn khỉ ho cò gáy người người 'nhỏ xiu' này hấn chỉ bận tâm đến nàng thôi. Đề Nghi không biết tay hấn ôm nàng bằng tất cả tâm tư tình cảm của hấn đã nhớ mong nàng như điên.

Đề Nghi không ngại tay Nhĩ Đa vì với nàng rất quen thuộc nhưng ánh mắt mọi người đều trừng trừng ra ngó. Nàng giờ mới ngó ra là Nhĩ Đa ôm ở đây không thích hợp nên có tí mắc cỡ với cả nhà nhưng dĩ nhiên Nhĩ Đa không buông tay.

Cha nàng vẫn khúm núm nói coi như không thấy con gái mình và vị vương gia Liên Khiết có 'vấn đề'...

- Thừa vương gia Liên Khiết... thật ra công chúa cũng mất tiêu rồi!

- Vậy hả? Thế thì khoẻ! - Nhĩ Đa vốn cũng không quan tâm cô công chúa đó vì cô ta chỉ là lí do hấn có thể đi tìm Đề Nghi về.

- Cha ơi! Thật ra công chúa...

Đề Nghi đi đưa cho cha lá thư và tóm tắt lại chuyện của công chúa đã chọn con đường riêng hạnh phúc cha mình. Cha nàng là tri phủ lo công sự nên nghe ra không mừng vui gì vì công chúa mà chỉ thấy rắc rối lung tung trước mắt đâu có lá thư công chúa để lại rồi.

- Vậy quốc hôn không có, hoà ước hai nước cũng coi như không luôn!

Hai nước Kỳ Mạc và Liên Khiết xưa nay hoà khí không tốt, tướnh hôn ước này sẽ khiến tình hình khá quan hơn nhưng thất bại rồi. Mà phò mã hờ bị công chúa bỏ cũng chẳng lấy một tí tức giận, Nhĩ Đa không nói không rằng lại ôm lấy nàng mà nói...

- Tốt! Về thôi Nghi nhi!

Cả nhà nàng lại đơ ra nhìn hấn nắm kéo Đề Nghi đi. Nàng biết mình cần ở bên hấn hơn mọi thứ trên đời này nhưng hấn nóng nảy làm gì cũng không nhìn tình hình gì cả. Cha, mẹ nàng như đang ngồi trên tổ kiến lo lắng như vậy, không hiểu gì cả như vậy mà tên chết tiệt này chỉ lo đem nàng đi thôi.

Nàng nhanh chóng ghì tay lại không chịu làm Nhĩ Đa sưng ra. Thật sự hấn rất sợ chuyện này vì nàng đã về đến nhà, nàng sẽ không chịu theo hấn về nữa. Hấn chỉ muốn nhanh đem nàng ra khỏi cái chỗ đầy những người nàng yêu thương này thôi. Nhĩ Đa xoay nhìn nàng, ánh mắt ẩn sự sợ hãi đau đớn...

- Cô muốn ở lại sao?

- ...đây dù sao cũng là nhà tui mà. Huynh ăn nói lịch sự, chào ra mắt cha mẹ tui đi! - Nàng hồi hộp nín bần tay to của hấn hi vọng hấn sẽ ra mắt cha, mẹ mình như là một người nam nhân quan trọng trong cuộc đời nàng.

Nhưng cái tên khốn chết tiệt này không những không hiểu tâm tư của người ta mà còn nhúu mày nhăn mặt hỏi ngược lại.

- Sao phải thế?

- Giờ có chào hỏi cha mẹ tui hay không hả? - Đề Nghi nổi cơn hung dữ gầm gừ đe dọa làm tiểu vương gia đây cũng phải sợ.

Buộc lòng Nhĩ Đa xoay nhìn cả nhà nàng trên dưới mà có chút cau có. Mọi người run run không biết hẳn sẽ làm gì. Còn Đề Nghi mím môi mong chờ...

- Ta là Bồ Nặc Khiết Nhĩ Đa... mấy người... Kẻ nào dám giữ Nghi nhi lại thì ta sẽ cho biết tay!

Mọi người tái mét mặt ngay vì ban đầu thấy giới thiệu lịch sự, cuối cùng hẳn kết lại là đe dọa không phải đùa hỏi ai mà không run lên. Đề Nghi thật thất vọng vô cùng mà giận lên...

- Tui nói chào đằng hoàn mà!

- Cô rõ biết ta không thích mà!

Cả hai lại liếc nhau thật là dữ dội xem ai cứng đầu hơn sẽ thắng. Nhưng Thụ Thiên nhận ra lập tức bước ra nhìn Nhĩ Đa mà nét mặt không vui. Nhĩ Đa cũng xoay nhìn nam nhân đó. Chỉ cần gã nào lớn võn gần Đề Nghi quá hẳn đã không vui huống chi Thụ Thiên có vẻ không mấy thân thiện nói...

- Thì ra đây chính là cái gã làm muối khổ sở, tiểu Nghi!/?

- Thụ ca...

Đề Nghi không biết nói gì thì Nhĩ Đa cũng nhúu mày nhìn Thụ Thiên. Tất nhiên hẳn biết đây là người mà trước đây nàng yêu mến, chính vì thế hẳn lại càng không cần nhẹ nhàng điềm tĩnh cũng bước lại đối mặt với Thụ Thiên.

12. Chương 12

Nàng đứng giữa nhìn một bên là Thụ Thiên quan trọng và một bên là Nhĩ Đa người mà nàng không thể thiếu. Trong cả hai đảng đảng sát khí nhìn nhau làm nàng rất là sợ. Nhĩ Đa vốn nóng tính, nếu Thụ ca của nàng gây sự thì có chuyện là cái chắc.

Thụ Thiên nhìn Nhĩ Đa, ánh mắt giận dữ...

- Người chỉ làm khổ tiểu Nghi, ngang ngược, thô bạo với muội ấy. Cho dù có làm vương gia bên đó là có quyền đối xử với người ta như cỏ rác sao?

- Ta thích coi như cỏ rác đó thì sao!/? Cô ta là người của bốn vương người có quyền gì xen vào.

Nhĩ Đa kéo nàng lại chứng tỏ nàng là của mình. Đề Nghi chưa kịp khuyên hẳn đừng nên gây sự với Thụ ca thì Thụ Thiên lại kéo nàng ngược lại...

- Ta có quyền chứ! Người không bảo vệ được muội ấy, khi muội ấy bị người ta truy giết người đã ở đâu mà còn dám lớn giọng nói là người của người hả?

Nhĩ Đa run lên nhìn Đề Nghi trong tay Thụ Thiên, quả là lúc nàng bị Lân Nhã bắt đi chính hẳn đã không thể bảo vệ cho nàng. Nhưng Đề Nghi vẫn phải là của hẳn. Hẳn phải có nàng để bù đắp cho những gì mình làm chưa tốt.

- Ta sẽ bảo vệ Đề Nghi suốt đời! - Nhĩ Đa nói làm tim nàng run lên lòng hạnh phúc ngay. Nhưng Thụ Thiên lại nói.

- Đối xử như thế với muội ấy còn nói là bảo vệ sao? Người chỉ giam cầm muội ấy thôi. Ta sẽ không để người đem muội ấy đi đến nơi khổ sở đó chịu đựng thêm vì người.

Cả hai người này sinh sự không khéo có đánh nhau mất nên Đề Nghi vội vả trở lại núm lấy Nhĩ Đa mà nói .

- Cả hai đừng như vậy nữa!

Nàng nắm lấy cánh tay Nhĩ Đa mong hắn bình tĩnh nhưng hắn chỉ nhìn Thụ Thiên và không nhìn nổi nữa. Đề Nghi bị đẩy ra khi hắn không ngăn ngừa lại đánh Thụ Thiên.

Thụ Thiên giơ tay đỡ, cả người muốn si sụp bước lùi một bước, ánh mắt cũng mau chóng đầy sự tức giận đánh trả đòn. Mọi người nhìn cảnh đánh nhau nhưng không ai dám ngăn cản từ cả nhà nàng cho đến thuộc hạ của Nhĩ Đa. Đề Nghi bước đến ngăn cũng bị cả hai không thương tiếc hất ra.

Đề Nghi loạng choạng được mẹ đỡ, nhìn hai nam nhân như hai con thú dữ đang tức giận xâu xé nhau.

Thụ Thiên đánh được vào má Nhĩ Đa thì cũng ăn lại một cú đấm vào bụng. Thân thủ cả hai đều nhanh và mạnh mẽ nên dấu đánh tay không vẫn ác liệt, dữ dội mau chóng đầm máu.

- Đừng đánh nữa mà! – Nàng bắn loạn muốn khóc la lên mà không ai nghe lời nàng cả thậm chí còn đánh mạnh tay hơn.

Khi Thụ Thiên bị đánh Đề Nghi rất xót xa, còn khi Nhĩ Đa bị đánh thì nàng đau theo không dám thở nổi. Hai người đều quan trọng với nàng nên nàng không muốn ai bị thương hay tổn hại cả.

Thụ Thiên là con của nghĩa đệ của cha nàng từ nhỏ trên núi học võ nên võ công rất khá tuy nhiên so sức với Nhĩ Đa thì còn có phần thua kém. Nhĩ Đa cao lớn hơn, ra đòn bách phát bách trúng yếu điểm với toàn lực làm Thụ Thiên sắp đuối nhưng nghĩ Đề Nghi phải chịu nhiều đau khổ thì trong người lại bùng lên sức mạnh đánh trả lại Nhĩ Đa cũng muốn không trụ vững.

Mọi người đứng nhìn run lẩy, bàn ghế không biết né nên cũng bị hai thằng làm loạn cả lên. Nhĩ Đa ngã vào bàn, nhẹ nhếch mép cười không có vẻ gì là vui đứng lên chùi máu trên khoe môi đánh trả. Thụ Thiên bị nhận ngay một đấm vào má choáng váng. Lập tức Nhĩ Đa túm áo xốc Thụ Thiên vục dậy tay trái giơ cao chuẩn bị cho cú chằm hết thì...

- Dừng tay... không được đánh Thụ ca!

Nhĩ Đa nghe giọng nàng nói lớn nện lại nên nhìn qua. Đề Nghi khóc nhìn hắn. Thụ Thiên bị túm áo cũng nhìn nàng. Đề Nghi thật không thể nào chịu đựng nổi nữa. Điều nàng mong muốn và không mong muốn Nhĩ Đa toàn làm trái đi khiến nàng rất đau. Hắn nhìn nàng khóc như vậy nắm tay cũng run lên...

- Huynh lúc nào cũng thế cả!?... hic không biết nghĩ gì đến ai cả? Tui trở về rồi huynh cũng có quan tâm gì đến cảm giác của tui đâu!

Nhĩ Đa đờ ra nghe, hai tay lơ đãng buông Thụ Thiên ra. Lúc này chỉ như có nàng và hắn, không có cả nhà nàng, không có Thụ Thiên, cũng không có thuộc hạ của hắn. Nhĩ Đa nhìn nàng khóc, lòng hắn cũng khổ sở...

- Thế thì có bao giờ cô nói ra cảm giác của cô cho ta biết chưa? Ngoài làm trái ý ta thì cô chỉ làm ta không thể nào hiểu nổi trong lòng cô thật sự nghĩ gì thôi.

Nhĩ Đa vẫn ám ảnh nàng nói ghét, nói hận mình từ miệng nàng. Thậm chí nàng biết Lân Nhã thế nào rồi cũng quyết đi theo chỉ để rời xa hắn. Nàng nghe thế lệ vơi tràn càng nhiều trên má. Rốt cuộc chính Nhĩ Đa cũng không hiểu lòng nàng.

- Hic... tui phải nói ra mới được sao? Nếu có nói thì huynh cũng có nghe và chiều theo ý tui đâu?

- Ý muốn của cô khiến ta không thể nào chịu được! - Nhĩ Đa gằn giọng nói làm tim nàng rất đau, rất là đau. Đề Nghi nhìn gương mặt tuấn mỹ mình từng rất hận rồi sau lại nhung nhớ, ngón tay nàng tự siết lại thật chặt làm đau chính mình nói cứng rắn, dứt khoát.

- Thế thì... tui chẳng cần theo huynh về nữa!

Lời nàng nói ra cũng làm chính tim nàng vỡ nát. Nàng cần gia đình như cần hắn nhưng Nhĩ Đa không hiểu nàng, không thấu cho tình cảm của nàng. Hắn làm gì cũng tự làm theo ý mình, lần này nàng không thể cho Nhĩ Đa làm như vậy nữa dấu chính bản thân nàng đang tổn thương không thua gì hắn.

Dù cho Nhĩ Đa đến tận đây tìm nàng thì hẳn cũng không hiểu lòng nàng, cả hai không hiểu nhau thì có cần ở cạnh nhau nữa hay không?

Mọi người nhìn cả hai, cũng nín thở căng thẳng theo. Thụ Thiên ngồi dưới đất cũng nhìn Nhĩ Đa chỉ đứng nhìn nàng. Vừa rồi đánh nhau sát khí hẳn bùng lên như con thú hoang đáng sợ nhưng giờ chỉ có thể giương mắt nhìn nàng với một cách vô vọng.

Đề Nghi không nhìn hẳn, mắt nàng đã rụng lệ. Lời nàng nói ra thảng thừng như vậy rồi nàng không muốn mình yếu đuối gục khóc ngay lập tức, trước mặt hẳn – người nàng muốn ở cạnh nhưng nàng lại nói không cần về cùng hẳn.

Và Nhĩ Đa cười, đôi môi hoàn mỹ nhếch nhẹ đau đớn nhìn Đề Nghi ngay trước mắt lại thật xa không bao giờ có được. Nụ cười nhạt còn nặng nề hơn bất cứ nước mắt nào có thể rơi lúc này.

Đề Nghi mím môi coi như không thấy gương mặt đau khổ ấy.

Nhĩ Đa nhìn nàng, muốn nói mình không thể thiếu nàng, cả đời hẳn chỉ cần có một thứ duy nhất đó chính là nàng nhưng lời không thể thốt ra. Bản thân hẳn không tài giỏi, mạnh mẽ như hẳn nghĩ có thể giữ nàng cho riêng mình. Bên hẳn, Đề Nghi không hạnh phúc như vậy thì làm sao hẳn có thể ép buộc khiến nàng đau khổ.

Chính hẳn, mình hẳn đau khổ thôi là được. Đề Nghi sẽ không cần phải cùng hẳn về nơi nàng không mong muốn như thế.

Hắn xoay bước, tay vẫn chảy máu vì đánh nhau với Thụ Thiên nhìn thấy Đạt La Mạ đứng run run cũng đau theo chủ nhân. Chưa bao giờ tên hầu nhìn thấy chủ nhân mang ánh mắt vô hồn, lãnh khốc như vậy cứ như mọi thứ trong Nhĩ Đa đã không còn. Hẳn nói nhẹ hẳn ra lệnh.

- Về thôi!

Đạt La Mạ ứ ớ muốn nói tiểu vương gia hãy năn nỉ tiểu nương nương thêm chút nữa nhưng nàng ở sau cũng chỉ khóc không dám nhìn theo cũng như nín kén.

Cả nhà nàng cũng không ai nói gì chỉ nhìn Đề Nghi khóc như thế. Đây là quyết định từ phía nàng, bản thân nàng cũng không còn là trẻ nhỏ thì cha mẹ làm sao có thể can thiệp vấn đề tình cảm này. Thụ Thiên nhìn Đề Nghi khóc rồi nhìn Nhĩ Đa bước đi vào màn mưa đã nặng hạt từ lúc nào.

Cả hai không phải dành cho nhau, từ đầu là thế, bây giờ cũng thế!

Thụ Thiên cả người te tua nhưng thấy Nhĩ Đa thật sự có thể đi như thế, còn Đề Nghi lại đau đớn hơn gấp trăm lần vẫn không giữ được Nhĩ Đa lại thì nóng giận lên hơn ban nãy. Thụ Thiên vì muốn Đề Nghi hạnh phúc mới gây sự “giáo dục” lại tên tiểu vương gia Liên Khiết đó thôi chứ đâu có muốn nàng lại còn buồn đau hơn.

Thụ Thiên lao ra ngoài trời mưa thì thấy Đạt La Mạ cũng đang chạy ngược lại, nhìn thoáng qua nhau rồi mạnh ai nấy đi tiếp để ngăn sự ngu ngốc của hai người đó.

Đề Nghi đang suy sụp, chỉ biết ôm mẹ khóc thì Đạt La Mạ cả người ướn nhọc lao vào nói với nét mặt thống khổ thay chủ nhân...

- Tiểu vương gia không phải không hiểu hay không muốn chiều ý tiểu nương nương đâu. Người có biết lúc người bị Lân Nhã cách cách hại, tiểu vương gia đã nhếch nhác đau khổ như thế nào không? Tiểu vương gia còn nhận hôn ước lấy công chúa Kỳ Mạc thay vương gia Đạt Phi chỉ vì muốn tìm người về thôi. Tiểu vương gia tuy ‘xấu tính’ hay ‘bất nết thuộc hạ’ nhưng là người tốt và cũng rất cần hạnh phúc. Chỉ có người là hạnh phúc lớn nhất của tiểu vương gia mà thôi tiểu nương nương.

Đạt La Mạ tuy muốn ngăn sự chia ly này nhưng cũng không khỏi bất mãn với chủ nhân không ra gì của mình. Song nói cho cùng Nhĩ Đa có tàn bạo thì tàn bạo cũng có lúc dễ thương tốt với kẻ hầu này nên Đạt La Mạ mới tự ý chạy trở lại.

Đề Nghi nghe rồi ngẩn ra, tim nàng đau lắm, ngày tháng xa hẳn nàng ném trái đủ thối thía lắm rồi. Nếu lúc này nàng không inh một cơ hội thì mãi mãi không thể gặp Nhĩ Đa lần nữa. Chợt mẹ buông nàng ra, cả

cha và Đề Hân cũng nhìn nàng như bảo nàng hãy đuổi theo khi nàng vẫn còn cơ hội chớ hoang mang chần chừ thêm.

Và Đề Nghi không suy nghĩ gì mất nhòa lệ vội vã chạy theo. Nàng thật ngốc nghếch khi nói những lời như thế để hấn đi. Cho dù Nhĩ Đa không hiểu cho nàng, cho dù lòng hấn thậm chí cũng không có nàng thì nàng luôn muốn bên cạnh hấn.

Nhĩ Đa đang đi trong màn mưa để đến ngựa thuộc hạ đang chuẩn bị. Nước ướt cả thân người cao to nhưng vô lực lúc này. Hấn cất công dùng mọi cách đến đây, tìm ra nàng, và trở về như thế này đây.

Thật là thảm hại.

Nỗi đau này đau hơn những gì hấn nghĩ, nàng thật sự ăn sâu vào tâm trí hấn nhiều đến như thế rồi. Hấn sợ mình sẽ mãi không thể quên được nàng thì phía sau...

Thụ Thiên nắm vai xoay Nhĩ Đa lại tức giận đánh ột đấm làm má Nhĩ Đa đỏ tấy lên ngay. Nhưng hấn thậm chí không tức giận nói gì đánh trả như ban nãy. Nhĩ Đa như người vô hồn, đứng như kẻ thua cuộc, mắt trắng mọi thứ, tàn tạ vì mưa. Thụ Thiên nhìn thế càng tức tím lấy áo hấn lắc mạnh giận dữ nói...

- Muội ấy sảy thai con của người, lại nghĩ không được gặp người nữa mà nghĩ quần tử tử may là không thành, người có biết không, tên khốn?

Nhĩ Đa nghe lập tức có chút trấn tĩnh lại nhìn Thụ Thiên. Lòng Thụ Thiên đau lắm vì Đề Nghi chỉ yêu nam nhân này chứ không phải mình nhưng không thể nhìn nàng đau khổ. Thụ Thiên nói tay lơ ra nói tiếp để Nhĩ Đa hiểu người thua cuộc chính là mình mới đúng...

- Đề Nghi cần người như thế mà người có thể bỏ đi như thế này sao? ...trong lòng Đề Nghi chỉ có người, còn người không muốn đem hạnh phúc uội ấy nữa thì có đáng cho ta xem người là đối thủ hay không?

Nhĩ Đa nghe không nghĩ gì kịp, thậm chí không nhìn đến Thụ Thiên vội chạy ngược lại. Thụ Thiên nhìn theo nhẹ nhõm trong lòng. Ít ra Đề Nghi hạnh phúc thì thua cũng không đến nỗi quá đau.

Mưa trắng xóa, mưa tầm tã. Sao ông trời bỗng đổ nhiều mưa như thế như muốn cho đôi nam nữ tỉnh táo đầu óc một chút. Đề Nghi khóc, còn bị mưa làm lạc hướng, nàng thầm chửi hấn vừa quay đi có chút xiu sao lại đi nhanh như vậy chẳng lẽ muốn xa nàng lắm hay sao?

Nhưng trước mắt nàng một thân ảnh cao lớn cũng vội chạy trở lại, Đề Nghi nhìn thấy Nhĩ Đa, nàng như đứa trẻ lạc mẹ òa khóc cổ chạy đến. Con đường trơn nước, chân nàng trượt té xuống thì vòng tay hấn đã kịp đỡ lấy nàng.

Đề Nghi nhìn lên, mưa làm cả hai ướt đầm nhưng nàng không cảm giác gì ngoài niềm vui sướng thấy Nhĩ Đa lúc này. Nàng khóc lớn vội vã ôm chầm lấy hấn nói nghẹn hờn trách...

- Đồ khốn hic... chẳng lẽ muốn đi thật sao?

- Phải, không cần ta thì ta phải đi chứ. Ta lại bức ép thì cô chỉ đau khổ hận ta thêm thôi! - Tuy nói như thế nhưng Nhĩ Đa cũng ôm ghì lấy nàng thật chặt. Nghe thế nàng hoảng lên vội nói.

- Tui không thấy bị ép buộc, tui muốn ở bên huynh dù cho huynh hành hạ thế nào cũng nguyện cả.

- Nói thì nhớ đó! Bỗng vương không bao giờ buông tha cô lần nữa đâu!

Nhĩ Đa cười hạnh phúc ôm lấy nàng cũng đang vừa cười vừa khóc. Trời mưa vẫn to nhưng cuối cùng nàng và hấn cũng thôi căng đầu, ngang bướng chịu chấp nhận là muốn ở bên nhau rồi.

Vì tình hình là trời mưa và đột ngột là phò mã lại thành con rể nên cha mẹ nàng cũng lung tung lên tiếp đãi đám thuộc hạ của Nhĩ Đa. Đạt La Mạ và bọn lính cười hạnh phúc vì tiểu nương nương về thì tiểu vương gia hết hành hạ bọn họ nha.

Thụ Thiên cũng buồn nhưng không đến nỗi bi lụy khóc lóc, Đề Hân rụt rè đưa khăn lụa vì huynh ấy cũng ướt hết rồi. Con bé vẫn sợ Thụ Thiên còn giận mình nói chuyện vô lễ với tí tí nhưng huynh ấy nhìn nở nụ cười hiền của mọi khi nhận lấy khăn.

Mọi chuyện xem như đến đây là hết nếu nữ chính không còn chút rắc rối...

- Nhĩ Nhĩ ... không được mà! Để tui tự làm... - Mặt nàng đỏ ửng cản tay hấn trên người mình.

- Im! Ta nhớ cô lắm biết không?

Má nàng càng nóng lên không ngờ có thể nghe từ miệng hấn nói nhớ mình ngọt ngào như vậy. Thế là nàng ngoan ngoãn đứng cho Nhĩ Đa giúp mình thay áo ướt ra cùng lúc hấn cũng không bỏ qua cơ hội giở trò bá đạo hôn lên từng phần da thịt theo áo đã cởi.

Dù gần như đã quen với việc thân thể phơi bày trước mặt hấn nhưng ánh mắt hấn tỉ mỉ nhìn thân thể nàng, môi hôn nóng bỏng ướt át đều làm nàng xấu hổ không thôi.

Đề Nghi run run đứng như đứa trẻ cho hấn mặc từ nội y cho đến ngoại y, còn sợ nàng cảm lạnh choàng thêm khoát ấm. Nàng thấy rất hạnh phúc chỉ ngẩn nhìn hấn một cách thẹn thùng.

Còn về phần hấn thay áo ướt cực nhanh, sau khi chỉ mặc độc mỗi quần dài ở trần thì ôm nàng ra nhìn căn phòng. Đề Nghi cười hỏi...

- Thấy phòng tui thế nào?

- Thật quái lạ... nhưng phải ở tạm thôi!

Nói xong hấn không nhìn phòng nữa lại dời mắt nhìn nàng. Đề Nghi run lên cũng nhanh chóng hiểu ý hấn, kiễng chân lên nhận nụ hôn ngọt ngào trên môi. Nàng chỉ chút nữa đã không bao giờ còn được bên Nhĩ Đa nữa huống chi được hôn thế này.

Đề Nghi không cảm lòng được bạo gan nứ lấy cổ hấn kéo xuống hôn sâu say đắm không thụ động mặc hấn giải quyết như bình thường. Nhĩ Đa bất ngờ cũng vui vì sự nhiệt tình của nàng, tay bế nàng lên cho nàng dễ “hành động” nhưng không “bẻ gãy” cổ mình nha.

Cuối cùng môi lưỡi triển miên thân mật, nàng thở không ra hơi mới ngừng vội sùi ôm lấy hấn dụi khóc vào bờ vai lớn...

- Tưởng sẽ không còn được bên huynh nữa...

- Chứ không phải đuổi ta đi rất tàn nhẫn hay sao? - Nhĩ Đa phải nhắc nhở cho nàng biết nàng làm cho hấn đau khổ đến mức nào.

Nàng cũng hối hận lắm rồi mắt phiến lệ long lanh như muốn dụ dỗ hấn. Đề Nghi dễ thương như thế hấn đành xù nghe nàng nói lí nhí...

- ...xin lỗi... chỉ vì tức giận huynh không hiểu người ta gì cả!

Đề Nghi thì cứng đầu cứng cổ trong khi hấn lại luôn thích gì làm đấy không coi ai ra gì hỏi sao cả hai không xung đột. Hấn ôm nàng cùng ngồi xuống ghế.

Đề Nghi ngồi trên chân hấn, được vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy, nhận ra hấn ôm đi rất nhiều. Nghĩ là do mình khiến nàng mím môi thấy rất có lỗi nên rụt vào bờ ngực lớn.

Hấn vuốt nhẹ mái tóc dài chưa khô hấn thoảng thơm mùi hương dễ chịu của nàng rồi nói...

- Ta sinh ra đã hơn thân phận mọi người, ta làm sao quen liền khi nói chuyện với cha, mẹ cô. Cô cần họ nhưng ta chỉ có cô thôi, nếu cô vì họ mà không trở về thì ta sẽ mất cô. Làm sao ta biết cô xem trọng họ hơn hay là ta? Chính cô cũng có hiểu cho bốn vương đâu!

Nhĩ Đa nói ra hết làm nàng ngỡ ngàng nhìn, quả nàng không nghĩ hấn lại suy nghĩ nhiều như vậy...

- Huynh biết hết sao không nói làm tui giận hả?

- Bốn vương không thích!

Hấn lên mặt hống hách nhưng thật trẻ con. Giờ nàng biết Nhĩ Đa cũng có chú ý đến suy nghĩ của mình nhưng chỉ do cá tính xấu xa, ích kỉ của hấn nên chọc nàng thôi. Đề Nghi rụt vào lòng hấn lần nữa...

- Tui cũng chỉ định về nhà báo với cha, mẹ là mình còn sống và xin trở về Liên Khiết với huynh chứ đâu phải muốn đi luôn. Tui không biết biên giới bị chặn nên mới bị công chúa Lâm Nhã lừa. Dù bây giờ tui rất muốn gần cả nhà nhưng cần huynh hơn, mang tội bất hiếu không trở lại nữa cũng được chỉ cần huynh thôi!

Đề Nghi nói thật hết lòng mình hi vọng cha mẹ không biết vì sẽ rất buồn vì nuôi con gái cực khổ lại vì một nam nhân lại đi luôn như thế. Nhưng Nhĩ Đa lại cười vì mình là người nàng chọn...

- Thật không? Sao không nói sớm với ta hả? May mà Lâm Nhã không giết được cô đó!

Nhĩ Đa giữ cứng lại Đề Nghi, chính do hắn làm cho quanh nàng chỉ toàn là nguy hiểm như vậy. Nhưng nàng lại nhanh chóng rơi lệ khi nhớ rồi nói nghẹn ngào...

- Hic... nếu biết có con tui sẽ không theo công chúa đâu, sẽ không đi đâu xa huynh cả thì con của chúng ta cũng đâu có... - Nhìn nàng khóc hần xót xa vô cùng. Con của cả hai hắn cũng tiếc lắm nên biết nàng đau khổ còn nhiều hơn thế. Nhĩ Đa ôm chặt lấy nàng...

- Đừng nhớ đến nữa, con cũng đã mất rồi. Sau này chúng ta có con khác là được.

- Ừm... hic

Nàng gạt đầu nhưng vẫn khóc dù sao cũng là con đầu lòng của nàng. Hắn nhanh chóng hôn giúp cho nàng mau bình tĩnh lại. Đề Nghi nhắm mắt cảm nhận sự ngọt ngào trên môi thấy rất hạnh phúc vì được bên Nhĩ Đa như thế.

Giờ thì có ai cản nàng ở bên hắn nàng cũng không màng. Các cô nương trong tộc có ghen ghét thì nàng cũng sẽ cho họ thấy mình đã độc chiếm Nhĩ Đa rồi không ai có thể tranh giành.

Chợt hắn ngừng ngang khi đang say đắm làm nàng mở mắt ngỡ bị ẵm đặt xuống ghế còn hắn ngồi trước nắm lấy tay nàng vẫn luôn mang chiếc lắc bạc của hắn tặng. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc hiểm có của hắn tim nàng đập loạn cào cào, sợ hắn sắp làm chuyện gì lại nhiều hơn hồi hộp...

- Bỏ vương đó giờ chỉ tự ý làm thôi, giờ ta sẽ hỏi ý nàng có đồng ý làm vợ của ta và ở cạnh ta mãi mãi không?

Nhĩ Đa làm nàng bất ngờ đến mức vỡ oà trong hạnh phúc. Từ lúc hắn hại đời nàng, nàng không nghĩ mình sẽ có lúc hạnh phúc được nam nhân mình yêu thương cầu hôn như thế. Chỉ có điều hắn đang hồi hộp chờ là thế còn nàng lại chỉ nhủ mi mắt nhắm nhủ nhìn hắn đáp...

- Nè! Vừa nói chúng ta sẽ có con khác giờ hỏi thế chẳng phải cũng ép tui nói đồng ý hay sao đồ xấu xa? - Dĩ nhiên nàng phải có tiểu bảo bối với hắn rồi, hắn làm nàng thấy buồn cười hơn hạnh phúc. Nhĩ Đa không ngờ mình bị nàng bắt bẻ như vậy cũng nổi cơn hung dữ.

- Thì ta... mà bộ không muốn hả? Đừng có làm bỏn vương treo cô lên nha?

Hắn lại cả lo khiến nàng cười phì không tranh cãi kéo hông mất giây phút tuyệt vời này. Nàng xấu hổ với tay ôm cổ hắn...

- Lúc nào mà người ta không là vợ huynh hả? Còn hỏi chi nữa tất nhiên là đồng ý rồi Nhĩ Nhĩ ngốc! - Nàng cười thật hạnh phúc nói nhưng hắn kéo ra.

- Không! Làm vợ cả, vương phi của ta kìa! Nếu cần ta sẽ đưa sính lễ, mai mối như phong tục người Kỳ Mạc của nàng!

- Oh... còn Hoa Chu Ni?

Hoa Chu Ni vẫn đứng đầu hậu cung tạm của hắn bây giờ. Nếu nàng trở thành vợ cả thì đối tượng đầu tiên cần nhớ là nó rồi. Nhưng Nhĩ Đa bực mình nhăn mặt nói...

- Hỏi vợ vẫn. Bỏn vương về “mần” thịt nó bây giờ? - Hắn “yêu thương” con dê cưng đó như thế mà có thể nói ra lời lẽ tàn nhẫn như vậy làm Đề Nghi sốc la lên.

- Sao huynh tàn nhẫn vậy?

- Giờ có chịu hay không hả? Ta lại tự ý quyết định bây giờ?

Nhĩ Đa không chịu nổi nữa lại nắm tóc nàng găm gừ dọa nạt nhưng chỉ làm tim nàng đập thịch mím cười. Nàng bên lên nói mắc cỡ...

- Muội vui lắm!

- Thật không? Ta cũng vui lắm Nghi nhi!

Nhĩ Đa cười lớn ôm nàng lên xoay một vòng. Đề Nghi cũng cười khúc khích ôm cổ hắn sau đó má đỏ lên vì hắn nhanh chóng đem nàng về giường. Nãy giờ vì còn nhiều chuyện chưa nói hết hắn mới không động thủ. Xa nàng lâu như thế hắn nôn nóng cực kì, chịu đựng cũng đến cực hạn rồi.

Nàng chỉ đỏ mặt cảm nhận hắn bên mình... nghĩ lại cuộc đời nàng cũng đâu có tệ lắm như lúc đầu nàng nghĩ.

Y phục hắn cắt công mặc cho nàng giờ cũng bị chính hắn lột sạch ném xuống đất. Đề Nghi còn chút ít mắc cỡ nên má cũng hơi ửng đỏ nhìn Nhĩ Đa.

Và hắn hôn cùng khắp thưởng thức nàng mãi không bao giờ thấy chán sau đó cắn nhẹ vành tai nàng thì thầm điều gì đó bằng thứ tiếng kì lạ. Nàng nhú mi nhìn hắn rồi ra cười...

- Huynh nói gì thế nghe không hiểu?

- Sao mà nàng hiểu được chứ? Ngôn ngữ của tộc cổ trên thảo nguyên... nó có nghĩa là ta rất là yêu nàng!

Tim nàng đập loạn, hạnh phúc như vỡ oà cười ngay, mắt lại muốn vươn lẹo vì hạnh phúc quá đổi.

- Thiếp cũng rất yêu chàng, Nhĩ Đa!

Hắn cũng cười nhanh chóng hôn và ôm lấy nàng. Cuối cùng cả trái tim của nàng cũng đã thuộc về hắn. Xem ra chiếm thân thể nàng nhanh hơn chiếm tâm nàng nhiều dù sao tiểu vương gia đây cũng đã làm được.

Sau khi về lần này Nhĩ Đa chắc chắn phải ban thưởng cho Đạt La Mạ đã đi bắt nàng về cho hắn giúp hắn hạnh phúc được như bây giờ.

Cả hai bên nhau triền miên say đắm không suy nghĩ thêm gì ngoài hạnh phúc.

Nhưng vừa sáng ra Đề Nghi mở mắt cảm giác không có vòng tay của Nhĩ Đa liền bật dậy ngay. Hắn mặc sơ áo lại cho nàng, còn đắp chăn cẩn thận nhưng giường lạnh lâu rồi làm nàng nghĩ hắn không quen chỗ nên dậy sớm chứ có đời nào hắn mà siêng như thế.

Nàng vội đi ra tìm khắp phủ cũng không thấy ai, cũng không thấy thuộc hạ của hắn. May là Nhĩ Đa để Đạt La Mạ lại “canh chừng” thì nàng mới không tưởng hắn nói năn nỉ mấy lời yêu thương ngọt ngào, ân ái đêm qua rồi bỏ nàng luôn.

- Đạt La Mạ, Nhĩ Đa đâu rồi?

Đạt La Mạ ngồi uống trà với cha, mẹ nàng cũng cười trấn an cho tiểu nương nương đang lo lắng...

- Tiểu vương gia nói đi thực hiện điều tiểu nương nương muốn và kêu người cứ ngoan ngoãn chờ!

Đề Nghi hoang mang không nhớ là mình muốn cái gì, hắn lại đi không nói gì cả như thế. Cả nhà nàng nghe kể lại chuyện của nàng đã trải qua thật không biết nên thương xót hay vui mừng cho con gái đây.

Dù sao trông Đề Nghi hạnh phúc, nghĩa tề lại là đại vương tương lai của Liên Khiết thì cha, mẹ nàng không có gan phản đối.

Đề Nghi chờ một ngày, hai ngày, rồi ba ngày thì không còn bình tĩnh nữa. Tên khốn đó không biết làm cái gì khiến nàng lo quá đi mất. Mẹ nàng nhìn con nôn nóng đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trước mắt mình thì kéo ngồi. Đề Nghi xiù lại nhìn mẹ ôn nhu vuốt tóc mình...

- Cứ từ từ mà chờ thôi con!

- Không biết huynh ấy đi đâu nữa, tính làm ra chuyện gì mà không nói cho con nghe! - Nàng mím môi, chuyện tốt Nhĩ Đa làm nàng chưa từng thấy qua chứ chuyện quái dị không giống ai thì hắn là người tiên phong dẫn đầu.

- Lúc nghĩ con thất thân không ai che chở mẹ rất buồn nhưng may là con đã có tấm chồng tốt. Mẹ thấy an tâm vui rồi, con cứ về phương bắt cùng vương gia đừng lo nghĩ gì!

Nghe thế mắt nàng rưng lệ ôm mẹ...

- Mẹ, con rất muốn ở gần chăm sóc báo hiếu cho cha mẹ! - Thân nữ nhi lấy chồng xa cũng đã đành nhưng nàng về Liên Khiết không những xa còn không bao giờ có thể trở lại. Mẹ nàng cũng khóc ôm con.

- Mẹ hiểu con mẹ hiểu thảo... miễn con hạnh phúc thì cha, mẹ thấy đủ rồi!

Đề Nghi buồn lắm khi đứng giữa người thân và hấn. Nhưng nàng không thể nào có thể xa Nhĩ Đa thì đành làm một đứa con bất hiếu rồi.

Chợt bên ngoài vọng tiếng hấn cuối cùng cũng đã về. Đề Nghi vội chạy ra nhìn Nhĩ Đa cười toe toét gọi to...

- Nghi nhi, bổn vương lấy được rồi nè!

- Lấy gì? Chàng đi đâu mấy ngày vậy? - Nàng chỉ lo cho hấn không quan tâm thứ gì khác nhưng hấn cười giờ một cuộn vải vàng.

- Ta lên kinh gặp lão hoàng đế lấy cái này cho nàng nè!

Đề Nghi ngỡ lại bị nhắc bỗng nhìn cuộn vải vàng nhanh chóng đọc ngay. Nàng giật mình không tin nổi làm cả nhà nàng cũng lo theo không biết là gì. Đề Nghi thốt lên...

- Thánh chỉ thông thương biên giới mà. Sao chàng có được?

- Hì... ta là ai chứ? Doạ xú thôi lão ta chép liền. Nàng vui rồi đúng không, chúng ta về thôi ba năm ta dẫn nàng về nhà một lần!

Nói chưa dứt lời hấn đã muốn đem nàng chạy đi thật nhanh về rồi. Nàng bực mình hết cảm động nhăn mày thanh giặt ngay tóc hấn...

- Gì mà ba năm có một lần à? Ít nhất một năm cũng bốn - năm lần chứ?

- Nhiều quá vậy? Một năm một lần!

- Không, nếu một lần thì tui sẽ ở ba tháng!

- Nàng... Thôi được rồi một năm hai lần chịu không? Ta không chiều nàng mãi cho nàng ước hiệp ta đâu

Hấn bực mình ra giá cuối cùng, Đề Nghi mím môi thấy một năm có hai lần về ít thật nhưng cũng có thể về gặp cha mẹ, vả lại Nhĩ Đa vì nàng đi lấy thánh chỉ này. Hấn làm vậy thật chiều chuộng nàng lắm rồi. Nàng cười vì măn nguyện có cả hấn và cả những người thân của mình...

- Cám ơn Nhĩ Nhi!

Thấy nàng cười vui hạnh phúc hấn măn nguyện khi cất công đi lên Kinh xa xôi. Mỹ nhân hạnh phúc, hấn sẽ thư thả vui về thôi.

Cha, mẹ nàng cũng mừng lắm vì còn có thể gặp con mình. Nàng tạm biệt cha mẹ và cả Đề Hân. Tiểu muội còn sợ không dám nhìn nàng vì hối lỗi nhưng Đề Nghi bước đến mỉm cười. Con bé ôm nàng khóc riu rít xin lỗi khiến nàng khẽ ôn nhu ôm lại và nở môi hồng tha thứ. Hai tỉ muội lại cười không giận hờn gì nữa.

Nàng cũng xoay cười với Thụ Thiên thăm cảm ơn huynh ấy về mọi chuyện. Thụ Thiên cũng nhẹ nở nhẹ đáp nhìn nàng đi về phương bắc với người nàng yêu và sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng. Chỉ ít huynh ấy biết nàng đang vô cùng hạnh phúc.

Mọi thứ đều hoàn hảo, đều tuyệt vời làm Đề Nghi không hết cười trên đường về lại Liên Khiết. Hấn ôm nàng nhìn nàng như vậy cũng rất vui âu yếm hỏi...

- Vui đến thế sao Nghi nhi?

- Dạ, vui lắm! Cám ơn chàng!

Đề Nghi không do dự kéo má hấn hôn ột cái làm mặt hấn hơi đỏ lên vì bất ngờ. Đạt La Mạ và đám lính lên cười khi thấy tiểu vương gia biết đỏ mặt mắc cỡ nha.

Hấn lập tức liếc lại ra sau thì ai cũng nín thình nhưng cũng cười lên tiếp sau lưng cốc sọ chủ nhân. Tiểu vương gia đã có tiểu nương bên cạnh thì muốn cộc tính cũng khó nha.

Lúc đó Nhĩ Đa chỉ biết mỗi mình nàng và xấu xa khom nói khê bên tai Đề Nghi...

- Vậy thì tối nay nhớ trả ơn bốn vương cực khổ đi xin thánh chỉ nha, Nghi nhi?

Má nàng đỏ lên, hấn nói tối mà tay lúc này cũng sờ soạn người nàng rồi làm nàng xấu hổ đánh vào người hấn...

- Đồ xấu xa!

- Haha... giờ nàng mới biết hả?

Đề Nghi chẳng cãi lại được nghe hấn cười chọc mình mà mình chỉ thấy ngọt ngào trong lòng thôi. Nhĩ Đa ôm nàng, ngựa đi nhanh trên thảo nguyên trở về phương bắc cùng đoàn người. Hạnh phúc khi được bên người mình yêu thương thật không có gì sánh bằng...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-dinh-bat-doi>